

Gà siêu chip

Vương Gia Ngốc Lí lí Đón Đáy

Webtruyen.com

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43: Ngoại Truyện 1

Chương 44: Ngoại Truyện 2

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 1

-Một ngày rực sáng, mỉm cười chào nắng

Phía trước con đường, ta cần đi còn xa lắm

Một bầu trời mới, cùng bạn bè tôi

Dốc hết sức mình cho cuộc chơi này

Để được bùng lên giữa bao người

Vượt ngàn gian khó, khám phá nào

Để ta mạnh mẽ chưa bao giờ thấy

Hãy hãy bước vào cuộc vui

Kìa ngàn đồi núi, gió mây, biển sóng thử thách bủa vây trên đầu

Hết dốc rồi nhìn lên.

Huỳnh Hiểu cất vang khúc hát “ Ngày mai”, tâm trạng vô cùng hào hứng. Hôm nay là ngày đầu tiên nàng rời cô nhi viện, thực hiện cuộc sống riêng của mình. Những chú chim hót vang động viên nàng bước tiếp trên con đường đã chọn.

Bỗng có ai chặn đường nàng. Huỳnh Hiểu giật mình hoảng hốt. Sinh vật kì quái gì đây, trông nó người không ra người, méo mó dị dạng và trông

vô cùng ảo mờ.Nàng dụi dụi mắt, trời ạ ,vẫn là con đó.Xem ra hôm nay nàng tèo rồi.Sợ quá, Huỳnh Hiểu hét âm lên:

-Maaaaaaaaa.

- Im ngay- Sinh vật lạ quái.

Nàng liền ngậm chặt miệng lại. Nàng chưa muốn chết nên ngoan ngoãn nghe lời con quỷ này.

-Người có một nhiệm vụ phải làm.Lập tức theo ta.

Nàng mếu máo:

-Ta có quen biết gì người đâu sao nhận việc từ người được?

-Người phải đi...Bằng không...Nó làm động tác cắt cổ khiến nàng lập tức gật đầu.

Cái con đáng sợ đẩy kéo tay Huỳnh Hiểu. “ Bùm”.Nàng hiện ở một nơi có phong cảnh hữu tình.Hồ sen nước trong xanh, từng cánh liễu rủ xuống như người thiếu nữ mềm mại, yếu điệu, đẹp đến nỗi nàng phải thốt lên :

-Đẹp quá.

-Đây là nơi người sẽ làm việc. Phải nhớ hoàn thành tốt nhiệm vụ, không được lười biếng sơ suất.

Lão quái dị lên tiếng phá tan mộng đẹp của nàng.

-Khoan, mi chưa nói ta phải làm gì.-Nàng giờ tay có ý kiến.

-Ừ ta quên mất.Đây là Nhân quốc, người đang ở phủ của Tiêu Dao Vương Mộ Dung Phong. Hẳn là đệ nhất mỹ nam Nhân quốc, khoảng 25

tuổi.

Nghe thấy chữ “ đệ nhất mỹ nam” Huỳnh Hiểu không khỏi vui mừng, có thể gã trai đẹp luôn là ước mơ của nàng. Thấy nàng sắp rỏ nước dãi đến nơi, tên kia vội đáp cho nàng một câu:

-Nhưng hử là tiểu ngọc tử, tuy lớn vậy rồi nhưng đầu óc chỉ như trẻ 5 tuổi. Người công việc chính là chăm sóc hử, trông nom hử thật chu đáo.

-Sao người không nói luôn là ta làm bảo mẫu cho hử đi? Thế lương bao nhiêu?

-Đáng lẽ hôm nay người không còn mạng mà về, ta thương tình cứu người, cho người một cuộc sống tốt, công việc ổn định, không phải lo ăn ở, mà còn đòi hỏi? Người chán sống rồi hả?- Hử trừng mắt nhìn nàng.

Huỳnh Hiểu toát mồ hôi lạnh. Chẳng lẽ nàng phải cảm ơn hử sao? Nàng im miệng, âm ức nhìn hử. Thôi con người thấp bé nhẹ cân, lời nói không có trọng lượng như nàng tốt nhất nên nghe lời hử.

“ Bùm”.Hử biến mất.Ấy ,nhưng nàng chưa có hỏi đường hử mà.Huỳnh Hiểu dương con mắt oán hận nhìn bầu trời :

-Cái tên chết tiệt kia, mi vứt ta ở nơi quỷ không hay thế này hả?Mi cứ chờ đấy.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Huỳnh Hiếu thở dài, nàng đành tự mình đi vậy. Ờ, có một kẻ đang ngồi nghịch đất phía hồ sen. Nàng vội chạy tới đó. Hắc dương đôi mắt to tròn ra nhìn nàng, có vẻ rất ngạc nhiên. Huỳnh Hiếu giật mình nhìn lại bản thân, nàng trông lạ lắm sao? Bước lại gần hắc nàng chống hông :

-Nhìn gì mà nhìn. Ta có phải sinh vật quái thai đâu.

Nói xong nàng đưa mắt đánh giá hắc. Hắc còn lạ hơn nàng cơ. Trời nóng như thế này mà mặc áo kín mít như vậy thì tắt thở mà chết à. Còn nữa đàn ông con trai gì mà để tóc dài dữ vậy, may là hắc búi lên một nửa bằng không nàng tưởng mình gặp dị nhân luôn ấy. Hơn nữa trông hắc cũng lớn rồi mà sao còn nghịch đất nữa, mặt mũi lem luốc cả lên, là thợ nặn gốm à?

Ngắm lại một lúc nàng quan sát xung quanh, nơi này đẹp như mấy phủ trong phim. Từ từ đã, phủ vương gia?... Như thế là...nàng xuyên không? Huỳnh Hiếu căng mắt ra nhìn chăm chăm ông anh lạ hoắc dò xét hỏi :

-Người là ai? Có biết vương gia ở đâu không ?

Hắc nghi hoặc nhìn nàng rồi nói :

-Ta đây.

Hắc chính là tên vương gia ngốc mà nàng phải làm bảo mẫu sao? Không tin vào mắt mình nữa, nàng một tay đặt lên mi tâm hét ầm lên :

-Oh my god.

Trước hành động khó hiểu của nàng, vương gia ngốc tỏ ra vô cùng thích thú. Lần đầu tiên hắn thấy người thú vị như thế. Cô nương này ăn mặc như dân cái bang, áo quần ngắn cùn lại còn nói cái câu gót gót gì ấy làm hắn không sao hiểu nổi.

Huỳnh Hiểu cố rặn ra một nụ cười :

-Hi, chào vương gia, ta là Huỳnh Hiểu, ngài cứ gọi là Hiểu Hiểu cũng được.

Hắn toét miệng cười bắt chước y điệu bộ của nàng, chào kiểu hoa hậu:

-Chào Hiểu Hiểu, ta là...Hắn chớp chớp mắt vài cái...Phong nhi.

Huỳnh Hiểu đơ mặt, tên mà cũng không nhớ sao cha?

-Ta gọi ngài là tiểu Phong nha.

Nàng tuyệt đối không thể gọi Phong nhi, nghe cứ sao sao ý. Gọi tiểu Phong như vậy nghe hay hơn.

-Sau này ta sẽ chăm sóc ngài nha. Có chịu không?

-Được.-Hắn gật như gà mổ thóc.-Tỉ Tỉ cái bang chăm sóc ta. Thiết tốt quá.

Nàng trợn mắt nhìn hắn. Tỉ tỉ? Bộ trông nàng già lắm sao? Nên nhớ là hắn hơn nàng 7 tuổi à nha. Còn nữa, cái bang? Nàng làm ăn mày lúc nào hả? Hắn muốn ăn đòn sao? Nhìn gương mặt ngây thơ vô số tội của hắn lại nhớ tới thân phận hiện tại của mình, nàng không có cách nào trút giận được. Vuốt vuốt ngực nuốt trôi cục tức này, nàng nở nụ cười chuyên nghiệp :

-Tiểu Phong, đừng nghịch nữa, đi rửa tay nào.

Nói rồi nàng dắt tay hắn đi.Cũng may là hắn nhớ đường chứ không thì...

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Sau khi rửa sạch sẽ chân tay mặt mũi cho Mộ Dung Phong , nàng phát hiện ra một sự thật , hắc...quá đẹp. Lông mày rậm sắc nét, mắt nâu sáng, bờ môi...ôi cha mẹ ơi ...vừa mỏng, vừa hồng, vừa gợi cảm.Sự hoàn hảo của gương mặt kết hợp với vóc dáng cao to, men lì, thật chuẩn danh hiệu mỹ nam. Thế nhưng mỹ nam này lại mắc bệnh ngốc. Đúng là đầu óc ngu si thì tứ chi nó mới phát triển. Chết, nàng mà nói câu này ra là cả nhà phải đăng kí hộ khẩu ở âm phủ mất.

“ Ơc ơc ơc”.Cái bụng nàng réo ầm lên.Đúng rồi, sáng nay vừa rời cô nhi viện nàng đã kịp ăn gì đâu.Huỳnh Hiểu ngược đôi mắt chân tình nhìn Mộ Dung Phong :

-Tiểu Phong, ta thấy đói.Có thể cho ta ăn chút gì không?

- Được, ta đi bảo nhà bếp nấu.-Mộ Dung Phong đáp.

-Không cần đâu, ăn chút bánh trái là được.- Huỳnh Hiểu vội xoa tay.Nàng không muốn phiền người khác thế.Sáng ra ăn lót dạ thôi.

-Ừ.Để ta lấy ít bánh ngọt cho Hiểu Hiểu nha.-Mộ Dung Phong hào hứng nói rồi chạy lon ton đi.

Huỳnh Hiểu nhàn nhã ngồi uống trà.Tiểu Phong này thật dễ bảo, thật đáng yêu quá đi.Chưa thỏa niềm sung sướng thì một lưỡi kiếm sắc nhọn đã kề cổ nàng.Nụ cười trên môi bỗng trở nên cứng nhắc, Huỳnh Hiểu liếc liếc

nhìn chủ nhân của thứ vũ khí nguy hiểm này. Hắc y nhân không nói gì, gương mặt lạnh lùng nhìn nàng không cảm xúc.

Nàng gượng cười :

-Hi hi, hắc đại ca, có gì từ từ nói.

Huỳnh Hiểu lách lách người, cố để cho lưỡi kiếm kia cách xa cái cổ thân yêu của nàng ra một chút. Cái này không may cửa vô là nàng tu tiên luôn đấy.

Hắc y nhân tiếp tục giữ phong cách lạnh lùng, tóm lấy người nàng thi triển khinh công. Oa, cha mẹ ơi, từ bé đến giờ nàng mới chỉ nhìn thấy cái này trên phim, không ngờ có ngày lại được trải nghiệm thế này. Cảm giác ở trên cao, bay qua nóc nhà thật là phê quá đê.

Có lẽ do quá sung sướng mà Huỳnh Hiểu quên luôn bạn hắc y nhân bên cạnh cũng như lưỡi kiếm trên cổ nàng từ nãy đến giờ.

Hắc y nhân đem nàng tới hoàng cung, vào trong ngự thư phòng. Lần đầu tiên nàng được tới một nơi đẹp như vậy. Chồi ôi, sách nhiều quá cơ, mà quyển nào quyển nấy cũng dày. Liếc mấy giá sách cao tới trần nhà Huỳnh Hiểu không khỏi khâm phục chủ nhân nơi đây quả là người ham học.

Phía trước nàng là một nam nhân... vô cùng soái nha. Hả một thân long bào chói mắt, gương mặt băng lãnh lộ rõ khí thế bức người.

“ Phịch”. Hắc y nhân kéo nàng cùng quỳ xuống:

-Bệ hạ, người đây.

Hóa ra ngự tại trước mặt nàng là hoàng đế Nhân quốc. Lúc này nàng đã thấy nghi nghi rồi. Mà hắc bắt nàng tới đây làm gì. Nàng nhận nhiệm vụ là chăm sóc Mộ Dung Phong chứ có phải hắc đâu.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Mộ Dung Triệt neho mắt đánh giá nàng , cất giọng lạnh băng :

-Người là ai, tiếp cận Phong nhi là có mục đích gì ?

-Ta là Huỳnh Hiểu, có người kêu ta tới chăm sóc tiểu Phong.

Huỳnh Hiểu có sao nói vậy.Nhìn cái mặt như sắp giết người của bạn hoàng đế kia nàng không ưa tí nào hết.Đẹp trai thì đẹp thật nhưng lạnh lùng quá, chẳng đáng yêu như tiểu Phong chút nào cả.

-Đó là ai?- Thanh âm trầm thấp vang lên như cố giữ chút bình tĩnh trong người.

-Không biết.-Huỳnh Hiểu ngây ngô đáp.

“ Rằm”.Hắn tức giận đập bàn.Con nhóc này muốn đùa với hắn sao? Hắn vốn là người không có kiên nhẫn nghe kẻ khác nói nhảm.Thế mà con nhóc này lại không biết điều, khiêu khích uy quyền của hắn.

-Đem đi tra khảo.- Mộ Dung Triệt lạnh lùng ra lệnh.

-Uầy, ta không có tội gì mà?-Nàng nhảy dựng lên, cố gắng thoát khỏi tay của tên hắc y nhân kia.

Nhưng người ta là nam nhân khỏe mạnh, một thân võ công cực đỉnh, nghĩ sao nàng thoát được.Rối quá, Huỳnh Hiểu hét ầm lên :

-Là một gã quái dị người không ra người gì đó bắt ta tới đây.Người muốn biết thì tìm tên đó mà hỏi.

Nghe nàng nói xong, mặt hắn có chút biến động.Hắn dò xét hỏi :

-Người nói là gã kì quái, có phải trông như ảo ảnh không?

-Phải-Nàng gật như gà mổ thóc, thầm nghĩ “ Cuối cùng người cũng nhớ ra rồi hả, hù chết ta mà.”

Hắn vội chạy tới đỡ nàng đứng dậy, giọng vui mừng xen lẫn khách sáo :

-Cô nương, thật xin lỗi, ta không biết cô là người do Dạ thần phái đến nên đã mạo phạm.

Nói rồi hắn hướng hắc y nhân ra lệnh :

-Vệ Ảnh, lát đưa cô ấy về phủ vương gia, phân phó hạ nhân hầu hạ cho tốt.

-Tuân lệnh.

Nàng choáng trước sự thay đổi cảm xúc nhanh như chong chóng của bạn hoàng đế này.Hú hồn, tí nữa thì nàng tiêu rồi.Nghe nói tra khảo thời phong kiến vô cùng dã man, nghĩ tới đã thấy rợn người rồi.Mà cái tên Dạ thần này thật chẳng ra làm sao, phân việc cho nàng rồi thì phải đi báo cáo với gia đình người ta một tiếng chứ.Nhờ hôm nay hắn không nhớ ra thì nàng chẳng phải bye bye trần gian sao.Đúng là tên óc heo mà.

Từ Ninh cung

-Hoàng thượng giá lâm.

Một giọng nhệt nhệt, the thé chuẩn kiểu công công vang lên làm nàng rùng cả mình.

-Nhi thần than kiến mẫu hậu.-Mộ Dung Triệt cúi người thi lễ.

Phía trước là một phụ nữ trông khoảng gần bốn mươi tuổi, gương mặt dù bị thời gian tàn phá chút xíu nhưng không thể che hết nét đẹp vốn có của mình. Bà ta một thân y phục vàng nhạt, trang sức lộng lẫy cầu kì, dáng đi hết sức khoan thai.Nàng không khỏi hâm mộ người phụ nữ này.Quả là người đứng đầu hậu cung có khác.

-Dân nữ than kiến thái hậu nương nương-Huỳnh Hiểu bắt chước trong phim mà hành lễ.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thái hậu có chút kinh ngạc nhìn nàng :

-Hoàng nhi, đây là...

-Mẫu hậu, đây là Huỳnh Hiểu, người do Dạ thần phái tới.-Mộ Dung Triệt chỉ Huỳnh Hiểu đáp.

-Thật sao?-Gương mặt thái hậu không khỏi lộ vẻ vui mừng.Cô nương này trông cũng khá lắm, chỉ là...ăn mặc hơi khác thường chút, hay là trên Thiên giới người ta mặc như thế nhỉ?Nhưng có làm sao đi chăng nữa bà cũng không thêm để ý, bởi Phong nhi của bà sắp được cứu rồi.

Thái hậu bước tới đỡ Huỳnh Hiểu dậy, kéo nàng ngồi cạnh mình.

-Ây dà, Huỳnh Hiểu à, Phong nhi nhà ta sau này nhờ cả vào người rồi.-Thái hậu cầm lấy tay Huỳnh Hiểu, ánh mắt nhìn nàng chứa đầy sự tin tưởng, giao phó trách nhiệm.

Huỳnh Hiểu khẽ gật đầu, đây vốn là công việc của nàng mà.Thái hậu thấy vậy cũng xuôi xuôi lòng, thở dài một cái rồi bắt đầu một bài ca đã muốn cất lên từ rất lâu rồi :

-Thực ra trước đây Phong nhi không có ngốc còn cực kì thông minh.Rồi năm đó...hức...nó gặp nạn...hức...nên mới bị thế này.Nhưng nó thật sự không phải dạng ngu ngốc đần độn đâu mà chỉ là đầu óc có chút trẻ

con thôi.Phong nhi cũng ngoan lắm lại rất hiếu thuận. Ông trời thật là bất công, Phong nhi có làm gì nên tội đâu mà ông bắt nó thành ra như vậy, hu hu...

Nhìn thái hậu thương con thế này nàng mới thấm thía về tình mẫu tử.Nếu mẹ nàng còn sống hẳn là bà ấy cũng...Nghĩ tới đây sống mũi nàng cay cay.

Sau khi nghe một tràng dài câu chuyện từ thời bé xíu cho tới hiện tại của Mộ Dung Phong nàng phát hiện ra một điều...bà thái hậu này vừa nhớ dai vừa nhiều chuyện.Kinh khủng là bà ấy ôm nàng khóc đến chực lút nước mắt xong lăn ra ngủ.Trời ơi , nhìn mặt Huỳnh Hiếu lúc này ngu không thể tả. Nàng chưa thấy vị thái hậu nào vô tư đến vậy. Thường trong phim, thái hậu phải nghiêm nghị, rất thích thuyết giáo không thì cũng đoan trang, mẫu mực, còn đằng này, ài...chả giống tí nào cả.

Người ta đi một ngày đằng học một sàng khôn, còn nàng đi một ngày đằng gặp một sàng lạ. Không biết là nàng đã ngồi đây bao lâu rồi nhưng có một điều nàng chắc chắn, nàng ê mông.Huỳnh Hiếu vầy ma ma đưa thái hậu đi nghỉ rồi đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi.

Mộ Dung Triệt ngáp một cái nhưng nhanh chóng lấy lại bộ dáng hoàng đế cao cao tại thượng, tránh làm mất hình tượng của mình.

-Khụ...khụ.-Huỳnh Hiếu giả bộ ho, coi như vừa nãy mình nhìn lầm.

Đám cung nữ thái giám thấy vậy cũng giả vờ quay mặt đi chỗ khác như nãy giờ mình chưa có thấy gì.

Mộ Dung Triệt không thèm quan tâm, quay sang nói với nàng :

-Về phủ vương gia, nhớ chăm sóc Phong nhi cho chu đáo, nhất định phải chữa khỏi bệnh cho nó,càng sớm càng tốt.

-Ta thực sự không có phải thầy thuốc.-Huỳnh Hiểu xua tay, chăm sóc thì nàng nhận, chữa bệnh thì nàng chịu.Từ bé đến giờ nàng học dốt nhất môn Sinh học, suy ra không thể thi trường y, suy ra không thể làm bác sĩ.

-Không cần biết người làm cách gì, phải chữa được bệnh.-Mộ Dung Triệt quát lòng thầm nghĩ “ Người là do Dạ thần đem tới mà dám nói là không biết chữa bệnh, rõ ràng là muốn trốn việc.Nói dối ta ư, người còn non lắm.”

Mộ Dung Triệt rút trong tay áo ra một chiếc còi làm bằng ngọc bích đưa cho Huỳnh Hiểu :

-Cầm cái này, cần gì thì thổi lên Vệ Ảnh sẽ tới giúp người.

Huỳnh Hiểu đưa tay nhận lấy, ôi cha mẹ ơi, đẹp thật đấy.Con nhà nghèo như nàng lần đầu thấy vật phẩm đáng giá như vậy.Nàng nhất định phải cất kỹ, đồ vua ban mà ,mất là chết...chết vì tiếc.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Vừa về đến phủ vương gia, Huỳnh Hiểu chạy ngay vào phòng tìm Mộ Dung Phong. Tên ngốc này không biết trốn đi đâu rồi, phòng trống trơn à. Huỳnh Hiểu ngó nghiêng lục tung cái phòng mà không thấy hắc đầu. Đột nhiên nàng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang ngồi co ro ở góc tường, Huỳnh Hiểu vội chạy tới :

-Tiểu Phong sao cậu lại ngồi đây?

-...

-Tiểu Phong đứng dậy nào.-Nàng cố nâng Mộ Dung Phong lên,nhưng cái tên to xác này không chịu dậy, cứ ngồi lì mặc nàng muốn làm gì thì làm.

-Tiểu Phong cậu sao thế, nói gì đi chứ?

-...

Đáp lại Huỳnh Hiểu chỉ là sự im lặng của Mộ Dung Phong. Hắc không thèm để ý gì đến nàng quay mặt ra chỗ khác, chính thức đem Huỳnh Hiểu trở thành không khí. Độc thoại từ nãy đến giờ Huỳnh Hiểu giờ mới nhận thấy thái độ của hắc giống như giận dỗi ai đó, nàng kiên nhẫn kéo mặt hắc lại hỏi :

-Tiểu Phong cậu giận ai thì phải nói chứ. Ngoan nói đi ,tôi sẽ cho người đó một trận.

Hắn gạt tay Huỳnh Hiểu ra:

-Oaaaaaaaaa, người bắt nạt là là Hiểu Hiểu đó.Tỉ bảo ta đi lấy bánh rồi chuồn đi chơi mất.Tỉ không thích ta, tỉ nói dối ta.Ta ghét tỉ.

Hóa ra là chuyện đó.Huỳnh Hiểu oan ức nhìn hắn,chuyện này không phải nàng cố ý, muốn trách thì trách hoàng huynh của hắn chứ. Nhìn hắn khóc khổ thân , nước mắt nước mũi tèm nhem, nàng vội dỗ hắn :

-Tiểu Phong ngoan nha, Hiểu Hiểu chẳng phải đã trở về với cậu rồi thôi. Tại lúc đó hoàng huynh của cậu bắt ta đến hỏi chuyện chứ ta đâu cố ý.Tiểu Phong nín đi nào.

Hắn nghe xong lại càng khóc to hơn:

-Oaaaaaaaaa, Hiểu Hiểu cố ý đi gặp hoàng huynh, tỉ thích chơi với huynh ấy nên mới về trễ.

-Không phải.-Nàng lập tức chối, ai bảo là như thế hả? Ôi, nỗi oan này ai giải giúp nàng đây?-Hoàng huynh cậu dặn dò ta chăm sóc cậu kĩ quá nên mới lâu.Thật đấy, nếu không giờ ta đã ở đó rồi.

Mộ Dung Phong trừng cái gương mặt bánh bao nghi hoặc nhìn nàng rồi chu môi nói :

-Tỉ không gạt ta đấy chứ ?

Huỳnh Hiểu gạt gạt đầu, nàng kéo đầu hắn lại kiss một phát lên trán như vẫn làm với các bạn nhỏ ở cô nhi viện :

-Tất nhiên là không rồi, tiểu Phong vừa đẹp trai, lại dễ thương như thế thì ai nỡ gạt chứ, ta yêu còn không hết nữa là.

Mộ Dung Phong bật cười sung sướng, lấy tay quệt quệt mặt lau nước mắt :

-Ta tha cho tí đó.

Huỳnh Hiểu nhoén miệng cười, tiểu gia hỏa này hết dỗi rồi nè.Nàng xoa cái bụng đói meo của mình, thầm trách tên Vệ Ảnh xấu xa sao không đến muộn chút nữa , ít ra phải để nàng ăn rồi mới bắt đi chứ.Nàng tiu nghỉu cụp mắt xuống, thôi nuốt ngụm nước bọt cho đỡ vậy. Ừc...nhưng mà sao vẫn đói thế này.

Ọc...ọc...ọc.Không thể chịu được nữa rồi, nàng phải tìm gì đó bỏ bụng thôi. Tiểu Phong, a, chính hắc, vị cứu tinh của đời nàng.Huỳnh Hiểu ngược mắt lên , một khối bánh vuông vức thơm lừng ở ngay trước mắt.Nước mắt trực trào, nước dãi trực chảy, nàng vội cầm lấy bỏ vào miệng nhai rồi giơ ngón tay cái nói :

-Ngon thật đấy.

Mộ Dung Phong bộ dáng tự đắc :

-Tất nhiên bánh của ta là ngon nhất kinh thành đấy, trong cung cũng không có đâu.

Thấy nàng có vẻ không tin hắc vội nói thêm :

-Hoàng huynh tìm đầu bếp giỏi nhất phái tới đây làm bánh cho ta ăn mà. Nếu để ta phát hiện ra trong cung có bánh ngon hơn ta sẽ mách thái hậu và không thềm nói chuyện với huynh ấy nhiều ngày luôn.Thế nên huynh ấy sợ ta lắm.

Huỳnh Hiểu suýt sặc, đe dọa kinh ghê ha, hắc là “ không thềm nói chuyện với huynh ấy nhiều ngày luôn”. Nhìn cái bộ dạng trẻ con đắc ý của hắc nàng thấy chạnh lòng thay bạn hoàng thượng, có một ông em như vậy cũng khổ.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Huỳnh Hiểu ngâm mình trong bồn nước nóng, xung quanh có rắc cánh hoa hồng, đây gọi là hưởng thụ nha. Nghịch cánh hồng hoa xinh xinh, nàng thấy khoan khoái cả người. Tắm rửa xong, nàng mặc bộ y phục mà Mộ Dung Phong kiếm cho, chắc là y phục của nha hoàn, xem chất vải không tốt lắm, kiểu may cũng không cầu kì, đường chỉ khá rối. Mà cổ nhân ời là cổ nhân, thiết kế trang phục gì mà dây dợ lằng nhằng vậy, nàng mặc hơn nửa canh giờ mới xong. May giờ là mùa hè, sang đông chắc nàng chết vì cảm lạnh luôn.

Bước ra khỏi phòng tắm nàng chạy tới chỗ Mộ Dung Phong, nhìn cái đùi gà thơm lừng hẳn để phần nàng trên bàn, nước dãi Huỳnh Hiểu muốn rớt ra. Huỳnh Hiểu không có tí hình tượng thực nữ lập tức xông vào giải quyết bữa tối. Ăn đối với nàng là một nghĩa vụ cao cả lúc nào cũng đặt ở hàng đầu.

- Hiểu Hiểu ăn xong chưa? Tỉ muốn ăn táo không? Ta gọt cho.- Mộ Dung Phong ló cái đầu vào hỏi, hẳn đang ngồi ngoài cửa ngắm trăng. Xem ra ngốc tử mà cũng có thú vui tao nhã.

Huỳnh Hiểu tất nhiên là ăn rồi, cái miệng nhỏ của nàng tham ăn lắm.

- Có, ta ra ngoài ăn với cậu nha.

Nàng lon ton chạy ra ngồi bên cạnh Mộ Dung Phong, không khách khí cầm miếng táo được kẻ nhàn rồi kia tỉ tốt đẹp để bỏ vào miệng, vừa nhai

vừa cười tí mắt

- Tiểu Phong , hôm nay trăng sáng nhỉ?

- Mặt tử bị sao vậy, có trăng đâu mà ngắm.- Mộ Dung Phong dội luôn gáo nước lạnh vào mặt nàng.

Huỳnh Hiểu lúc này mới mở mắt ra nhìn bầu trời, quả nhiên không có trăng. Nàng... sao có thể...thốt ra lời ngu ngốc vừa rồi chứ, nhục quá bà con ơi.Lần sau nàng nhất định quan sát mọi vật tử tử rồi mới phán.Thế nhưng tên ngốc này ra đây làm gì? Ngắm trời đêm sao?

- Cậu ra đây chơi gì thế?

- Ta nghe tiếng côn trùng kêu.-Mộ Dung Phong thản nhiên đáp lại còn giơ ngón tay đặt ở miệng ra hiệu nàng im lặng.

Huỳnh Hiểu như bị người ta đập vào đầu, nàng ngược đôi mắt thể hiện cảm xúc kinh dị nhìn Mộ Dung Phong.Trò này...chắc vui ha. Rảnh rồi sinh nông nổi, hẳn quả thật có sở thích khác người và có khả năng thiên phú làm người khác muốn bùng cháy.

Bắt tội nàng ngồi ngoài này ê cả mông, cuối cùng Mộ Dung Phong cũng rủ lòng thương cho nàng vào phòng. Tưởng được nghỉ ngơi, ai dè hẳn đòi nàng ru ngủ.

-Hiểu Hiểu tử ru ta ngủ đi, ta buồn ngủ rồi.-Mộ Dung Phong ôm lấy tay nàng nhõng nhẽo.

Trước lời cầu xin tha thiết và ánh mắt ngây thơ của mỹ nam, Huỳnh Hiểu tất nhiên là đồng ý rồi. Mộ Dung Phong kéo nàng leo lên giường, bắt nàng nằm xuống để hẳn gối đầu lên tay.Huỳnh Hiểu không chịu, nam nữ thụ thụ bất thân, nhỡ có gì xảy ra thì sao? Mộ Dung Phong xụ mặt không cho nàng từ chối.

-Tỉ năm một tí thôi, lâu rồi không có ai năm với ta như thế.Đợi ta ngủ rồi tỉ rời đi cũng được.

Nàng đành đồng ý, tiểu Phong của nàng dù gì cũng chỉ là một đứa trẻ, cũng rất cần hơi ấm của người xung quanh.Nàng ngoan ngoãn nằm xuống, để hân như con mèo nhỏ nằm bên cạnh.Huỳnh Hiểu vỗ vỗ lưng hân, hát bài ca quen thuộc gắn liền với tuổi thơ của bao thế hệ trẻ con Việt Nam.

“ À á à ơi, à á à ời

Đồng Đăng có phố kì lữ, có nàng Tô..”

-Tỉ hát bài gì kì vậy?-Mộ Dung Phong nhồm người lên hỏi, làm gì có bài hát ru nào như vậy nhỉ?

-À, đó là bài hát ru ở quê ta mà.Hồi nhỏ ta cũng được ru như thế.

Mộ Dung Phong ừ một cái rồi nhắm mắt lại, kêu Huỳnh Hiểu ru tiếp. Nàng tiếp tục hát :

“ Đồng Đăng có phố kì lữ, có nàng Tô Thị , có chùa Tam Thanh

Ai lên xứ Lạng tìm anh tiếc công cha mẹ sinh thành ra em

cầm bầu rượu năm nem mãi vui quên hết lời em dặn dò Gánh vàng
đem đổ sông Lô đêm năm mê tưởng đi mò sông Thương

À á à ơi, à á à ời

Thằng cuội ngồi gốc cây đa...”

Không biết là Huỳnh Hiểu phải nhai bài này bao nhiêu lần nữa, nhưng khi Mộ Dung Phong ngủ thì nàng cũng thiếp đi mất.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng sớm, Mộ Dung Phong khẽ cựa mình, cảm giác ấm áp bên cạnh khiến hắn như con mèo lười mà co người rúc vào. Mở mắt ra, phát hiện thân ảnh nhỏ xinh đang say ngủ, Mộ Dung Phong không khỏi thấy cao hứng, thảo nào hôm qua hắn ngủ ngon vậy. Chọt chọt vào cái má hồng hồng, mềm mềm của nàng, hắn sung sướng khanh khách cười. Lát sau hắn rời giường làm vệ sinh cá nhân rồi lon ton đi lấy đồ ăn sáng.

Mộ Dung Phong tính tình kì quái, hắn không thích người hầu đến chỗ hắn, trừ phi là dọn dẹp gì đó nhưng phải là lúc hắn không có ở đấy. Mọi sinh hoạt cá nhân hắn sẽ tự làm, đồ ăn tự lấy, quần áo... để ra một cái chậu nhỏ đặt ở sân sau, người hầu tự lấy đem giặt. Tuy kì quái như vậy nhưng hắn chưa bao giờ ngược đãi người khác, chỉ cần không làm trái ý hắn cụ thể là vi phạm đời sống riêng tư thì muốn làm gì ở phủ hắn cũng được. Xem ra cuộc sống ở đây khá dễ chịu. Chỉ là bạn nhỏ Huỳnh Hiểu nhà ta chẳng hiểu vận khí tốt thế nào mà sinh hoạt chung với hắn suốt một ngày trời cũng chẳng thấy hắn kêu la gì hết.

-Hiểu Hiểu dậy đi, mặt trời soi tới mộng tí rồi kìa.

Mộ Dung Phong lay người Huỳnh Hiểu dậy cơ mà một tay hắn đặt ở vai, một tay hắn đặt ở...mông nàng. Huỳnh Hiểu từ từ mở mắt, thích nghi với ánh sáng. Xúc giác hoạt động nàng lập tức đẩy cái tay ở vòng ba của mình ra rồi hét lên :

-Tiểu Phong ai cho cậu thả dê tôi hả?

-Thả dê là gì?-Hắn ngây thơ hỏi.Dê đâu?Hắn làm gì có đem dê thả vô nàng.

Nhìn cái mặt ngây thơ vô số tội của hắn Huỳnh Hiểu khóc không ra tiếng. Mắng hắn thì thấy thương bởi hắn ngốc có biết gì đâu, mà không nói thì nàng là kẻ bị sàm sỡ mà không phản ứng lại. Thôi thì...

-Cái hành động vừa rồi của cậu gọi là thả dê, lần sau không được phép chạm vào chỗ đó nghe chưa.

-Cái mông hả?

-Ừ, hiểu chưa.

Mộ Dung Phong gật đầu, xem ra Hiểu Hiểu thật là keo kiệt có mỗi cái mông cũng không cho chạm.Mông hắn nè, nàng chạm thoải mái hắn cũng không kêu.

Đợi Huỳnh Hiểu rửa mặt chải đầu rồi hắn kéo nàng ngồi xuống bàn dùng bữa sáng.Sau một đêm bụng nàng trống rỗng và đây chính là lúc nàng nạp năng lượng. Huỳnh Hiểu tham ăn chén như hổ đói, tốc độ ăn siêu nhanh làm Mộ Dung phong cũng phải choáng.

Ăn uống no nê rồi, nàng muốn đi tham quan xung quanh chút tiện thể giao lưu với mọi người.Cơ mà tên ngốc kia muốn làm người dẫn đường nhưng nàng không cho, bắt hắn tự chơi một mình.Dù ấm ức nhưng Mộ Dung Phong cũng chịu, hắn đi ra hoa viên chơi, lát có người đến dọn phòng, hắn không thích nhìn họ.

T/g : Bỏ truyện lâu quá rồi, thôi thì cố đăng cái chương cho mọi người đọc.Chân thành cảm ơn mọi người đã ủng hộ Gà trong suốt thời gian qua *cúi đầu*.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Huỳnh Hiếu đi dọc theo mấy hành lang tới hoa viên rồi qua hồ sen, đình viện lòng và lòng vòng đến mỗi cả chân, nàng ngồi xuống nghỉ ngơi lấy sức. Nàng âm thầm thở dài một tiếng, đúng là vương gia có khác, nhà to sân rộng đất thừa, hại hai chân nàng rã rời hẳn ra.

Một mùi thơm ngào ngạt của thức ăn từ đâu tỏa ra đánh thức khứu giác nàng. Ngay lập tức Huỳnh Hiếu quên đi mệt mỏi đi theo tiếng gọi của đồ ăn. Phát hiện nơi đây là phòng bếp người người qua lại đông đúc, Huỳnh Hiếu cảm thấy đây là cơ hội tốt để nàng giao lưu với mọi người. Nhưng nàng phải bắt đầu từ đâu đây? Huỳnh Hiếu đứng tần ngần suy nghĩ.

-Này, nha đầu kia, không thấy mọi người đang bận sao, mau ra đây giúp một tay.- Vu đại thẩm lau mồ hôi trên trán hướng nàng gọi tới.

Huỳnh Hiếu do dự nhìn một lát rồi chạy đến chỗ Vu đại thẩm :

-Ta tới đây.

-Người tới giúp ta nhào bột nặn bánh nào.

Huỳnh Hiếu xắn tay áo, rửa tay sạch rồi bắt đầu nhào bột, nhìn theo Vu đại thẩm nặn bánh.

-Nhào bột thật đều vào, đừng để bị vón cục, còn nữa nặn tròn một chút, người xem mấy cái người nặn này, thật méo mó. Loại bánh này vương

gia thích ăn nhất, phải làm thật cẩn thận, ngài rất kĩ tính.- Vu đại thẩm nhắc nhở nàng rồi làm mẫu cho nàng xem.

Huỳnh Hiểu gật đầu một cái, chăm chú nặn bánh. Cái tên Mộ Dung Phong này là kẻ cuồng bánh ngọt, cái miệng hăn rảnh ra là nhóp nhép nhai bánh, chỉ sợ có ngày mắc tiểu đường. Bên kia có mấy đại nương nhìn thấy nàng cũng tới hỏi thăm vài câu :

-Nha đầu kia, người là người mới hả, tên là gì?

-Ta là Huỳnh Hiểu, mới tới ôm qua, làm việc ở tiểu viện phía tây.

-Thì ra là thế.Nghe nói ở đó có người mới tới, hình như được hoàng thượng phái đến chăm sóc vương gia. Người từng gặp chưa?

-À...ta gặp rồi. Ta được phân phó là nha hoàn của cô nương ấy.Do ta là người mới nên chủ nhân dặn dò đi tham quan, làm quen mọi người tiện thể hỏi thăm về vương gia để người có kinh nghiệm chăm sóc.- Huỳnh Hiểu thầm khâm phục khả năng chém gió không ngưng mồm của mình. Lấy thân phận nha hoàn giống họ để nói chuyện hơn, còn nữa nhiệm vụ của nàng là chăm sóc tên ngốc kia, mà hiện tại nàng ở đây tán dóc với họ khác nào tự tố cáo mình trốn việc. Ài,đành phải nói dối thôi.

-Ây dà, vương gia rất dễ chăm sóc, chỉ là đừng phạm phải mấy điều cấm kị của ngài là có thể an tâm sống.

-Điều cấm kị?- Huỳnh Hiểu tò mò hỏi.Nàng thật sự muốn biết tên ngốc kia ghét cái gì. Nàng cũng chỉ đến đây có một ngày , không may phạm phải có nguy cơ chết rất cao. Nghĩ đến nàng thật sáng suốt khi sáng nay mò tới đây hỏi han chớ để lâu lâu có ngày nàng chết oan.

Lý đại thẩm kéo cái ghế ngồi xuống, phúi phúi quần áo rồi mở miệng nói :

-Thì là người hầu không được phép xuất hiện ở phòng vương gia, trừ phi là dọn dẹp nhưng phải là lúc vương không ở đấy. Vương thích yên tĩnh rất ghét bị làm phiền, ghét ai to tiếng trước mặt ngài, ghét ai ăn bánh của ngài. Còn nữa không được phép gọi ngài là tên ngốc.

-Nếu vi phạm những điều trên thì kẻ đó chắc chắn chết rất thảm.- Vu đại thẩm bổ sung.

Huỳnh Hiểu nhỏ bé lo sợ không thôi. Nàng ở chung với hần một ngày, thậm chí sáng nay còn lớn tiếng với hần, không chỉ ăn bánh mà còn ăn gà, ăn táo của hần. Còn nữa nàng còn cả gan gọi hần là tên ngốc nhưng chỉ gọi trong đầu thôi. Ôi thôi cuộc đời tươi đẹp của nàng có phải sắp kết thúc rồi không? Nhưng hần đối với nàng không có một chút tức giận hay chán ghét. Liệu có phải hần đợi nàng phạm lỗi nhiều một chút rồi cộng dồn tội vào xử một thể, cho nàng cái chết thảm nhất để răn đe người đời. Cả người Huỳnh Hiểu run lên, tên Mộ Dung Phong này thật ác mà. Thấy nàng mặt mũi tái mét, Lý đại thẩm vội đứng dậy đi tới bên cạnh:

-Huỳnh Hiểu , người ốm à ?

Huỳnh Hiểu hoàn hồn lắc lắc đầu, Lý đại thẩm thấy vậy cũng an tâm rồi đi làm việc của mình. Rồi khỏi phòng bếp Huỳnh Hiểu như người mất hồn lê lết về phòng. Mộ Dung Phong chờ nàng đã lâu vừa thấy bóng dáng nàng vội chạy tới tươi cười kéo nàng đi. Huỳnh Hiểu ngược nhìn Mộ Dung Phong, không nói năng gì , gỡ tay hần ra. Mộ Dung Phong ngạc nhiên nhìn nàng, hần đã làm gì khiến nàng phật ý? Không đâu, hôm nay hần rất ngoan, rất nghe lời mà. Mộ Dung Phong bối rối nhìn Huỳnh Hiểu, cố gắng nghĩ ra lý do khiến nàng phật ý với hần.

T/ g: Định thêm chương nữa nhưng không đủ thời gian, ráng đợi nhá.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Mộ Dung Phong lăm lét nhìn nàng, phát hiện sắc mặt Huỳnh Hiểu không tốt, lại còn không chịu nói chuyện với hắn nữa. Hay là Hiểu Hiểu chán ghét hắn rồi ? Mộ Dung Phong trong lòng lo lắng, hắn kéo tay áo nàng :

- Hiểu Hiểu, tỉ sao vậy? Tiểu Phong đã làm gì khiến tỉ không vui sao?

Huỳnh Hiểu buồn bực gạt tay hắn ra nhưng nhìn vẻ mặt vô tội của hắn, nàng không cách nào mở miệng trách hắn được. Không được, nàng không thể để cái bộ dáng đáng yêu của hắn đánh lừa mình. Huỳnh Hiểu xoay người nhìn thẳng vào mắt hắn :

- Tiểu Phong, cậu nói thật cho ta biết mục đích của cậu là gì? Rõ ràng ta đã vi phạm nguyên tắc của cậu nhưng cậu lại không hề trách cứ ta còn giữ ta ở bên cạnh. Cậu mau nói đi, nếu cậu không nói thật ta liền lập tức rời khỏi đây.

Mộ Dung Phong ngậy ngốc nhìn nàng một lúc mới mở miệng :

- Hiểu Hiểu, nhìn mặt tỉ nghiêm trọng quá.

Hắn kéo ghế ngồi sát cạnh Huỳnh Hiểu, gãi gãi đầu :

- Kì thực ta cũng không biết tại sao ta lại không có cảm giác bài xích với tỉ. Lần đầu tiên gặp tỉ ta phát hiện tỉ ăn mặc rất buồn cười, lại còn chào

ta cái kiểu hoa hậu gì gì đó. Mà trước kia chưa từng có ai làm vậy với ta. Họ nhìn thấy ta cũng chỉ cúi đầu hành lễ. Thế nên ta cảm thấy tởm rất thú vị, rất đáng để làm người chơi với ta.

Mộ Dung Phong nghiêm túc hướng ánh mắt về phía nàng, khuôn mặt tuần tú bỗng trở nên trầm ngâm :

- Tởm có biết khi tởm mới đến đã nói với ta câu gì không ?

Huỳnh Hiểu mở to mắt nhìn hằm. Khi đó nàng nói rất nhiều câu nha, ai biết câu nào đối với hằm là quan trọng nhất. Chớp chớp mắt mấy cái, Huỳnh Hiểu vẫn không tài nào nhớ nổi. Nàng khẽ lắc đầu, biểu hiện “ ta không nhớ ”.

- Tởm nói rằng sẽ ở bên ta chăm sóc ta mãi mãi.-Mộ Dung Phong nói tiếp.- Tởm là người đầu tiên nói với ta câu đó. Tởm có biết lúc đó ta vui như thế nào không? Ta vừa ngạc nhiên vừa sung sướng, trong đầu không ngừng nói “ thì ra Mộ Dung Phong ta cũng có người muốn ở bên cạnh”.

-...

- Hiểu Hiểu, ta rất cô đơn. Bởi vì ta ngốc, bởi vì ta quái gở mà không ai muốn chơi với ta. Ta biết họ ở sau lưng ta vẫn giễu cợt ta. Vì vậy ta ghét những ai nói ta ngốc, ta chán ghét bọn họ nên mới không muốn nhìn thấy họ ở chỗ của ta. Hiểu Hiểu chỉ có mỗi tởm là nguyện ý chăm sóc ta, không chê bai ta, coi thường ta.

-Ngoài ta ra, không phải còn có hoàng thượng và thái hậu quan tâm đến cậu hay sao?

Xem phim ảnh thì nàng thấy hoàng thất vì tranh đoạt hoàng vị mà đánh nhau sút đầu mẻ trán, huynh đệ tương tàn. Trong hoàng tộc không tồn tại hai chữ “ tình thân”. Vậy mà Mộ Dung Triệt lại có thể yêu thương, sủng ái Mộ Dung Phong như vậy, quả là hiếm có nha. Nhưng ai bảo Mộ Dung

Phong là một tên ngốc, không có sức uy hiếp đến ngai vàng của hoàng đế nên nhận ân cũng đúng thôi.

- Thế thì sao chứ? Nơi họ sống là hoàng cung, còn vương phủ này cũng chỉ có mình ta.-Mộ Dung Phong buồn bã nói.

Huỳnh Hiểu trong phút chốc hiểu ra rằng, cái Mộ Dung Phong cần không phải chỉ là sự quan tâm đáp ứng nhu cầu của hắn. Cái hắn cần là những người thân yêu ở bên cạnh.

Mộ Dung Phong cầm lấy tay Huỳnh Hiểu sau đó siết chặt lại, khuôn mặt anh tuấn tái mét đi. Đôi mắt hắn lộ rõ vẻ sợ hãi. Phải, hắn sợ Huỳnh Hiểu sẽ rời đi, sẽ không chơi với hắn nữa. Mộ Dung Phong dù chỉ mới tiếp xúc với Huỳnh Hiểu mấy ngày nhưng bản thân lại nảy sinh cảm giác yêu thích với nàng. Hắn không muốn mất đi nàng, không muốn cô đơn. Hắn vì lo lắng mà gia tăng lực đạo , bóp chặt lấy tay nàng khẩn khoản cầu xin :

-Hiểu Hiểu, tỉ đừng đi. Tiểu Phong sai ở đâu, tiểu Phong nhất định sẽ sửa. Tỉ đừng giận nữa.

Nhìn vào ánh mắt bi thương của hắn, Huỳnh Hiểu có chút thương cảm. Hắn giống nàng, đều khao khát tình thân, khao khát có gia đình yêu thương mình. Nhưng nàng ít ra còn có những người ở cô nhi viện hết mực quan tâm nàng. Còn hắn, một mình trong vương phủ rộng lớn, một mình một thế giới mà không ai hiểu. Thậm chí cho dù hắn là em của hoàng đế cao cao tại thượng, được hoàng thượng và thái hậu hết mực sủng ái cũng vẫn bị thiên hạ cười chê là tiểu ngốc tử.

Huỳnh Hiểu nhìn gương mặt ngây ngô đáng thương của hắn mà hồi hận vô cùng khi đã giận dữ hắn vô cớ. Nàng vươn tay kéo lấy Mộ Dung Phong vào lòng an ủi :

- Tiểu Phong, thực xin lỗi.

Hắn lắc đầu, vòng hai tay qua ôm lấy nàng :

- Hiếu Hiếu, tử đừng giận ta, cũng đừng rời khỏi ta. Tử đi rồi, tiểu Phong cảm thấy rất tỉnh mạch , rất cô đơn.

Huỳnh Hiếu không nghĩ tới bản thân được Mộ Dung Phong coi trọng đến vậy. Nàng rưng rưng đáp lại :

-Ta sẽ không đi đâu đâu. Không có tiểu Phong, ta cũng thấy buồn lắm.

-Thật vậy sao?- Hắn ôm chặt lấy nàng, reo lên mừng rỡ.-Tốt quá rồi, tốt quá rồi.

Bộ dáng hắn thật giống đứa trẻ vui sướng khi được mẹ cho kẹo. Hắn cười rạng rỡ làm nàng choáng váng. Thật sự là hắn cười rất đẹp, đây chính là nụ cười chết người trong truyền thuyết, nó làm nàng say mê điên đảo. Nước miếng Huỳnh Hiếu dường như sắp rớt xuống. Mĩ nam ời là mĩ nam, gương mặt yêu nghiệt của người hại nước hại dân hại Huỳnh Hiếu mất nước miếng nhiều quá rồi đấy. Chắc, cẩn thận cẩn thận, lụt lội có thể xảy ra.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Vệ Ảnh đang ở nhà bếp vương phủ, tay cầm chiếc đũa gà nướng thơm phức. Hắn hít một hơi rồi đưa lên miệng, chuẩn bị cắn... Một tiếng tuýt dài vang lên. Vệ Ảnh giật mình bỏ đồ ăn xuống, dùng tốc độ nhanh nhất tìm đến nơi phát ra tiếng còi. Đây là còi ngọc hoàng thượng ban cho Huỳnh Hiểu, chỉ dùng khi nàng có việc gấp cần tìm giúp đỡ. Không biết Huỳnh Hiểu tìm hắn có chuyện gì? Tới nơi, Vệ Ảnh thấy Huỳnh Hiểu đang nướng khoai, bộ dáng thảnh thơi nhàn nhã. Hắn cau mày tiến đến chỗ nàng :

-Huỳnh Hiểu cô nướng, xin hỏi có chuyện gì tìm ta ?

Huỳnh Hiểu xoay người lại, phát hiện Vệ Ảnh đứng sau lưng không khỏi kinh ngạc. Nàng lắc đầu :

-Không có. Ta đang nướng khoai nha.

Vệ Ảnh nhíu mày càng sâu. Huỳnh Hiểu cô nướng không có tìm hắn. Vậy thì âm thanh vừa rồi là từ đâu tới? Chẳng lẽ hắn nghe nhầm? Không thể nào. Hắn đã được huấn luyện rất kỹ càng, lại là cận vệ ưu tú nhất hoàng cung Nhân quốc, không thể mắc sai sót nhỏ như vậy chứ ? Vệ Ảnh hoài nghi đứng ngăn người một lúc, hừ một cái rồi rời đi.

Thấy hắn vội đến rồi vội đi, Huỳnh Hiểu không khỏi buồn bực. Nàng cảm thấy Vệ Ảnh dạo này có vẻ rảnh rỗi quá nên tìm nàng kiếm chuyện mà. Nàng vươn vai, chép chép miệng, thôi, kệ xác hắn, mấy củ khoai của nàng quan trọng hơn.

Âm thanh của còi ngọc lần nữa vang lên, Vệ Ảnh nghe thấy rõ ràng, tuyệt đối không sai. Hắn bực mình buông chiếc đèn gà chưa kịp căn xuống, thi triển khinh công, bay đến hậu viện. Tại đây, Huỳnh Hiểu vẫn điềm nhiên ngồi nướng khoai.

-Huỳnh Hiểu cô nương. Cô nương có việc gì muốn tìm ta thì mau nói đi.

Nghe thấy giọng nói có phần giận dữ, Huỳnh Hiểu cũng cảm thấy sợ ghen. Vệ Ảnh đại ca đã từng kề kiếm vào cổ nàng, hại nàng đến giờ vẫn còn bị ám ảnh nha. Nàng cũng không hiểu tại sao Vệ Ảnh lại tức giận với nàng. Rõ ràng là nàng không có tìm hắn mà. Huỳnh Hiểu mờ mịt nhìn hắn :

- Ta thề là ta không có việc gì muốn nhờ huynh hết.

- Huỳnh Hiểu cô nương, ta không có thời gian nói đùa với cô.

- Ta nói thật mà.

- Hừ, không phải cô thối còi ngọc từ nãy đến giờ sao ? - Vệ Ảnh bực dọc nói. Nữ nhân này cố tình đùa giỡn hắn lại còn giả ngu. Nàng hại hắn hai lần không kịp ăn đèn gà thơm ngon. Nghĩ đến hắn càng thấy bực.

- Ta không có.- Huỳnh Hiểu phủ nhận.

- Cô có.

- Ta không có.

- Cô có. Cô nên nhớ còi ngọc này là vật mà hoàng thượng ban cho, chỉ dùng khi thật sự có chuyện gấp. Cô không thể lấy ra chơi như vậy.Ta nhắc nhở cô nên chú ý một chút, đừng có tùy hứng.

Tiếng còi vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người. Vệ Ảnh cùng Huỳnh Hiểu nghe thấy âm thanh ấy không khỏi hoảng hốt. Thế là

Huỳnh Hiểu không có sử dụng đến chiếc còi đó. Vậy kẻ đang to gan thối còi là ai? Sao hẳn lại có chiếc còi của hoàng thượng?

Mộ Dung Phong từ xa chạy đến, bộ dáng vui vẻ như trúng số độc đắc vậy. Hắn phấn khích túm lấy tay áo Huỳnh Hiểu :

- Hiểu Hiểu, ta tìm được đồ chơi mới này. Chơi rất vui đó.- Nói xong hẳn rút chiếc còi ngọc trong tay áo ra khoe với nàng.

Vệ Ảnh tái mét mặt, thì ra là vương gia trêu chọc hẳn. Ai nha, là vương gia nha, ai dám trách hẳn chứ ? Huỳnh Hiểu nhìn tên thủ phạm hớn hờ bằng con mắt thiếu muối. Tên Mộ Dung Phong này thật là..., gây chuyện mà không biết, hại nàng bị Vệ Ảnh trách oan.

- Tiểu Phong, đây không phải đồ chơi đâu. Đưa đây cho ta, sau này không được phép tự ý nghịch nghe chưa?- Huỳnh Hiểu lấy lại chiếc còi.- Vừa rồi, cậu lấy nó ra thối, làm hại ta bị mắng đó.

- Hả, ai dám mắng Hiểu Hiểu?- Mộ Dung Phong sốt sắng hỏi nàng.

Nghe giọng nói có phần ủy khuất của nàng hẳn liền lập tức quan tâm nha. Hiểu Hiểu của hẳn xinh đẹp, tốt bụng, đáng yêu như thế lại bị bắt nạt. Hừ, tên đó thật to gan. Hẳn nhất định đem tên xấu xa kia hảo hảo dạy dỗ một phen.

Huỳnh Hiểu chỉ tay vào nam nhân áo đen phía sau nàng – Vệ Ảnh. Mộ Dung Phong trừng mắt lườm Vệ Ảnh làm hẳn co rúm người. Đừng có thấy Mộ Dung Phong ngốc mà coi thường hẳn nha, quyền lực trong tay hẳn lớn lắm đó. Hơn nữa đằng sau có hậu thuẫn là hoàng thượng và thái hậu, hẳn căn bản là không cần để ai vào mắt. Hẳn mà giận dỗi việc gì đó, hoàng thượng còn phải nhượng bộ nịnh nọt, dỗ dành. Mà Vệ Ảnh giờ đang làm hẳn tức giận nha. Nhìn khuôn mặt nguy hiểm của Mộ Dung Phong, Vệ Ảnh trong lòng kêu gào, lần này hẳn thảm rồi.

Mộ Dung Phong tiến về phía trước, xông tới đánh Vệ Ảnh một trận. Thân làm cận vệ, hắn không có cách nào đánh trả vương gia. Vệ Ảnh chỉ có thể né và cam chịu nhận đòn. Huỳnh Hiểu thấy Mộ Dung Phong đánh quá hay, trời ơi, nhìn cách hắn ra đòn kìa, đẹp kinh khủng. Nhưng Vệ Ảnh nhìn đáng thương quá đi, nàng thấy hắn vất vả tránh đòn, không tránh kịp thì lạng lẽ chịu, không hề phản kháng. Vệ Ảnh ngẩng mặt, đem ánh mắt giết người nhìn nàng làm Huỳnh Hiểu dựng hết tóc gáy. Nàng bất đắc dĩ nhìn hắn, thật sự là nàng không cố ý mà, nàng chỉ nói sự thật thôi. Nàng đâu có biết Mộ Dung Phong sẽ phản ứng như thế đâu.

Sợ Vệ Ảnh bị đánh đến nội thương, Huỳnh Hiểu vội can ngăn :

- Tiểu Phong dừng tay, đừng đánh nữa.

Mộ Dung Phong nghe vậy liền thôi. Vệ Ảnh ngã phịch xuống đất, hắn bị vương gia đánh cho thành cái đầu heo rồi, đau quá đi. Vệ Ảnh không khỏi cảm thán mấy câu, hắn đứng dậy, vội vàng dùng khăn công rồi đi. Hôm nay hắn thật sự là quá thảm.

- Tiểu Phong, khoai chín rồi, mau lại đây.

Mộ Dung Phong lon ton chạy tới rồi ngồi xuống cạnh Huỳnh Hiểu, cắn lấy miếng khoai lang vàng tươi, thơm phức. Hắn giơ ngón cái lên với nàng, gương mặt lộ rõ vẻ thích thú.

- Ngon không?

Mộ Dung Phong ra sức gật đầu, tiếp tục ăn khoai của mình. Huỳnh Hiểu quan sát thấy hắn không có bị thương thì an tâm. Tuy nhiên, nàng cảm thấy vô cùng có lỗi với Vệ Ảnh. Áy náy quá, xem ra bữa nào nàng phải tìm cách tạ lỗi với hắn thôi.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Sáng sớm, Mộ Dung Phong đã lôi Huỳnh Hiểu ra khỏi giường, yêu cầu nàng sửa soạn một chút rồi vào cung với hắn. Huỳnh Hiểu lười biếng nằm lì trên giường không chịu dậy. Đang nằm hưởng thụ trong chăn ấm nệm êm thế này, Huỳnh Hiểu không có nổi rời đi đâu. Nàng vừa ngáp vừa đẩy tay Mộ Dung Phong ra, giọng nói có phần ngái ngủ :

- Cậu tự mình vào đi. Ta vào đó làm gì cơ chứ ? Ngoan, để cho ta ngủ một lát.

Mộ Dung Phong tất nhiên là không hài lòng với câu trả lời đó rồi. Hắn nhanh chóng kéo chiếc chăn bông ấm áp ra khỏi người Huỳnh Hiểu, vỗ vào mông nàng mấy phát :

- Hiểu Hiểu lười, mau dậy. Ngủ nhiều sẽ mập như heo đấy. Ta cho tỉ nửa canh giờ để sửa soạn. Nếu tỉ không dậy, ta sẽ đánh sưng mông tỉ lên.

Bị mất chăn, Huỳnh Hiểu co rúm người vì lạnh. Nàng rửa thầm Mộ Dung Phong là tên vô nhân đạo, cướp quyền ngủ nướng, quyền hưởng thụ giường ấm của nàng. Huỳnh Hiểu không đành lòng đứng dậy, xoa xoa cái mông bị tên kia đánh cho mấy cái. A, ác quá, ác quá, sao cứ mông nàng mà tép vậy?

Lát sau, nàng và Mộ Dung Phong đã vào đến hoàng cung. Dù đây là lần thứ hai nàng đến hoàng cung nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc trước vẻ đẹp xa hoa của nó. Nói là lần thứ hai nhưng căn bản lần trước Vệ Ảnh đem

nàng bay qua mái nhà mà đến, nàng lúc ấy còn bị kiểng kê bên cổ, hoảng sợ vô cùng, đâu có rảnh mà ngắm phong cảnh chứ. Còn lần này nàng trực tiếp đi vào bằng cổng chính nha. Huỳnh Hiểu thường thức cảnh vật xung quanh, trong lòng không khỏi tán dương. Chỉ cần tưởng tượng đến số tiền xây dựng nơi đây, Huỳnh Hiểu đã sợ tới mức muốn rớt cằm. Ấy da, quá là kinh khủng đi. Nếu không xây hoàng cung rộng lớn này, nàng dám chắc hoàng đế kia sẽ chết chìm trong bể tiền.

Thấy Huỳnh Hiểu cứ ngơ ngơ, ngẩn ngẩn, tò mò nhìn tới nhìn lui, Mộ Dung Phong vỗ vỗ vai nàng :

- Hiểu Hiểu, tỉ đừng có ngó nghiêng nữa. Đi mau lên. Ta dẫn tỉ tới gặp thái hậu chút.

Huỳnh Hiểu gật đầu, nhanh chóng bước theo Mộ Dung Phong.

Ở đình viện phía trước có hai bóng người thân mật đứng cạnh nhau. Tuấn tú ôn nhu, nữ xinh đẹp e lệ. Quả là bức mỹ nam mỹ nữ đẹp mắt nha. Bất quá nam nhân kia không ai khác chính là vị hoàng đế trẻ tuổi đẹp trai Mộ Dung Triệt.

Huỳnh Hiểu kéo tay Mộ Dung Phong, chỉ về phía đình viện, cất giọng hỏi :

- Tiểu Phong, mỹ nhân trong ngực hoàng huynh cậu là ai vậy ? Thật là xinh đẹp nha. Nhìn nàng như tiên nữ vậy.

Huỳnh Hiểu không khỏi cảm thán. Ai, mỹ nhân như hoa như ngọc, thanh lệ thoát tục thế kia thì ai mà có thể không yêu thương cơ chứ ? Nàng đây là nữ nhân mà còn có cảm giác ái mộ chứ đừng nói đến nam nhân vốn yêu bằng mắt.

- Hoàng hậu nương nương.- Mộ Dung Phong ngẩn gọn đáp. Hắn không có hứng thú nhìn hai người kia diễn trò chàng chàng thiếp thiếp mặn

nồng.-Nhan sắc nàng ta chẳng có gì là đẹp.

Nghe giọng điệu thản nhiên của hắn, Huỳnh Hiểu khẽ nhăn mày, chẳng lẽ Mộ Dung Phong không có tí cảm xúc gì đối với người đẹp kia sao? À, mà nàng quên, thần trí hắn không giống người thường, có lẽ quan điểm về cái đẹp cũng khác người.

-Ta tự thấy mình còn đẹp hơn.- Mộ Dung Phong bồi thêm một câu mang tính chất tự luyện rất cao.

Nghe xong Huỳnh Hiểu suýt sặc. Nàng chớp mắt nhìn hắn “ Tiểu Phong à, cậu cũng thật là biết cách tự dát vàng lên mặt mình nha”. Nhưng ngẫm kĩ khuôn mặt yêu nghiệt của hắn, nàng cũng phải công nhận, hắn mới là người đẹp nhất.

Ồ, hình như Mộ Dung Phong nhìn thấy đôi tay không an phận của hoàng huynh hắn đang di động trên cặp mông tròn của hoàng hậu. A, mà cái này hắn biết nè. Mộ Dung Phong hào hứng nói với Huỳnh Hiểu :

- Hiểu Hiểu, hoàng huynh đang thả dê hoàng tấu kìa.

Huỳnh Hiểu đưa mắt nhìn ra xa, quả nhiên phát hiện thấy. Tên hoàng đế này, muốn ân ái với vợ thì phải tìm chỗ kín mà hành động chứ ? Sao lại ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật, tại chỗ đông người mà giở trò lưu manh? Thật uổng công nàng cho rằng hắn là một nam tử đứng đắn.

- Ê, Hiểu Hiểu, tỉ nhìn thấy không, hoàng huynh còn sờ ngực tấu tấu nữa cơ. Nhìn mặt huynh ấy có vẻ rất thỏa mãn. Sờ cái đó rất vui sao?- Mộ Dung Phong đột nhiên lên tiếng. Hắn thích thú ngắm nhìn con sói già hoàng thượng đang trêu đùa người đẹp.

- Khụ...khụ...- Huỳnh Hiểu ho sặc sụa. Nàng thật sự không biết đáp sao với hắn. Huỳnh Hiểu thầm than “ Tiểu Phong ơi là tiểu Phong, cậu hỏi

thế làm sao ta biết được. Muốn biết thì trực tiếp đi hỏi hoàng thượng ấy có phải hơn không?”.

-Hiếu Hiếu, cho ta sờ của tử một chút, xem có thoải mái không?- Mộ Dung Phong đề nghị.

Hắn không biết yêu cầu ngây thơ này của hắn rất đáng ăn đòn sao? Huỳnh Hiếu giật mình, hai má đỏ bừng, nàng mạnh tay đánh vào tay hắn, tức giận nói :

- Lưu manh. Sờ cái đầu cậu đấy.

- Sao tử lại đánh ta?- Mộ Dung Phong vô tội hỏi.- Sao hoàng huynh sờ được mà ta lại không được chứ?

-Hoàng huynh với hoàng tẩu cậu thân mật bởi vì họ là phu thê nha. Ta với cậu không phải nên không được, hiểu chưa?

Mộ Dung Phong xụ mặt gật đầu làm bộ đã hiểu. Huỳnh Hiếu thở phào kéo hắn chạy đi. Phu thê người ta đang ân ái, không nên đứng nhìn lén nha, rất mất mặt.

Mộ Dung Phong thầm nghĩ : “ Nếu ta cưới Hiếu Hiếu, ta cũng sẽ giống như hoàng huynh được thả dê nương tử của mình. Ngấm lại, hình như còn được ôm ôm, hôn hôn, sờ sờ nữa. Mà Hiếu Hiếu rất thơm nha, ôm rất sướng nha. Lần trước Hiếu Hiếu nói chỉ cần là phu thê thì sẽ được ngủ chung giường. Ha ha, thật thích nha”. Hắn gật gù, xem ra cưới Hiếu Hiếu có rất nhiều lợi ích nha. Hắn phải bảo với hoàng huynh nhanh chóng cho hắn thành hôn với nàng mới được.

Huỳnh Hiếu hoàn toàn không biết những suy nghĩ có phần không trong sáng của hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng vẫn nắm chặt lấy bàn tay to dày, ấm áp của hắn kéo đi. Mộ Dung Phong nhìn thân hình nhỏ nhắn phía trước, khóe miệng nâng lên một nụ cười thỏa mãn.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Từ Ninh Cung

- Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.- Mộ Dung Phong cúi người hành lễ. Bộ dáng hiếu chuyện của hắn lúc này khiến người ta không nghĩ đến hắn vốn là một tên ngốc.

- Dân nữ tham kiến thái hậu nương nương.- Huỳnh Hiểu cũng bắt chước theo Mộ Dung Phong thi lễ với thái hậu.

- Ấy dà, mau đứng lên, mau đứng lên đi.- Thái hậu nhìn thấy hai người, trong lòng không khỏi cao hứng. Bà dịu dàng nhìn Mộ Dung Phong vẫy tay.- Phong nhi, mau lại đây với mẫu hậu nào.

Mộ Dung Phong chậm chạp bước đến, gương mặt bình thản không lộ rõ thần sắc vui buồn. Chờ hắn tới gần, thái hậu vội ôm hắn vào lòng, đưa bàn tay khẽ vuốt ve gương mặt hắn, giọng nói vừa trách cứ lại mang ý thương yêu :

- Phong nhi, con lại gầy đi rồi. Có phải con lại lười ăn rồi phải không? Hừ, ta sẽ phân phó người trong vương phủ con không làm bánh ngọt cho con nữa. Con xem này, chỉ mãi ăn đồ ngọt mà bỏ bữa là không tốt đâu.

Mộ Dung Phong cựa quậy lắc đầu, hắn đẩy thái hậu ra, dậm chân nói :

- Mẫu hậu, người dám kêu bọn họ không làm bánh cho con, con sẽ không bao giờ vào chơi với người nữa đâu.

Nhìn hai mẹ con họ nói chuyện với nhau, Huỳnh Hiểu có thể nhận rõ sự cứng chiều của thái hậu đối với Mộ Dung Phong. Nàng không nghĩ rằng tên ngốc này lại được sủng ái quá mức như thế. Nghe giọng điệu uy hiếp đầy ngây thơ và cái dáng điệu trẻ con của hắn mà nàng muốn bật cười. Huỳnh Hiểu kéo tay Mộ Dung Phong :

-Tiểu Phong ngoan nào. Không được ăn nói với thái hậu nương nương như thế. Làm vậy gọi là bất kính hiểu chưa? Cậu mau lại đây ngồi đi.- Huỳnh Hiểu dẫn Mộ Dung Phong ngồi vào ghế, tiện thể nàng để đĩa điểm tâm ngọt sang bên cạnh cho hắn.

Mộ Dung Phong tươi cười nhìn Huỳnh Hiểu, tay vươn ra cầm lấy miếng bánh từ từ gặm nhấm :

-Chỉ có Hiểu Hiểu là tốt với ta nhất.

Thái hậu nương nương một bên đau lòng nhìn con trai bỏ rơi mình, cười nói với nữ nhân khác. Một giây trước, hắn còn giận đối với bà, một giây sau đã khoái chí cười đùa với Huỳnh Hiểu. Ai da, trái tim của bà bị tổn thương ghê gớm nha.

-Phong nhi à, lâu lâu mới tới chơi với mẫu hậu mà con lại chỉ chăm chú ăn, không chịu nói chuyện với ta là sao?- Thái hậu thương tâm hỏi. Bà nhìn chồng đĩa cao dần trên bàn mà ngao ngán lắc đầu. Haizz, Phong nhi của bà, vẫn là tham ăn như thế.

Mộ Dung Phong có đồ ăn là không thèm để ý đến ai hết, hắn điềm nhiên nói, ánh mắt vẫn thủy chung dán vào miếng bánh cốm thơm lừng :

-Mẫu hậu cứ nói đi, con đang nghe đây.- Nói xong, hắn tiếp tục bỏ bánh vào miệng nhai.

Thái hậu ủy khuất nhìn Huỳnh Hiểu như là muốn nói với nàng : “ Đấy người xem, ai gia thật đáng thương. Ai gia bị con trai mình cho ra rìa, địa vị không bằng một đĩa bánh”. Huỳnh Hiểu ái ngại nhìn thái hậu, nàng cũng sinh ra lòng đồng cảm với bà. Thật ra thì nàng cũng thế mà, bị tên ngốc kia cho ăn bánh bơ từ nãy đến giờ. Nàng bước đến ngồi cạnh thái hậu, cầm lấy tay bà an ủi :

- Thái hậu nương nương đừng buồn, tiểu Phong vẫn là ngây thơ như vậy.

Thái hậu gật gật đầu, bà tựa vào vai nàng bắt đầu kể khổ :

- Phong nhi cứ như thường lệ một tháng vào thăm ta hai lần. Mà lần nào nó cũng chỉ chăm chú ăn bánh, hoàn toàn coi ta là không khí. Ta thật thương tâm nha. Hơn nữa, ăn xong là nó phui mông quay về, không một tiếng hỏi han đến thân già này. Ai gia thật là bất hạnh.

Mộ Dung Phong ngẩng mặt lên, thấy Huỳnh Hiểu và mẫu hậu hân đang thân mật ôm nhau, an ủi nhau, tự nhiên một cảm xúc không vui nảy sinh trong lòng hân. Hiểu Hiểu là của hân, ai cho phép người khác ôm chứ ? Hân vác cái bộ mặt xụ ra, buồn bực lôi Huỳnh Hiểu về phía mình, giận dữ nói :

- Ai cho phép tì ra đó ngồi hả?- Hân mạnh mẽ kéo nàng ngồi xuống cạnh mình.- Chỗ của tì là ở đây biết chưa?

Huỳnh Hiểu không hiểu tại sao hân lại có thái độ đó đối với nàng. Không phải hân đang mãi ăn bánh sao? Tự nhiên lại để ý tới nàng làm chi? Nàng ngược con mắt khó hiểu lên nhìn thái hậu đại nhân. Sắc mặt bà trông rất khó coi, nói chính xác hơn là đang mếu máo. Oa, con trai bà nha, lại chỉ chú ý đến nữ nhân kia cùng bánh ngọt, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của bà nha.

Mộ Dung Phong cuối cùng cũng giải quyết xong đồng bánh, hãnh thỏm mẫn cười với Huỳnh Hiếu. Xong xuôi, hãnh đứng dậy, lon ton tới chỗ thái hậu, cầm lấy tay áo bà :

- Mẫu hậu, Hiếu Hiếu gần đây dạy con mấy bài hát rất hay. Con hát cho người nghe nhé.

Tự dưng được đưa con thân yêu chú ý, thái hậu nường nường mừng rớt nước mắt. Bà nhanh chóng đồng ý, cảm động nhìn Mộ Dung Phong. Mộ Dung Phong đứng lên, oai phong mà tiến ra giữa điện rồi...bắt đầu nhảy vũ điệu con lạc đà, miệng không ngừng hát :

- Zì zà í à zì zà ô...Zì zà í à zì zà ố...

Nhìn hãnh múa hát mà Huỳnh Hiếu không nhịn được cười. Ha ha ha, nàng phải công nhận rằng hãnh múa rất giống mấy con lạc đà trên sa mạc, hơn nữa hôm nay hãnh lại một thân y phục màu vàng nâu. Phải nói là đã giống lại càng giống hơn. Huỳnh Hiếu cười bò ra sàn, nếu như trở về thế kỉ 21, nàng nhất định tiến cử Mộ Dung Phong làm diễn viên hài, đảm bảo tiền vô như nước. Lát sau, Mộ Dung Phong đổi gu, hãnh bắt đầu múa điệu thiên nga gãy chết và thực hiện mấy động tác chim bay cò bay, bay xung quanh điện Từ Ninh, miệng ca bài “ Con cò bay lả bay la” và “ Con cò bé bé” phiên bản tự chế :

-Con cò bé bé. Nó bay lả bay la. Bay từ cánh tre bay ra cánh đồng. Tình tính tang...Tang tính tình...Đi không hỏi mẹ biết đi nơi nào...

Lần này Huỳnh Hiếu càng cười to hơn, nàng ôm chặt bụng, tràng cười vừa rồi làm nàng quần quéo ruột gan. Nhưng hình như có người còn cười to hơn nàng kia. Chính là mẫu hậu đại nhân của hãnh – thái hậu nường nường. Thái hậu xem mà cười chảy nước mắt. Xem ra, Phong nhi của bà rất có năng khiếu trong việc làm người khác vui vẻ. Mấy hôm nay, vài phi tần của hoàng đế cứ tìm bà làm phiền, hại bà đau đầu không dứt. Chuyện nữ nhân

hậu cung tranh sủng bà cũng không lạ gì. May thay hôm nay, Phong nhi lại tới chọc cười bà, làm bà cao hứng vô cùng. Phong nhi của bà thật đáng yêu, thật hiếu thuận. Thái hậu nường nường âu yếm nhìn đứa con ngốc của mình, vỗ vỗ tay thay cho lời khen. Hân thích chí cười híp mắt rồi tìm chỗ ngồi của mình, đặt mông xuống, với tay lấy ly trà lạnh uống một ngụm. Hân vừa rồi hát hò, nhảy múa cũng mệt lắm chứ.

Huỳnh Hiểu chưa bao giờ dạy Mộ Dung Phong mấy thứ đó. Chẳng là có lần hân dối nàng, Huỳnh Hiểu có làm trò đồ ngọt hân, không ngờ hân vẫn còn nhớ, thậm chí còn cải biên đi để chọc cười người khác. Haizz, xem ra năng lực học hỏi của hân rất cao nha.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Huỳnh Hiểu biết được cái tính hám đồ ngọt của Mộ Dung Phong. Nàng thấy không ngày nào là miệng hăn không nhóp nhép nhai bánh. Chính vì vậy, nàng quyết định xuống bếp làm cho hăn những món điểm tâm ngon nhất. Dù gì nàng cũng được con quý dị dạng kia phân phó làm bảo mẫu cho Mộ Dung Phong, nàng không thể suốt ngày ăn không ngồi rồi thế được. Làm như vậy người ta gọi là không có đạo đức nghề nghiệp.

Trưa nay nắng nóng tất sẽ sinh ra khát nước, mà ăn bánh ngọt xong lại càng khát nước hơn. Huỳnh Hiểu nghĩ ngợi một lúc, nàng sẽ làm một món giải khát ngon tuyệt cú mèo cho Mộ Dung Phong. Trong nhà bếp vương phủ, Vu đại thẩm và Lý đại thẩm hết lòng giúp đỡ nàng. Huỳnh Hiểu nhìn thành quả của mình không khỏi nở nụ cười vui vẻ.

Trong khi Huỳnh Hiểu bận rộn nấu nướng, Mộ Dung Phong vẫn như mọi khi, lười biếng nằm ở hoa viên. Haizz, nơi đây cảnh đẹp hữu tình, thảnh thơi có vài ngọn gió thổi qua xua đi cái nóng, hai mí mắt Mộ Dung Phong đã không ngừng đòi đoàn tụ. Một...hai...ba...khò...khò...khò...Mộ Dung Phong đã lên đường đi tìm công đánh cờ. Lúc Huỳnh Hiểu tới thì Mộ Dung Phong đã ngủ rất say. Nàng nhìn bộ dáng lười nhác của hăn mà bật cười. Tên này sống thật thoải mái nha, hàng ngày hăn chỉ có ba công việc chính là ăn, chơi và ngủ, hoàn toàn không có làm bất cứ việc gì khác, sống vô ưu vô lo. Quả đúng với cái danh Tiêu Dao Vương an nhàn, rảnh rỗi. Huỳnh Hiểu ngồi xuống cạnh hăn, ngón tay không tự chủ được mà chạm vào gò má hăn, sau đó lần lượt di động vuốt ve sống mũi cao thẳng, lông

mày, hàng mi. Nàng phải công nhận là lông mi hẳn rất dài, lại dày và cong nữa. Lướt mấy ngón tay xuống dưới chạm vào bờ môi hồng của hẳn, cha mẹ ơi, vừa mỏng, vừa mềm làm người ta khao khát muốn hôn xuống. Khụ...khụ...hình như Huỳnh Hiểu vừa có một suy nghĩ đầy màu tối thì phải. Nàng vội thả tay xuống, ngồi thẳng người dậy, cố gắng xua đi ý định vừa rồi. Mộ Dung Phong cựa quậy, hẳn nhăn mày rồi từ từ mở mắt. Phát hiện Huỳnh Hiểu ngồi bên cạnh, Mộ Dung Phong cao hứng ôm lấy nàng :

-Hiểu Hiểu, tí trở lại rồi. Ta đợi tí lâu quá nên ngủ quên mất.- Nói xong Mộ Dung Phong ngáp một cái rồi lười biếng tựa đầu vào vai nàng.

- Ừ, ta đi làm đồ ăn cho cậu.- Huỳnh Hiểu chỉ vào khay gỗ trên bàn đá.

Hai mắt Mộ Dung Phong sáng rực lên, hẳn thích cái này nha. Huỳnh Hiểu của hẳn thật đáng yêu nha. Mộ Dung Phong lon ton bê khay đồ xuống, hẳn ngạc nhiên nhìn bát nước kì lạ ở giữa khay :

- Hiểu Hiểu, đây là nước gì vậy?

- Nước sấu ngâm đó. Cậu uống thử đi.

Mộ Dung Phong gật đầu, múc một muống nước sấu đưa lên miệng. Hẳn khẽ liếm một ít nước rồi nhăn mặt, lắc đầu tỏ ý không thích :

-Chua a.

Huỳnh Hiểu cương chiều néo má hẳn :

- Chua chua ngọt ngọt mới ngon a. Cậu nếm lại đi. Ta ngâm với nhiều đường lắm mà.

Mộ Dung Phong dù không thích cho lắm nhưng cũng rất ngoan ngoãn nghe lời uống tiếp. Oa, có ngọt nha. Quả như Hiểu Hiểu của hẳn nói, mùi vị

cũng không tồi a. Nóng thế này, uống rất đã. Bên cạnh bát nước sấu lạnh còn có một bát đá bào. Mộ Dung Phong thích thú nhìn những vụn đá nhỏ xíu, hân xúc một thìa đá bào lên nhai. “ Rộp rộp” . Tiếng đá lạo xạo trong miệng hân, vị lạnh lạnh, tê tê ở đầu lưỡi và răng làm hân thích thú vô cùng. Hân không do dự lấy một thìa đá bào đút cho Huỳnh Hiểu :

- Hiểu Hiểu, tí ăn băng đá này đi. Nhai cái này vui cực.

Huỳnh Hiểu há miệng đón lấy thìa đá bào, đặc ý nhai. Mộ Dung Phong thật thảo tính nha. Nghe hân khen đồ uống nàng làm, nàng cảm thấy mát lòng mát dạ hân lên. Thật không uống công nàng vất vả chuẩn bị cho hân.

- Hiểu Hiểu, ngày một hoàng huynh có tổ chức đại hội đi săn ở phía tây thành Đông Doanh, tí có muốn tham gia không?- Mộ Dung Phong lên tiếng hỏi.

Nghe thấy đại hội đi săn Huỳnh Hiểu vừa ngạc nhiên vừa cảm thấy phấn khích. Ài, từ bé đến giờ nàng mới chỉ xem người ta đi săn trên phim thôi chứ nàng làm gì có cơ hội thử chứ. Hơn nữa, nam nhân cổ đại rất giỏi cung kiếm, cưỡi ngựa, nếu được tận mắt chứng kiến họ săn bắn, ôi cha mẹ ơi, nàng mới nghĩ mà đã thấy háo hức rồi. Huỳnh Hiểu hai mắt long lanh, nhanh chóng gật đầu :

- Có chứ. Cậu có muốn đi không?

- Nếu tí thích thì ta dẫn tí cùng đi.- Mộ Dung Phong đáp. Kì thực hân đối với đại hội đi săn này không hề có hứng thú. Cũng chỉ tại lão hoàng đế nhiều chuyện kia cứ đòi hân phải tham gia, lại còn bắt hân phải mang theo Hiểu Hiểu. Hân định không đi nhưng nếu Hiểu Hiểu muốn hân sẽ đem nàng đi chơi một chút.

Huỳnh Hiểu sung sướng cười với Mộ Dung Phong :

- Vậy ta phải đi chuẩn bị thật kĩ lưỡng mới được. Ở đây chắc có rất nhiều nam nhân uy dũng đi.

Mộ Dung Phong nhận thấy nàng có vẻ rất thích đại hội săn bắn lần này. Xem ra đề nghị của hoàng huynh cũng không tồi đi. Nhưng vừa rồi Hiếu Hiếu nói cái gì? nhân uy dũng? Mộ Dung Phong sắc mặt vô cùng khó coi hướng Huỳnh Hiếu cốc hai cái vào đầu nàng :

-Tỉ muốn tới đó ngắm nam nhân khác sao ?

Huỳnh Hiếu hoàn toàn không nhận thấy thái độ bức bối của Mộ Dung Phong, nàng gật đầu, trong đầu vẫn không ngừng tưởng tượng dáng vẻ của mấy vị công tử anh tuấn cười ngửa bắn tên. Mặt Mộ Dung Phong đen như đít nồi, hăn tức giận hét lên :

- Hừ, ta không cho tỉ đi nữa.

- Cái gì?- Huỳnh Hiếu giật nảy mình. Nàng thắc mắc nhìn Mộ Dung Phong. Vì cái gì mà tự nhiên hăn đổi ý?- Cậu nói gì vậy? Tại sao lại không cho ta đi?

- Ta không cho phép tỉ đi ngắm nam nhân khác. Ta không thích. Ta không thích tí nào hết. Tỉ chỉ được phép ngắm nhìn ta thôi.- Mộ Dung Phong dậm chân nói.

Huỳnh Hiếu nhìn bộ dáng giận dữ trẻ con của hăn, nàng vừa tức vừa buồn cười. Hóa ra tiểu ngốc nhà nàng không thích nàng khen nam nhân khác, không thích nàng bỏ rơi hăn đi nhìn nam nhân khác nha. Trời ạ, Mộ Dung Phong cũng thật là bá đạo, chiếm hữu cao quá đi. Huỳnh Hiếu khẽ kéo vạt áo hăn, xuống giọng hỏi han :

- Tiểu Phong, cậu giận à?

-...

Mộ Dung Phong hừ một cái, không trả lời câu hỏi của nàng, quay mặt đi làm bộ dối.

-Tiểu Phong, Hiểu Hiểu chỉ nói giỡn thôi. Mấy nam nhân kia đâu có soái, đâu có đáng yêu như cậu đâu. Ta mới không thèm nhìn tới họ.

Mộ Dung Phong hướng con mắt hoài nghi nhìn nàng :

- Tỉ nói thật không đấy?

- Thật mà. Trong lòng ta cậu chính là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nam.

Mộ Dung Phong nghe đến đó sắc mặt mới giãn ra. Hắn hài lòng nhìn Huỳnh Hiểu, biểu hiện theo kiểu “ Điều ấy là tất nhiên”.

- Được rồi. Ta tha cho tỉ đó. Lát nữa chúng ta đi thu thập đồ đạc.

- Đồng ý.- Huỳnh Hiểu mừng suýt rớt nước mắt. Nàng phải rất kiềm chế để không nhảy lên kêu hai tiếng “ Oh yeah”.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hằng năm, vào dịp lễ tế Tiên vương và Thượng thần, hoàng đế Nhân quốc lại tổ chức đại hội đi săn. Người tham dự gồm toàn bộ con cháu trong hoàng thất và các vương tôn công tử của văn võ bá quan trong triều. Con thú lớn nhất săn được trong ngày hôm ấy sẽ được đem đi tế thần để cầu phúc cho dân chúng.

Huỳnh Hiểu và Mộ Dung Phong thay y phục cho phù hợp rồi cùng lên đường tới khu rừng phía Tây thành Đông Doanh. Chiếc xe ngựa chậm rãi lăn bánh, theo sau là một đoàn quân hộ vệ cùng tì nữ. Huỳnh Hiểu âm thầm thở dài, cũng quá khoa trương đi. Nàng vén rèm xe ngựa, đưa mắt quan sát cảnh vật bên ngoài. Đường phố cổ đại tuy có chút gập ghềnh nhưng cũng khá đẹp mắt. Người dân đi lại nô nức, âm thanh náo nhiệt vang tới khiến Huỳnh Hiểu thấy rộn ràng hẳn lên. Chỗ này khác hoàn toàn với vương phủ tĩnh lặng của Mộ Dung Phong.

Đến nơi, Huỳnh Hiểu cố gắng hết sức để lết xuống. Quãng đường vừa rồi phải đi qua rừng, đường rất khó đi, nàng không nghĩ tới ngồi trong xe ngựa lại xóc dẽa man đến vậy. Trời ơi, cái mông của nàng, đau quá đi à. Đi bộ có khi còn sướng hơn. Mắt thấy Mộ Dung Phong vẫn điềm nhiên bước đi, Huỳnh Hiểu không khỏi khâm phục sức chịu đựng của hắn. Cả người nàng đau ê ẩm rồi, không biết ngày mai có thể cùng hắn đi săn không. Huỳnh Hiểu mệt mỏi gọi Mộ Dung Phong :

- Tiểu Phong à, đi chậm chút, ta không thể đi tiếp được nữa rồi.

- Hiếu Hiếu cố lên nào, một chút nữa là đến lều trại của chúng ta rồi.-
Mộ Dung Phong khẳng khái đến bên cạnh dìu nàng đi.

- Tiểu Phong, chân ta thật sự là không thể bước tiếp được. Hay là cậu công ta đi nha.-Huỳnh Hiếu chớp chớp mắt tỏ vẻ đáng thương đề nghị. Ấy, nàng là đáng thương thiệt nha.

- Ủ, ỉ lên đi.- Mộ Dung Phong xoay người, cúi thấp xuống đỡ lấy Huỳnh Hiếu. Hắn xốc nàng lên, hai tay đưa ra sau giữ lấy hai chân nàng. Huỳnh Hiếu vòng tay qua ôm lấy cổ hắn, dựa cả người vào bờ vai rắn chắc của Mộ Dung Phong. Mộ Dung Phong đứng lên, công nàng đi thẳng vào lều. Huỳnh Hiếu vui vẻ mỉm cười, tiểu Phong của nàng đáng yêu ghê. Ai, được công đi thể này thích thật đấy. Lưng Mộ Dung Phong vừa to dày, vừa ấm áp, nàng tựa vào rất thoải mái nha. Đám người hầu đi theo sau nhìn hai người thì hết hoảng vô cùng. Lính canh cũng chẳng khá khẩm gì hơn, mắt họ suýt lồi ra ngoài, miệng mở lớn tới mức có thể nuốt trọn một con voi. Ai chẳng biết Mộ Dung Phong tính tình kì quái, chỉ hận không thể tránh xa loài người mà nay lại chịu hạ mình công nữ nhân. Có lẽ nào trời sắp nổi giông bão?

Vào trong lều, Mộ Dung Phong đặt Huỳnh Hiếu ngồi xuống giường, hắn tự tay rót cho nàng một li trà, quan tâm nói :

- Ỉ uống đi cho đỡ mệt.

Huỳnh Hiếu vui vẻ nhận lấy uống cạn một hơi. Nàng nằm xuống giường, đi đường cả ngày khiến nàng mệt chết rồi. Bây giờ nàng phải ngủ bù dưỡng sức mới được. Mộ Dung Phong nhìn nàng như mèo con say ngủ, khoe miệng hắn cong lên một nụ cười yêu chiều.

Sáng sớm, những giọt sương đêm vẫn còn đọng lại trên những phiến lá, ánh nắng sớm tươi mát tưới thêm sức sống cho cảnh vật. Cánh rừng rậm mang theo mùi ẩm ướt và mùi đất ngai ngái. Ở doanh trại, quân lính tập

hợp theo hàng lối, tiếng tù và báo hiệu đã vang lên. Tất cả những người tham gia đều tập trung lại ở hoàng lăng chờ lệnh của hoàng đế. Họ đứng cạnh tuấn mã của mình, cung kiếm sẵn sàng, chỉ chờ hiệu lệnh là có thể xuất phát. Mộ Dung Phong dẫn Huỳnh Hiểu tới cạnh một con bạch mã cao lớn, đây chính là người bạn đồng hành của hai người họ.

Mộ Dung Triệt một thân long bào màu tím chói mắt, oai vệ bước lên bục đọc chiếu văn. Hắn hướng mắt nhìn xung quanh, dáng vẻ cao ngạo, lạnh lùng. Sau đó, Mộ Dung Triệt đánh ba hồi trống, âm thanh vang dội tứ phương. Toàn thể quân sĩ đều hô vang một tiếng “ xuất phát”. Thấy hiệu lệnh, tất cả mọi người cùng lên ngựa thẳng tiến vào rừng. Lát sau đã không thấy bóng dáng bất cứ một ai, chỉ còn lại cả một khoảng sân trống vắng mịt mù khói bụi và tiếng vó ngựa từ xa vọng lại.

Mộ Dung Triệt lúc này mới vẫy tay gọi Vệ Ảnh lại, cẩn thận dặn dò :

- Người đuổi theo bảo vệ vương gia. Cố gắng giữ khoảng cách, đừng để nó phát hiện.
- Thuộc hạ đã rõ.- Vệ Ảnh tuân lệnh rồi nhanh chóng lên ngựa đuổi theo.

Mộ Dung Phong nói là đi săn nhưng trên người hắn không hề mang theo cung kiếm. Hắn chẳng qua là muốn dẫn Huỳnh Hiểu đi thăm thú khu rừng một chút. Lần đầu tiên cưỡi ngựa, Huỳnh Hiểu có chút sợ hãi, tay ôm chặt lấy Mộ Dung Phong không rời. Mộ Dung Phong biết nàng sợ bèn điều chỉnh cho ngựa chạy chậm lại.

Quá trưa, hai người dừng lại ở bên một con suối nhỏ nghỉ ngơi. Huỳnh Hiểu lấy thức ăn trong giỏ ra đưa cho Mộ Dung Phong. Hắn nhận lấy, không có chút hình tượng nào ngẫu nhiên ăn. Huỳnh Hiểu cũng thật tốt, nàng còn nhớ mang theo bánh ngọt cho hắn. Huỳnh Hiểu lấy nước suối rửa mặt, oa, cảm giác mát mẻ làm nàng tỉnh táo, khoan khoái lạ thường. Huỳnh

Hiếu hít sâu một hơi, không khí ở đây thật trong lành, khác xa với không khí đầy khói bụi của thế kỉ 21. Nàng ngồi xuống cạnh một gốc cổ thụ lớn, thoải mái dựa vào thân cây, tận hưởng thiên nhiên. Mộ Dung Phong nhìn nàng vui vẻ, hân cũng thấy vui lây.

Bỗng nhiên Mộ Dung Phong nhăn trán, hân dường như nghe thấy tiếng động ở gần đây thì phải. Là ai đến đây? Ngẫm nghĩ lại, hôm nay là đại hội đi săn, người ta đến suốt lấy nước uống cũng không có gì lạ. Nghĩ tới đây, hân âm thầm thở phào một cái. Tuy nhiên, hân không thích có bất cứ kẻ nào đến phá vỡ không khí vui vẻ của hân và Hiếu Hiếu.

“ Soạt...soạt...soạt.”

Một đám hắc y nhân che mặt hiện ra, trong tay chúng lăm lăm những lưỡi kiếm dài sắc nhọn. Mộ Dung Phong lập tức lấy thân che chở cho Huỳnh Hiếu. Huỳnh Hiếu hoảng sợ nhìn đám người lạ mặt xuất hiện, đây chính là thích khách trong truyền thuyết sao? Nhưng tiểu Phong và nàng đâu có đắc tội ai mà lại bị ám toán thế này? Huỳnh Hiếu hai tay run rẩy nắm lấy áo Mộ Dung Phong, nàng bây giờ phải làm sao đây? Mộ Dung Phong nheo mắt nhìn mấy hắc y nhân, ánh mắt giận dữ đầy sát ý không có lấy một tia run sợ. Hân điềm tĩnh vỗ vai trấn an Huỳnh Hiếu :

- Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ tỉ.

- Mộ Dung Phong, mau ngoan ngoãn đầu hàng theo ta đi. Nếu không, người đừng trách chúng ta không khách khí.- Một hắc y nhân cất cao giọng đe dọa.

Mộ Dung Phong nhếch mép cười, hoàn toàn không đem lời nói của nam nhân kia để vào tai. Hân mạnh mẽ phun ra hai tiếng :

- Đừng mơ.

- Tất cả xông lên bắt lấy hắn. Nhớ là phải bắt sống, tuyệt đối không được giết chết hắn.- Hắc y nhân giơ cao kiếm ra lệnh.

Những thân ảnh màu đen vụt tới đem lưỡi kiếm sắc nhọn hướng Mộ Dung Phong mà xuất chiêu. Mộ Dung Phong trước tình thế nguy hiểm mà không hề lộ ra một tia lúng túng hay lo sợ, hắn nhanh chóng đẩy Huỳnh Hiếu ra, trực tiếp lao vào cuộc chém giết.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Huỳnh Hiểu run sợ nhìn thảm cảnh trước mắt. Hai chân nàng mềm nhũn tưởng chừng sắp không đứng vững nữa. Tiếng kim loại va chạm vào nhau khiến thần kinh nàng giật lên từng hồi. Mộ Dung Phong vừa rời tay không tắc sắt lần lượt bẻ gãy cổ vài hắc y nhân rồi đoạt lấy kiếm không chút lưu tình ra tay. Kiếm pháp của Mộ Dung Phong rất cao cường, từng đường kiếm sắc sảo mà có lực của hắc y nhân đưa lên, không một kẻ nào có thể trốn thoát. Mộ Dung Phong ra tay vô cùng tàn độc, hắc y nhân chỉ cần một chiêu là có thể lấy mạng đối phương. Tỉ dụ như lúc này, hắc y nhân nghiêng người tránh đường kiếm của hắc y nhân phía sau nhưng tay kiếm lại khê đảo một vòng xuất ra một đường kiếm uy lực lớn lập tức đem thân hắc y nhân kia chia thành hai phần. Từng đường kiếm như những cơn cuồng phong đem ngạo khí của hắc y nhân tiến tới một chiêu kết thúc sinh mạng của đối thủ. Những thân ảnh màu đen lần lượt ngã xuống, máu đỏ nhuộm ướt một vùng đất lớn.

Huỳnh Hiểu nhận thấy đôi mắt Mộ Dung Phong không biết từ bao giờ đã chuyển thành màu xanh lam lạnh lẽo vô hồn. Ánh mắt ấy tuyệt tình thế nào, có thể khiến người ta nhìn vào không rét mà run. Đôi con ngươi màu lam ấy hiện lên những tia máu đỏ vằn, không che dấu nổi lên sát ý cuộn cuộn. Nam nhân cầm đầu đám hắc y nhân hành thích Mộ Dung Phong chứng kiến hắc y nhân hạ thủ từng người dễ như trở bàn tay, da đầu không khỏi run lên. Y vội vã túm lấy Huỳnh Hiểu, kẻ kiếm bên cổ nàng hướng Mộ Dung Phong đe dọa :

- Mộ Dung Phong mau dừng tay lại, bằng không ta sẽ giết nàng ta.

Huỳnh Hiểu toàn thân căng cứng, bàn tay như sắt thép của hắc y nhân bóp chặt lấy bả vai nàng làm nàng đau phát khóc. Còn nữa, lưỡi kiếm sắc bén kia cứ thế mà ghé sát vào cái cổ thân yêu của nàng. Huỳnh Hiểu ở đây chưa tới một tháng mà đã hai lần bị người khác đem kiếm đặt vào cổ. Nghĩ tới, nàng thấy mình thật đáng thương. Nàng nhìn Mộ Dung Phong cầu cứu nhưng miệng lại không thể thốt ra một lời.

Mộ Dung Phong làm ngơ lời y nói, hắc phi hai thanh kiếm xuyên tim hai hắc y nhân phía sau. Dưới đất la liệt xác các sát thủ, cánh rừng rậm bây giờ chỉ còn lại ba người : Mộ Dung Phong, Huỳnh Hiểu và tên hắc y nhân này. Mộ Dung Phong lê lưỡi kiếm dưới đất tiến dần về phía nam nhân kia. Hắc y nhân lùi lại, kề kiếm càng sát cổ Huỳnh Hiểu hơn :

- Ta kêu ngươi dừng lại mà. Người thật sự muốn nàng chết sao?- Hắc y nhân lớn tiếng nói. Dù có cố sức che dấu thế nào thì thanh âm của y cũng không tránh khỏi run rẩy, hoảng hốt.

Mộ Dung Phong vẫn bước tiếp, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lẽo kia không có lấy một tia cảm xúc. Hắc như một tòa băng sơn hùng dũng, ánh mắt lam lóe lên một tia châm chọc nhưng nhanh chóng biến mất. Nội tâm Mộ Dung Phong lúc này như cái vực sâu không đáy, không thể nhìn thấu. Hắc y nhân không biết Mộ Dung Phong đang nghĩ gì, y không tránh khỏi bị hoảng sợ. Mộ Dung Phong này không đơn giản một chút nào. Một khắc trước hắc còn thâm tình che chở cho nữ nhân này, một khắc sau lại bày ra cái dáng vẻ hờ hững, lạnh lùng, không màng đến sống chết của nàng.

Huỳnh Hiểu sắc mặt trắng bệch, Mộ Dung Phong ở phía trước hoàn toàn không để ý đến nàng. Nàng thấy khuôn mặt hắc giờ bao phủ một tầng hàn khí lạnh lẽo cực điểm. Hắc vậy mà không quan tâm tới sống chết của nàng? Tiểu Phong của nàng từ khi nào trở nên đáng sợ như vậy? Còn nữa, đôi con ngươi lam kia là sao? Nàng không hiểu mọi chuyện phát sinh lúc này là gì? Huỳnh Hiểu chỉ thấy toàn thân ớn lạnh, cảm giác sợ hãi bao trùm lấy nàng. Hắc y nhân giờ mới chú ý đến đôi mắt Mộ Dung Phong. Là màu

lam. Từ khi nào mắt hắc chuyển thành màu lam đáng sợ đó ? Trời ơi, gặp quỷ, y gặp quỷ thật rồi.

Mộ Dung Phong vẫn thong dong tiến về phía trước, hắc nhếch khóe môi, cười như không cười :

- Đe dọa ta sao? Chờ đến kiếp sau đi.- Hắc nghiêng răng rít mạnh từng chữ.

Không để hắc y nhân kịp phản ứng, Mộ Dung Phong nhanh chóng hướng kiếm về phía Huỳnh Hiểu. Huỳnh Hiểu sợ hãi nhắm chặt mắt lại, trái tim nàng run lên rồi như đông cứng lại trong trạng thái ngừng đập. Nàng không thể thở nổi, cảm giác bức bách đè nén trong người khiến nàng rất khó chịu, cổ họng lại nghẹn ứ không thể phát ra bất kì âm thanh nào. Lưỡi kiếm của Mộ Dung Phong cách cổ Huỳnh Hiểu chỉ vài phân bỗng dịch sang trái một đạo đâm xuyên tim hắc y nhân. Đường kiếm của Mộ Dung Phong rất nhanh rất chuẩn xác, nhưng mấu chốt là hắc có thể dịch chuyển kiếm một cách thần kì như vậy, điều này không phải cao thủ nào cũng có thể làm được.

Huỳnh Hiểu nghe thấy “ keng” một tiếng, nàng giật mình từ từ mở mắt, hóa ra là lưỡi kiếm bên cổ nàng rơi xuống kêu lên. Nhưng...nàng không chết? Huỳnh Hiểu kinh ngạc xoay người thấy Mộ Dung Phong điên cuồng chém tên hắc y nhân vừa uy hiếp nàng. Thân xác nam nhân kia đã bị Mộ Dung Phong chém cho tan nát, máu thịt lẫn lộn. Huỳnh Hiểu nhìn thấy ánh mắt đỏ rực của Mộ Dung Phong lúc này thì hoảng sợ tột độ. Lưỡi kiếm của Mộ Dung Phong bao phủ một màu đỏ của máu,tại đầu mũi kiếm, máu nhỏ từng giọt xuống thấm vào đất. Bạch y trắng sáng của hắc cũng dính không ít máu tươi. Nàng lần đầu tiên nhìn thấy cảnh giết người thảm khốc đến vậy. Nàng lần đầu tiên chứng kiến một Mộ Dung Phong đáng sợ đến vậy.

Cả vùng đất ẩm xung quanh loang lổ máu. Hoàng hôn buông xuống, mặt trời một màu đỏ sậm đem ánh chiều tà phủ lên khung cảnh tan hoang ấy càng làm tăng thêm vẻ rùng rợn. Đây có thể coi như một bức huyết cảnh tuyệt mỹ khiến người ta nhìn vào không khỏi rợn tóc gáy. Nam nhân ở đây một thân bạch y đã bị máu nhuộm đỏ không ít như ác ma Tu La dưới địa ngục hiện lên. Vẻ đẹp của hắn khiến chúng sinh điên đảo nhưng cũng khiến người ta kinh hãi mà tránh xa. Huỳnh Hiểu ngược đôi mắt trống rỗng lên nhìn Mộ Dung Phong, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng loạn. Nàng không biết nam nhân trước mặt có phải là Mộ Dung Phong mà nàng biết không. Mộ Dung Phong cước bộ về phía nàng, ánh mắt đã thu lại sát ý nhưng thủy chung vẫn lạnh lùng không lộ ra một chút thần thái cảm xúc. Hắn im lặng nhìn nàng không nói lấy một câu. Huỳnh Hiểu run rẩy, toàn thân vô lực sắp không trụ vững nữa, tầm mắt nàng tối sầm lại rồi lịm đi. Mộ Dung Phong đưa tay đỡ lấy thân ảnh nhỏ bé đã ngất đi. Hắn đoán chắc nàng đã bị dọa cho sợ hãi rồi.

Mộ Dung Phong quăng kiếm xuống dưới đất rồi đưa nàng lên ngựa trở về. Lúc Vệ Ảnh tìm tới nơi chỉ thấy khắp nơi đều là máu và xác chết. Phía trước vương gia ôm Huỳnh Hiểu cô nương trở về doanh trại. Hắn âm thầm thở dài, vẫn là hắn đến muộn. Xem ra gặp chuyện lớn rồi. Hắn phải nhanh chóng trở về bẩm báo hoàng thượng để tìm cách giải quyết.

Mộ Dung Phong đột nhiên quay đầu lại, phát hiện Vệ Ảnh ở phía sau. Hắn không có ngạc nhiên, thậm chí còn đoán trước được điều này. Mộ Dung Phong lạnh lùng ra lệnh :

- Kêu người tới thu dọn xác bọn chúng về doanh trại, ta có việc dùng.

Nói xong không chờ Vệ Ảnh phản ứng Mộ Dung Phong đã phi ngựa đi mất. Vệ Ảnh nhìn Mộ Dung Phong bằng ánh mắt khó hiểu, không biết vương gia lấy xác mấy người kia làm gì. Không lẽ muốn điều tra? Có lẽ vậy. Vệ Ảnh không suy nghĩ nhiều, rút trong tay một chiếc kèn bằng kim loại thổi một hơi kêu gọi thuộc hạ tới cùng hắn thu dọn xác đám người kia.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Lúc Huỳnh Hiểu mở mắt tỉnh dậy thì đã là sáng hôm sau. Nàng nhìn trướng màn trước mắt lại thấy toàn thân êm ái thì thở phào một hơi, ra là nàng đã về đến trại rồi. Huỳnh Hiểu vén chăn ngồi dậy, xoay xoay khớp xương cho đỡ mỏi rồi xuống giường rửa mặt chải đầu.

Huỳnh Hiểu ngồi xuống bàn rót một li trà nóng, mùi thơm dịu của trà sen làm nàng thấy thư thái hơn. Nàng uống một hớp trà lập tức cảm thụ được hương sen nồng đậm trong khoang miệng. Nàng không khỏi cảm thán, quả là thượng phẩm Tuyết San có khác, mùi vị không chê vào đâu được.

Mộ Dung Phong bước vào lều, phát hiện Huỳnh Hiểu đã tỉnh, hẳn mừng rỡ tiến về phía nàng :

- Hiểu Hiểu, tỉ đã tỉnh?

Huỳnh Hiểu có chút giật mình nhìn Mộ Dung Phong. Hừ, hừ chết nàng mà. Huỳnh Hiểu khẽ gật đầu nhưng nội tâm không hiểu sao lại bắt đầu sinh ra cảm giác bài xích với hắn. Không phải nàng chán ghét Mộ Dung Phong mà là nàng có điểm sợ hãi hắn. Huỳnh Hiểu ngược đôi mắt rụt rè lên nhìn Mộ Dung Phong . Mắt Mộ Dung Phong đã trở lại màu đen bình thường. Ánh mắt hắc sắc như sao lại trong suốt không có tạp niệm. Quả là vô cùng kì quái. Huỳnh Hiểu càng nhìn càng thắc mắc, tại sao con người xinh đẹp kia khi chuyển thành xanh lại lạnh lẽo đáng sợ đến vậy? Từng

hình ảnh đầm máu hôm qua như những thước phim chạy lướt qua đầu Huỳnh Hiểu.

- Tiểu Phong...- Giọng nói của Huỳnh Hiểu có chút nghẹn ngào. Nàng rất muốn hỏi Mộ Dung Phong tại sao nhưng lại không thể phát ra một chữ nào.

Huỳnh Hiểu vội quay người đi không muốn đối diện với Mộ Dung Phong, nàng muốn bình tĩnh một chút.

Mộ Dung Phong thấy thái độ Huỳnh Hiểu thay đổi, nàng cư nhiên né tránh hẳn. Vì lí do gì chứ? Mộ Dung Phong hướng Huỳnh Hiểu có chút ủy khuất nói :

- Hiểu Hiểu, ta lại làm chuyện gì khiến tí giận ta sao ?

Huỳnh Hiểu lắc đầu. Hẳn cứu nàng một mạng, nàng sao có thể giận hẳn.

- Vì chuyện hôm qua sao?- Mộ Dung Phong hỏi.

Rốt cuộc hẳn cũng đề cập đến chuyện đó rồi. Huỳnh Hiểu không đáp nhưng Mộ Dung Phong biết rõ, nàng có lẽ vẫn còn bị ám ảnh về việc gặp thích khách kia. Hừ, bọn ngu ngốc không biết trời cao đất dày đó dám động đến hẳn, làm kinh sợ Hiểu Hiểu, hẳn chém chúng một kiếm là còn may rồi đấy. Mộ Dung Phong ôm lấy Huỳnh Hiểu cố gắng trấn an nàng :

- Hiểu Hiểu, tí không phải lo sợ gì cả. Bọn thích khách kia đã bị ta giết chết rồi.- Như sợ Huỳnh Hiểu vẫn chưa an lòng, hẳn còn bồi thêm.- Hừ, lũ đáng chết. Ta đã đem xác chúng cho lũ chó săn ăn rồi.

Lời của Mộ Dung Phong không những không khiến Huỳnh Hiểu bình tâm, ngược lại còn gia tăng nỗi kinh sợ trong lòng nàng. Nghe thấy lời nói của Mộ Dung Phong, Huỳnh Hiểu không khỏi cảm thấy lạnh gáy. Tàn bạo,

quá tàn bạo mà. Nàng cự mình thoát ra khỏi vòng tay Mộ Dung Phong. Đôi mâu quang thủy trong suốt sáng một tầng nước hướng về phía hắc, Huỳnh Hiểu cất giọng hỏi, thanh âm có chút run rẩy :

-Cậu...cậu thật sự đem xác chúng cho...

Mộ Dung Phong không do dự gật đầu khẳng định. Huỳnh Hiểu cảm thấy toàn thân có một luồng khí lạnh bao trùm, nàng rung mình rồi ngất xỉu.

Mộ Dung Phong khó hiểu nhìn nữ nhân trong ngực. Hắc không biết tại sao Hiểu Hiểu đang nói chuyện với hắc tự dừng lại lăn ra ngủ, như thế bị coi là mất lịch sự nghe. Hừ, phong cách này thật giống mẫu hậu hắc. Hiểu Hiểu của hắc đã ngủ cả đêm rồi, giờ lại muốn ngủ nữa à? Thiệt là lười quá đi à. Mộ Dung Phong ôm lấy nàng đặt vào giường, nhẹ nhàng đắp chăn mỏng lên người nàng rồi mỉm cười ôn nhu. Hắc vươn tay vén những sợi tóc mai xòa xuống gương mặt xinh đẹp của nàng rồi lặng lẽ rời đi.

Huỳnh Hiểu trở về vương phủ đã ba ngày nhưng những kí ức ngày hôm ấy cứ ám ảnh khiến nàng gặp ác mộng hàng đêm. Nàng cảm thấy rất bất an. Mấy hôm nay, nàng tìm cách tránh né Mộ Dung Phong, cố gắng càng ít tiếp xúc với hắc càng tốt bởi hễ cứ nhìn thấy hắc nàng lại nghĩ tới chuyện hôm đó. Nhưng cục kẹo cao su này cứ dính chặt lấy nàng nói thế nào cũng không chịu rời đi. Huỳnh Hiểu muốn tránh hắc chỉ có một cách : nằm lì trong phòng giả vờ ngủ.

Tuy Huỳnh Hiểu có chút lo lắng nhưng nội tâm không nén nổi tò mò muốn biết nguyên nhân biến đổi của Mộ Dung Phong. Huỳnh Hiểu đi đi lại lại trong phòng cuối cùng cũng quyết định tìm người đó hỏi. Nàng rút chiếc cò ngọc trong tay áo ra đưa lên miệng, dùng hết sức để thổi.

Hoàng cung

Mộ Dung Triệt chậm rãi uống một ngụm trà, gương mặt lộ ra vẻ thâm trầm không rõ ý tứ buồn vui. Hắn đặt li trà xuống bàn, lúc này mới nhìn Huỳnh Hiểu nói :

- Trẫm biết ngươi đến đây hỏi chuyện gì. Kì thực trẫm cũng không muốn giấu ngươi, chỉ là chưa tìm được thời cơ thích hợp nói cho ngươi biết thôi.

Huỳnh Hiểu trong lòng thầm tổng sỉ vả tên hoàng đế này. Cái gì mà không muốn giấu ngươi? Cái gì mà chưa tìm được thời cơ thích hợp? Hừ, có mà tên xấu xa nhà ngươi cố ý giấu bản cô nương thì có.

- Huỳnh Hiểu, ngươi có muốn nghe chuyện xưa không?- Mộ Dung Triệt hướng nàng hỏi tới nhưng giọng điệu lại không mang ý hỏi một chút nào. Đây chỉ như một dạng thông báo rằng bản hoàng đế đây kể chuyện nè, ngươi mau lắng tai nghe đi.

Đúng vậy, chẳng chờ Huỳnh Hiểu trả lời, Mộ Dung Triệt đã bắt đầu kể :

- Phụ hoàng ta tuy có rất nhiều thê tử nhưng độc chỉ có hai người con trai là ta và tiểu Phong. Ta hơn tiểu Phong năm tuổi. Từ nhỏ, tiểu Phong đã tỏ ra tư chất hơn người, nó được đánh giá là hoàng tử thông minh nhất trong lịch sử Nhân quốc. Ta khi đó vẫn còn là trẻ con, thấy mọi người khen đệ đệ mình, trong lòng không khỏi cao hứng, hãnh diện. Năm ta mười tuổi, tiểu Phong mới lên năm nhưng lượng sách nó đọc không ít hơn ta thậm chí còn nhanh chóng lĩnh ngộ được nhiều hơn ta. Phụ hoàng rất vui mừng và tự hào về nó lại còn so sánh tiểu Phong với ta, trách cứ ta ngu dốt. Ta lúc đó rất tức giận bởi lòng tự ái của ta rất cao. Mười tuổi, tiểu Phong đã thông thạo cung kiếm, thậm chí hắn còn đánh bại Chiến Vương của thảo nguyên khi y làm sứ giả sang Nhân quốc. Đây là một kì tích gây chấn động hoàng cung. Thử hỏi có ai nghe tin một đứa bé mười tuổi đánh thắng được một tướng quân dũng mãnh thiện chiến mà không kinh sợ cơ chứ? Hắn mới

mười tuổi mà vẫn võ đều đạt trình độ tuyệt đỉnh mà ta...- Mộ Dung Triệt lắc đầu bi ai nói.- cũng chỉ mới biết mấy thế võ cơ bản.

Huỳnh Hiểu nghe Mộ Dung Triệt nói mà ngây ngẩn cả người. Nàng không ngờ tiểu ngốc kia lại là một quái vật à mà không phải gọi là đại thiên tài. Chỉ là, nếu hãn thông minh như thế, tại sao lại bị mang cái danh “vương gia ngốc”? Huỳnh Hiểu tuy thắc mắc nhưng không hé miệng hỏi mà bình tĩnh nghe Mộ Dung Triệt kể tiếp.

.....

Tg: Muốn biết chuyện Mộ Dung Triệt kể tiếp theo là gì k? Chờ chương sau nhé, đảm bảo bất ngờ. Viết hơi vội nên chương này có lẽ k hay lắm, Gà sẽ cố gắng ở những chap sau vậy. Thanks các bạn đã ủng hộ.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 18

- Ta ghen tị với tiểu Phong. Vì lí gì mà nó lại thông minh hơn ta, giỏi giang hơn ta? Vì lí gì mà nó lại được yêu thương hơn ta? Bởi vì tiểu Phong quá xuất sắc mà nhiều người cho rằng tương lai nó sẽ thay thế ta làm thái tử. Ta khi đó vô cùng chán ghét nó. Cho rằng tiểu Phong đã cướp mất tất cả của ta. Ta hận nó, chỉ mong nó biến đi cho khuất mắt.

Từ khi xuyên không đến đây, Huỳnh Hiếu thấy Mộ Dung Triệt cực kì thương yêu tiểu Phong. Nàng không ngờ khi xưa Mộ Dung Triệt lại đối với em mình địch ý sâu như vậy. Vậy bây giờ thì sao? Biểu hiện của hăn đối với Mộ Dung Phong là thật hay chỉ là giả bộ che mắt người ngoài?

-Vào đại hội đi săn mười lăm năm trước, ta đã cố gắng thể hiện rất nhiều để mọi người thấy được thực lực của ta. Nhưng không may, trong lúc đuổi bắt một con thỏ ta bị lạc trong rừng còn gặp một con cạp trắng vô cùng hung hãn. Ta mới mười lăm tuổi, còn chưa đủ bản lĩnh đối phó với một con cạp lớn như thế. Vào lúc ta tưởng mình sắp bị con cạp kia xơi tái thì tiểu Phong xuất hiện. Nó không sợ nguy hiểm trực tiếp lao tới cứu ta. Tiểu Phong rút kiếm điên cuồng vật lộn với con cạp. Ta nghe thấy tiếng con súc sinh kia rống lên một tiếng đau đớn nhưng trước khi chết nó đã đạp tiểu Phong rơi xuống vách núi. Tiểu Phong đại nạn không chết song một Mộ Dung Phong tài danh bậc nhất đế quốc đã không còn, thay vào đó là một tên ngốc.

Mộ Dung Triệt chậm rãi nói, trông mắt đầy phức tạp, có một chút cảm kích xen vào một tia hối hận cùng với nỗi bi thương. Huỳnh Hiểu hoàn toàn ngây dại, nàng cảm thấy đau lòng lẫn tiếc nuối cho Mộ Dung Phong đồng thời nàng cũng sáng tỏ tại sao Mộ Dung Triệt lại đối với Mộ Dung Phong tốt như vậy. Có lẽ là hăn áy náy mà muốn bù đắp cho đệ đệ mình.

Mộ Dung Triệt nói xong một tràng dài không khỏi thấy miệng khô lưỡi đắng. Hăn rót một li trà đưa lên miệng uống. Gương mặt hăn phảng phất một nét buồn, ánh mắt hướng ra xa mang theo một tia mất mát. Phong thái lạnh lùng kiêu ngạo của đế vương giờ đây hoàn toàn mất đi. Bóng dáng hăn mệt mỏi tựa vào ghế mang theo một nỗi cô tịch.

- Tất cả mọi người đều cho rằng ta cố ý hại tiểu Phong. Họ cho rằng ta độc ác, dã tâm làm hoàng đế quá lớn, nhận thấy tiểu Phong thông minh kiệt xuất có thể uy hiếp đến địa vị của mình mà không tiếc thủ đoạn làm hại nó. Ha ha ha.- Tiếng cười của Mộ Dung Triệt có phần chua xót.- Buồn cười. Nó là đệ đệ ta. Cho dù ta chán ghét nó thế nào cũng không bao giờ làm ra cái chuyện táng tận lương tâm như thế.

Nói rồi, hăn hướng Huỳnh Hiểu, thấp giọng hỏi :

- Huỳnh Hiểu, người có tin trầm không?

Huỳnh Hiểu có chút mờ mịt nhưng nhìn biểu hiện của Mộ Dung Triệt nàng cho rằng hăn không nói dối. Huỳnh Hiểu có chút cảm thông nhìn hăn :

- Ta tin bệ hạ.

Mộ Dung Triệt như được an ủi vài phần nhưng nỗi đau trong lòng hăn không thể xóa nhòa hết được. Hăn đưa mắt nhìn Huỳnh Hiểu, giọng nói có phần cảm kích :

- Cảm ơn người. Nhưng người khác không tin ta, ngay cả mẫu hậu đối với ta cũng có ba phần địch ý. Bà không nói chuyện với ta, thậm chí từ chối gặp mặt ta suốt một năm liền. Phụ hoàng không giống những người khác, người không hề trách móc ta nhưng ánh mắt người nhìn ta lại thể hiện rõ sự thất vọng. Người trong thiên hạ không tin ta, ta cũng mặc. Nhưng ngay cả họ cũng không tin ta...

Giọng nói của Mộ Dung Triệt đã lạc hẳn đi. Âm điệu khàn khàn thả ra như tiếng kêu đau xót trong trái tim hắn. Đế vương như hắn, đứng trên vạn người trong thiên hạ nhưng không hề sung sướng gì. Bị người đời oán hận là kẻ lòng dạ độc ác, bị phụ mẫu xa lánh, không tin tưởng. Huỳnh Hiểu có thể hiểu được tâm trạng của Mộ Dung Triệt lúc đó. Là thất vọng, là mất mát, là đau đớn..,

- Sau này, khi lên ngôi hoàng đế, ta tự hứa với bản thân sẽ chăm sóc, bảo hộ, đáp ứng mọi yêu cầu của tiểu Phong. Ta phong cho tiểu Phong danh Tiêu Dao vương là mong nó có thể sống một đời tiêu dao, tự do tự tại.

Nói đến đây nét mặt Mộ Dung Triệt đã giãn ra mang theo nét dịu dàng. Huỳnh Hiểu nhớ trước hôm đi săn, Mộ Dung Triệt có chạy tới lều của nàng và Mộ Dung Phong cẩn thận dặn dò mọi thứ, không được cảm ơn thì thôi còn bị Mộ Dung Phong mắng là “Đồ nhiều chuyện” rồi bị đệ đệ mình một cước đá ra khỏi lều. Mộ Dung Triệt không hề giận, còn cười hì hì đưa nước hoa chống muỗi cho tiểu ngốc kia rồi mới trở về. Huỳnh Hiểu không khỏi thở dài, dù có tự hứa nhưng yêu thương, chiều chuộng em mình đến vô pháp vô thiên thế này cũng chỉ có một mình hắn.

-Tuy tiểu Phong bị ngốc nhưng tài năng của nó thì không thể phủ nhận. Đặc biệt là kiếm pháp và võ công của nó. Chỉ là sau lần gặp nạn năm ấy, tiểu Phong cơ hồ có chút biến đổi. Bình thường nó sẽ như oa nhi lên năm nhưng hề nhìn thấy kiếm hay bị ai đó uy hiếp tính mạng, nó sẽ phát điên mà giết người không ghê tay.

Huỳnh Hiểu thoáng giật mình. Đây chính là điều nàng muốn hỏi nhất.

- Tại sao? Còn nữa, lần đó, ta nhìn thấy mắt tiểu Phong chuyển thành màu xanh rất đáng sợ. Bệ hạ, người có thể giải thích cho ta không?

Mộ Dung Triệt có chút giật mình. Hắn đảo mắt rơi vào trầm tư nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại. Hắn lắc đầu :

- Ta cũng không rõ chuyện này lắm. Chỉ cần người không để tiểu Phong nhìn thấy kiếm thì sẽ không có việc gì. Còn về đôi mắt...có lẽ là người trong lúc hoảng loạn nên nhìn lầm thôi. Mắt tiểu Phong vốn màu đen mà.

Huỳnh Hiểu định phản bác, nàng thật sự không có nhìn nhầm mà. Nhưng Mộ Dung Triệt cứ một mực cho rằng nàng sai nên Huỳnh Hiểu cũng không đôi co với hắn.

- Vậy thích khách kia từ đâu tới?

- Vân quốc. Họ muốn bắt cóc tiểu Phong để uy hiếp ta. -Ánh mắt Mộ Dung Triệt thoáng chốc lạnh đi như vực cốc không đáy làm người ta không khỏi rùng mình.

Qua một lúc, hàn ý trong mắt Mộ Dung Triệt đã biến mất, ánh mắt lại trở về tĩnh lặng như nước.

- Huỳnh Hiểu, ta hôm nay đem mọi chuyện nói với người, tựa hồ đối với người không coi là người ngoài. Người thấy đấy, tiểu Phong rất đáng thương mà ta không thể lúc nào cũng ở bên chăm sóc nó được. Ta hi vọng người có thể toàn tâm toàn ý ở bên nó, giúp ta yêu thương, chăm lo cho nó cả đời này. Ta thấy tiểu Phong rất yêu thích người mà người đối với nó cũng rất tốt. Tuy nó có hơi khác người một chút nhưng ta không muốn người giống những người khác bài xích chán ghét nó. Huỳnh Hiểu người hiểu ý ta không?

Huỳnh Hiểu trầm lặng không đáp, nàng khe khẽ gật đầu. Kì thực Huỳnh Hiểu không có ghét Mộ Dung Phong. Chỉ là qua sự việc vừa rồi nàng có hơi e ngại Mộ Dung Phong một chút thôi. Nàng tránh mặt hắn mấy ngày, trong lòng cũng có chút nhớ cái bản mặt đáng yêu đó. Nhớ đến những lời Mộ Dung Triệt vừa nói, Huỳnh Hiểu chợt nhảy dựng lên. Mộ Dung Triệt muốn nàng phải chăm sóc tiểu Phong cả đời á? Làm bảo mẫu cả đời ư? Cho nàng xin đi. Nàng không muốn phải chết già, chết ế trong vương phủ đâu. Huỳnh Hiểu trong lòng ai oán, mặt nhăn nhó như bánh đa nhúng nước.

- Huỳnh Hiểu, mừng bảy tháng sau là ngày đẹp người thấy thế nào?

Mộ Dung Triệt lên tiếng. Huỳnh Hiểu thắc mắc nhìn bạn hoàng đế, ngày đẹp thì liên quan gì đến nàng chứ?

Mộ Dung Triệt qua biểu hiện của nàng cũng đoán được là Mộ Dung Phong chưa có nói chuyện đó với nàng. Hắn cũng đành thuận theo, để họ tự nói với nhau. Mộ Dung Triệt phất tay kêu Vệ Ảnh đưa nàng về vương phủ. Hắn trầm ngâm nhìn danh sách những thứ cần chuẩn bị cho ngày đó trên bàn không biết nên vui hay nên buồn.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Phủ Tiêu Dao Vương

Mộ Dung Phong không biết đã đứng ở cửa đợi nàng bao lâu. Hắn đi đi lại lại, bộ dáng có vẻ rất sốt ruột. Vừa thấy bóng dáng Huỳnh Hiểu, Mộ Dung Phong liền nhào tới kéo nàng vào trong phòng. Huỳnh Hiểu hoảng hốt, không biết tiểu Phong có chuyện gì gấp tìm nàng. Mộ Dung Phong ngồi xuống bàn, nghiêm túc nhìn Huỳnh Hiểu làm nàng có chút sợ hãi. Nàng dự cảm dường như có chuyện không hay sắp đến với nàng nha.

- Hiểu Hiểu.- Rốt cuộc Mộ Dung Phong cũng lên tiếng.

Nghe hắn gọi tên, Huỳnh Hiểu bất giác giật nảy người.

-Ta muốn thành thân với tỉ.

Ặc. Huỳnh Hiểu toàn thân chấn động. Nàng có nghe nhầm không vậy? Trời ơi, tiểu ngốc này từ bao giờ có ý định người lớn đến thế? Muốn thành gia lập thất sao? Thật là làm người ta ngạc nhiên nha, mà không phải nói là dọa người thì đúng hơn.

- Tiểu Phong...Cậu ...vừa nói gì ? Cậu...cậu...đùa ta à?- Huỳnh Hiểu khó tin hỏi. Mà hắn muốn lấy ai thì lấy, tự dưng kéo nàng vào làm chi vậy?

- Không. Ta thật sự muốn lấy tỉ.- Mộ Dung Phong lắc đầu, chân thành đáp.

Huỳnh Hiểu khó khăn nuốt nước bọt. Tha cho nàng đi. Nàng mới mười tám xuân xanh, còn chưa hưởng thụ hết cuộc sống độc thân tốt đẹp, còn chưa ngắm đủ mỹ nam trên đời nha. Nàng không muốn phí hoài tuổi xuân trong cái mồ hôn nhân đâu.

- Tiểu Phong. Ách...việc này không phải chuyện đơn giản, cứ thích mà làm đâu. Hơn nữa, thành thân là chuyện đại sự mà quan trọng phải có nền tảng là tình yêu. Cậu hiểu không?

- Ta với Hiểu Hiểu không phải yêu nhau rồi sao?

Ách. Nàng nói yêu hẳn hoi nào vậy? Huỳnh Hiểu đối với hẳn chỉ là tình cảm của chị em trong nhà thôi, hoàn toàn không phải tình yêu nam nữ nha. Khụ ... khụ... Hình như Mộ Dung Phong nhiều tuổi hơn nàng thì phải.

- Đương nhiên không phải. Cậu có hiểu “yêu” là gì không?

- “Yêu” chính là một cảm giác quý mến đặc biệt với một ai đó và muốn được ở bên người đó mãi mãi. Ta nói đúng chứ? Ta rất yêu Hiểu Hiểu. Còn Hiểu Hiểu thì sao?- Mộ Dung Phong bỗng nhiên hỏi vặn lại nàng, ánh mắt mang ý chờ mong.

Huỳnh Hiểu có chút ngây ngời. Mộ Dung Phong cũng không phải ngốc lắm nhỉ, ngay cả khái niệm yêu cũng nói đúng vài phần. Nhưng nàng...nàng biết trả lời hẳn làm sao đây? Huỳnh Hiểu bối rối không đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn hẳn.

- Ta biết mà...Hiểu Hiểu làm sao có thể yêu một tên ngốc như ta.- Mộ Dung Phong thất vọng nói.

Hắn buồn bã đứng dậy, gương mặt tuần tú đã nhợt nhạt đi mấy phần. Hắn sụp mắt xuống, đôi thủy quang đã đỏ hồng mang theo một tầng nước. Hắn cảm thấy trái tim mình rất đau, cảm giác bị bóp nghẹt đến không thở

nổi. Mọi người cười chê, xa lánh hẳn. Giờ đến cả Hiếu Hiếu, người mà hẳn thương yêu, tin tưởng nhất cũng không thương hẳn. Hẳn trong lòng tự giấu cọt bản thân. Hẳn có phải đã quá coi trọng bản thân không?

Mộ Dung Phong rời đi, bước chân xiêu vẹo. Thân hình cao lớn tuần dật lảo đảo trong gió. Hẳn cảm thấy toàn thân trống rỗng, đau đớn vô cùng.

Huỳnh Hiếu biết Mộ Dung Phong đã bị tổn thương nhưng mà nàng không có cách nào nói yêu hẳn, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn hẳn rời đi. Nàng bây giờ mới nhớ, hôm nay Mộ Dung Triệt có hỏi nàng “ Mừng bảy tháng sau là ngày đẹp. Người thấy thế nào?”. Chẳng lẽ là ngày cưới của nàng và Mộ Dung Phong? Huỳnh Hiếu âm thầm lo lắng, tên Mộ Dung Triệt này rất thương yêu tiểu Phong, cho dù tiểu Phong đòi hẳn đào xương khủng long hẳn cũng đào. Mà hẳn giờ là hoàng đế, quyền uy tột đỉnh, chỉ sợ nàng muốn cự tuyệt hôn lễ này cũng chưa chắc có khả năng.

Đêm đến, Huỳnh Hiếu trần trọc trong chăn, không sao ngủ được. Nàng cứ nghĩ đến dáng vẻ đau lòng của Mộ Dung Phong lúc rời đi là trái tim lại nhói lên từng đợt. Hờ, chắc nàng bị bệnh rồi. Nhưng sao nàng lo cho hẳn thế nhỉ? Không biết giờ hẳn sao rồi, có giận nàng không? Huỳnh Hiếu cắn cắn môi, đấu tranh nội tâm một hồi bèn quyết định đến phòng hẳn xem sao.

Tới nơi, nàng do dự muốn đẩy cửa bước vào. Bàn tay cứ đưa lên rồi lại buông xuống. Nàng tự đập vào đầu mình :

-Huỳnh Hiếu ơi là Huỳnh Hiếu, rốt cuộc mày bị đá dè đầu hay sao mà nửa đêm mò tới phòng người ta chứ? Đã không thích người ta rồi làm tổn thương người ta. Mày còn mặt mũi mà tới đây sao?

Huỳnh Hiếu xoay người toan bỏ về nhưng có sức mạnh nào đẩy níu chân nàng ở lại. Nàng nhìn cánh cửa khép chặt, nâng tay khẽ đẩy ra. Bước vào trong phòng, nàng lặng lẽ đến bên giường Mộ Dung Phong. Trời tối,

nàng không nhìn rõ vẻ mặt hắn lúc này thế nào, chỉ nghe thấy tiếng hít thở đều đều. Huỳnh Hiểu nhắc tay, khẽ chạm tới khuôn mặt hắn. Nàng nhận thấy khóe mắt hắn ươn ướt. Tim nàng như bị ai đánh một chùy, đau nhói lên. Lúc này trong đầu nàng tự nhiên xuất hiện một âm thanh “ Huỳnh Hiểu, người còn lớn giọng nói rằng mình không yêu hắn. Người ở chung với hắn lâu như vậy, trong lòng sớm đã nảy sinh tình cảm với hắn. Chẳng qua người cứ viện cớ này nọ mà né tránh thôi”.

Huỳnh Hiểu cuối cùng cũng thanh tỉnh. Phải, nàng thích hắn. Nếu không nàng đã chẳng phải gắng sức quan tâm hắn nhiều như vậy, chẳng phải chờ mong hắn khen nàng mỗi khi nàng làm đồ ăn cho hắn, chẳng phải đau lòng khi hắn tổn thương...Ban chiều, khi hắn ngỏ lời với nàng, trong lòng nàng không chỉ có ngạc nhiên mà còn có một chút vui sướng.

Nhưng đến bây giờ nàng nói ra liệu có muộn không? Hắn có khi nào giận nàng, không thương nàng nữa không? Đây chính là điều Huỳnh Hiểu lo lắng nhất. Huỳnh Hiểu chạm đến bờ môi hắn, nàng cúi người khẽ hôn lên :

- Tiểu Phong, xin lỗi cậu.

Mộ Dung Phong một tay bắt lấy nàng rồi đảo thân đè nàng xuống :

- Hiểu Hiểu, tì đang làm cái gì vậy?

Huỳnh Hiểu giật mình, sợ hãi giống như kẻ ăn vụng bị bắt quả tang. Mà vừa rồi nàng hôn trộm hắn. Cái này xấu hổ muốn chết. Nhưng hắn không phải ngủ rồi sao? Tại sao lại tỉnh dậy cơ chứ?

- Ta...ta...- Huỳnh Hiểu lắp bắp, chỉ muốn tìm đâu cái lỗ chôn mình.

- Ta hiểu rồi. Có phải bây giờ tì mới nghĩ ra câu trả lời cho ta.Hừ, não của tì còn chậm hơn ta đó.

-...- Huỳnh Hiểu thấy bị sỉ nhục quá đi. Nàng ho một tiếng.-Khụ ... ừm ... ta...ta nhận lời cậu được chưa?

- Tỉ còn chưa trả lời hết. Tỉ đối với ta...

- Ta thích cậu.- Huỳnh Hiểu không chờ hăn hỏi xong đã trả lời.

Mộ Dung Phong nghe được lời đó cảm thấy rất thỏa mãn. Mọi ủy khuất hồi chiều tan biến hết. Hăn cười sung sướng :

- Ta biết mà.

Hăn cúi xuống hôn lên má nàng :

- Hì hì, tỉ vừa rồi hôn trộm miệng ta đúng không? Rõ ràng là thích ta muốn chết mà.

Huỳnh Hiểu ngượng chín người không thể phản bác. Nàng quả thật là đã lợi dụng lúc con nhà người ta ngủ mà phi lễ. A, cái đầu này, sao tự dưng lúc đó lại hỏng cơ chứ?

Khu...khụ. Đường như tư thế hai người bây giờ có gì đó không đúng thì phải. Mộ Dung Phong từ khi nào đã đề lên người nàng rồi. Hăn nặng như thế thảo nào nàng thấy khó thở. Huỳnh Hiểu khẽ đẩy cái tên to xác nào ra :

- Cậu muốn đè chết ta sao?

Mộ Dung Phong lúc này mới ý thức được tình trạng của hai người. Hăn nhìn thân hình nhỏ bé dưới thân vôi vàng lật người ra, áy náy nói :

- Xin lỗi.

Huỳnh Hiểu thở một hơi, hừ, suýt nữa bị thít người đè chết rồi. Mộ Dung Phong vòng tay ôm lấy nàng vào trong lòng :

- Hiếu Hiếu, ngủ lại đây với ta đi. Hôm nay, tĩ làm tổn thương trái tim nhỏ bé của ta. Ta bắt đèn tĩ, tĩ phải ru ta ngủ.

Ặc. Cái gì mà con tim nhỏ bé chứ?Thật buồn nôn quá đi. Bộ hăn cho rằng tim nàng to ? Nhưng nàng không sao từ chối yêu cầu của hăn được, nhìn cái mặt đáng yêu của hăn, tim nàng bỗng mềm nhũn. Nàng vòng tay qua hông hăn, vỗ vỗ vào lưng hăn, chậm rãi hát ru.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Sáng nay Mộ Dung Phong thức dậy sớm hơn mọi hôm. Nhìn thiên hạ ngủ say trong lòng mình, hẳn thỏa mãn cười, cúi đầu hôn nhẹ lên cánh môi anh đào thơm mát. Huỳnh Hiểu cửa mình thức dậy, tầm mắt rơi vào một khuôn mặt tươi tỉnh như mèotrộm được cá của kẻ nào đó. Nàng nhận thấy bàn tay Mộ Dung Phong đang đặt ở eo mình lại nhớ tới hành vi đáng xấu hổ tối hôm qua, gương mặt bất giác nhuộm một màu phỉếm hồng. Nàng đẩy Mộ Dung Phong ra, vội vã chạy xuống giường.

Mộ Dung Phong ngơ ngác nhìn Huỳnh Hiểu vội vã rời đi. Hẳn không hiểu tại sao nàng lại phản ứng như thế. Bộ hẳn giống quý lảmhả? Không đâu nha, hoàng huynh bảo hẳn là đệ nhất mỹ nam Nhân quốc đó.

Huỳnh Hiểu về phòng, rửa mặt chải đầu xong, nàng tự nhốt mình trong đó. Trời ơi, hôm qua nàng đã làm gì thế này? Hôn trộm Mộ Dung Phong, còn ngủ lại phòng hẳn nữa. Huỳnh Hiểu ôm lấy đầu, từ khi nào nàng biến thành sắc nữ đói khát như vậy? Oa, mặt mũi của nàng, trong sạch của nàng còn đâu.

Mộ Dung Phong bước vào phòng, phát hiện Huỳnh Hiểu đang ngồi ngây ngốc, vẻ mặt rất biểu cảm, lúc thì nhăn nhó, khi thì ngượng ngùng. Hẳn bước tới ôm lấy nàng :

- Hiểu Hiểu, tỉ nghĩ gì mà chăm chú thế?

Huỳnh Hiểu nghe thấy giọng nói trầm ấm quen thuộc, nàng hơi hơi nhúu mày rồi quay mặt lại. Mộ Dung Phong giữ chặt lấy hông nàng rồi nhắc nàng ngồi lên đùi mình. Huỳnh Hiểu không kịp kháng cự chỉ a lên một tiếng rồi nằm trọn trong lòng của ai đó.

- Cậu làm gì đó?

- Thế này thích hơn.- Mộ Dung Phong điềm nhiên trả lời.

Huỳnh Hiểu nhìn cái bản mặt lưu manh của hã chỉ muốn xông tới đánh cho vài cái. Mộ Dung Phong không thèm để ý đến dáng vẻ bất mãn của Huỳnh Hiểu, hã tựa cằm vào hõm vai nàng, thấp giọng nói :

- Hiểu Hiểu, tỉ theo ta vào cung. Hoàng huynh đã giúp ta chuẩn bị giá y cho tỉ rồi. Tỉ tới coi một chút xem có hợp ý không.

Mùi xạ hương thơm nồng từ người hã truyền đến làm nàng ngây ngẩn. Tóc của hã cọ nhẹ vào má khiến nàng cảm thấy ngứa ngứa. Thanh âm êm ái vang bên tai cùng cảm giác ấm áp làm Huỳnh Hiểu có chút ngại ngùng. Nàng ừ một tiếng rất nhỏ, nghe như tiếng muỗi kêu. Trước đây, nàng coi Mộ Dung Phong như trẻ con mà đối đãi nên không hề có cảm giác này. Bây giờ nàng coi hã là một người đàn ông trưởng thành, một nam nhân mà tương lai nàng có thể gửi gắm. Sau khi nói lời yêu thương với hã, chỉ một chút đụng chạm nhẹ cũng khiến nàng đỏ mặt. Huỳnh Hiểu là thiếu nữ mới lớn lại đối diện với một mỹ nam ôn nhu như Mộ Dung Phong, nàng không có cách nào ngăn cản bản thân nổi lên tình ý với hã. Nàng thích hã, thích cách hã yêu chiều dính lấy nàng, thích bộ dạng ngây thơ tham ăn của hã, thích vẻ mặt hã giận dỗi ghen tuông...

Huỳnh Hiểu tựa đầu vào ngực Mộ Dung Phong lắng nghe nhịp tim đều đặn của hã. Nàng cũng phải công nhận một điều, tên ngốc này và lão huynh hã làm việc rất có hiệu suất nha. Hôm qua mới dò hỏi nàng có muốn gả cho Mộ Dung Phong không, còn chưa biết nàng trả lời thế nào đã

chuẩn bị xong giá y rồi. Nhờ may nàng từ chối, bộ định đem giá y kia bỏ đi sao? Thật quá lãng phí.

Huỳnh Hiểu nhìn mấy hòm giá trang trước mặt mà hoa hết mắt mũi. Trời ạ, có cần nhiều đến vậy không? Nhìn đồng châu báu trong rương, nàng thở dài một tiếng, xem ra tương lai nàng sẽ chết chìm trong bể tiền mất. Huỳnh Hiểu liếc nhìn lên trên, nàng thấy một kiện giá y hoa lệ đỏ thắm trên giá gỗ. Nàng đưa tay vuốt ve bề mặt áo, chất vải thượng hạng mềm mịn, đường chỉ thêu vô cùng tinh xảo, tơ vàng lóng lánh. Nàng nâng khoe miệng lên thành một nụ cười, trong lòng vừa hạnh phúc vừa hoài nghi. Bên cạnh giá y là một chiếc khay đồng được trải một lớp vải đỏ đựng chiếc mũ phượng bằng vàng nạm ngọc thạch và đá quý.

- Tỉ vừa ý không?- Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Huỳnh Hiểu bỗng giật mình thoát khỏi suy tư. Nàng xoay người, nhận ra chủ nhân của thanh âm kia là Mộ Dung Phong.

- Rất hoa lệ.-Huỳnh Hiểu chậm rãi đáp lại.

- Tỉ thích là được rồi.- Mộ Dung Phong ôn hòa nói.

Hắn từ từ tiến về phía nàng, đồng tử đen láy đem toàn bộ bóng hình nàng thu vào trong mắt. Hắn nhìn nàng đầy nhu tình :

- Hiểu Hiểu, tỉ mặc lên sẽ rất đẹp.

Huỳnh Hiểu e lệ cúi đầu, bàn tay nhỏ bé vân vê vạt áo. Nghe lời nói ngọt ngào như thế, thiếu nữ nào chẳng hạnh phúc chứ. Mộ Dung Phong nắm lấy hai vai nàng, ép nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn. Hắn áp sát mặt nàng :

- Tỉ chỉ có thể mặc xinh đẹp cho ta ngắm thôi. Biết chưa?

Thanh âm đó cứ luẩn quẩn vang bên tai nàng. Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào mặt nàng khiến sắc mặt nàng bỗng đỏ hồng lên. Huỳnh Hiểu khẽ gật đầu, nàng biết Mộ Dung Phong có tính chiếm hữu rất cao, hắn tuyệt đối không chia sẻ thứ mình thích với bất kì ai, tất nhiên là ngoại trừ nàng.

Mộ Dung Phong nhìn biểu hiện của nàng, hắn hài lòng hôn lên trán nàng, sủng nịnh nói :

- Ngoan lắm.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Mộ Dung Triệt từ từ bước vào hướng Mộ Dung Phong nói :

- Tiểu Phong, ngự thiện phòng vừa có một món bánh mới, đệ xuống đó lấy ăn đi.

Nghe thấy bánh ngọt, hai con mắt Mộ Dung Phong sáng rực lên. Hắn xoay mặt hướng Huỳnh Hiểu dặn dò :

- Tỉ ở đây chờ ta. Ta đi một lát rồi về.-Nói xong, Mộ Dung Phong chạy ù đi. Aiii, đúng là tên nhóc tham ăn mà.

Đợi Mộ Dung Phong rời đi, sắc mặt hòa nhã của Mộ Dung Triệt giảm đi vài phần. Hắn trừng mắt làm Huỳnh Hiểu sợ hết hồn :

- Huỳnh Hiểu, người thật to gan. Những chuyện người làm với Tiểu Phong Vệ Ảnh đã báo lại hết với ta rồi. Hừ, tiểu Phong là đệ đệ duy nhất của ta, ta và thái hậu hết mực cưng chiều, chưa để nó bị ủy khuất bao giờ. Vậy mà người dám làm nó khóc. Người biết tội của mình chưa?

Huỳnh Hiểu nhìn bộ dáng tức giận của Mộ Dung Triệt mà lo sợ nha. Hắn đối với Mộ Dung Phong như gà mẹ bao bọc gà con, chỉ cần nàng dám làm tổn thương Mộ Dung Phong, hắn lập tức mổ chết nàng. Nàng lên tiếng thanh minh :

- Ta lúc đó...

- Ta cái đầu người. Hừ, người dựa vào cái gì mà từ chối tiểu Phong. Tiểu Phong là vương gia cao quý, lại anh tuấn mê người, tính tình hồn nhiên, đáng yêu, Được tiểu Phong để ý là phúc ba đời nhà người. Thế mà người lại còn không biết điều, có phúc không biết hưởng.- Mộ Dung Triệt giận dữ quát. Hắn nghiêng răng nhìn nữ nhân ngu ngốc đáng giận trước mắt. Nếu không phải vì Mộ Dung Phong, hắn đã chém đầu nàng rồi. Ai bảo nàng dám thương tổn đệ đệ bảo bối của hắn.

- Ta...- Huỳnh Hiểu lên tiếng muốn giải thích. Tại lúc đó nàng chưa nghĩ thấu đáo thôi. Chẳng phải hôm qua nàng đã nhận lời Mộ Dung Phong rồi sao. Nếu không, sáng nay nàng đã chẳng phải đến đây để thử giá y.

- Người còn định chối nữa hả?- Không để Huỳnh Hiểu kịp nói, Mộ Dung Triệt đã chặn họng nàng, mắng nàng xối xả.

Huỳnh Hiểu uất ức phát khóc. Cái tên hoàng đế đáng ghét kia cứ vậy mà mắng nàng, không cho nàng cơ hội mở miệng. Đồ chuyên quyền, cậy béo bắt nạt bé, à quên cậy lớn bắt nạt bé.

- Hoàng huynh. Ai cho huynh nạt nộ Hiểu Hiểu hả?- Mộ Dung Phong không biết trở về từ lúc nào quát một tiếng.

Một tiếng này của hắn rất có uy lực nha, khiến cho cái loa Mộ Dung Triệt đang nói liên hồi bỗng chốc ngừng lại. Mộ Dung Phong tới bên cạnh Huỳnh Hiểu, kéo nàng vào lòng an ủi :

- Tỉ đừng buồn. Ta sẽ hảo hảo dạy dỗ lại hoàng huynh ta, không để huynh ấy khi dễ tỉ nữa.

- Đây, ta mới là hoàng huynh tốt của đệ nha.- Mộ Dung Triệt thấy Mộ Dung Phong ôm Huỳnh Hiểu dỗ dành, trong lòng không khỏi bức tức. Vì lẽ gì mà nữ nhân làm tổn thương tiểu Phong lại được đệ ấy chăm sóc ân cần trong khi hắn bị bỏ rơi? Hắn không cam tâm nha.

- Huynh cái gì mà huynh.- Mộ Dung Phong lườm Mộ Dung Triệt một cái.- Ta mới rời đi một chút, huynh đã kiếm cơ bắt nạt Hiếu Hiếu. Mà huynh bắt nạt tí ấy nghĩa là huynh có ý bắt nạt ta phải không?

- Không phải.- Mộ Dung Triệt vội vã lắc đầu phủ định. Hắn nào dám bắt nạt cục vàng bảo bối này chứ.

- Hừ, chắc chắn là vậy. Là huynh thấy ta và Hiếu Hiếu quá mức đẹp đôi nên ghen tị chứ gì? Hay là huynh sợ ta sẽ lấy hết bánh của huynh cho Hiếu Hiếu? Huynh đúng là đồ tham ăn, ki bo.

- Ta nào có.- Mộ Dung Triệt đáng thương nói. Sao tiểu Phong lại cứ chụp mũ hắn như vậy chứ? Nghe Mộ Dung Phong lớn tiếng mắng, bạn hoàng đế khóc không ra nước mắt.

Mộ Dung Triệt bị Mộ Dung Phong mắng cho choáng váng đầu óc, không thể há miệng phản bác một câu, chỉ có thể âm thầm chịu trận.

- Tiểu Phong, đệ sao có thể nói ta như thế chứ? Ta lo cho đệ như vậy, tổn mất biết bao công sức giúp đệ chuẩn bị hôn lễ đến mức đêm không ăn, ngày không ngủ. Thế mà đệ không nói một câu cảm ơn lại còn mắng mỏ huynh. Tiểu Phong, đệ sao có thể đối xử tàn nhẫn với huynh như thế? Đệ làm huynh đau lòng quá.- Mộ Dung Triệt cất bài ca huynh đệ thâm tình lại kết hợp với vẻ mặt thê lương, thi thoảng khịt mũi như sắp khóc khiến người ta nghe mà cảm động.

Huỳnh hiếu bữu môi nhìn Mộ Dung Triệt diễn trò. Nàng thấy hắn diễn đạt quá, có nên cho một tràng pháo tay khen ngợi không nhỉ? Tên hoàng đế này một khắc trước như con cọp dữ lớn tiếng nạt nộ nàng, mắng rất khí thế, một khắc sau nhìn thấy Mộ Dung Phong lại trở thành một con mèo ngoan ngoãn hướng Mộ Dung Phong cười meo meo. Huỳnh Hiếu le lưỡi, đúng là đồ hai mặt.

Gần đây trong thành rộ lên một tin tức gây chấn động lòng người, đó là Tiêu Dao Vương sắp thành thân. Ngay lập tức, tin tức này được truyền đi với tốc độ tên lửa, từ đường phố lớn đến ngõ nhỏ, từ người già cho tới trẻ em, từ nam thanh đến nữ tú, ai ai cũng biết. Hiện tại trong các tửu lầu hội tụ tin bát quái, đây chính là chủ đề nóng nhất, được mọi người nhiệt tình bàn tán. Hầu hết mọi người đều lắc đầu, hướng lên trời kêu một tiếng :

-Con gái nhà nào mà vô phúc thế?

Kết thúc buổi chiều sáng, mấy vị quan trong triều xúm nhau vào tám chuyện.

Quan nhị phẩm:

- Tiêu Dao Vương lấy vợ? Thật kinh khủng. Không biết nữ nhi nhà nào bất hạnh vậy?

Quan tứ phẩm :

- Ta đoán chắc kiếp trước cô ta làm nhiều điều ác nên kiếp này bị báo ứng đó.

Quan ngũ phẩm phản bác :

-Hừ, các người thật nông cạn. Tiêu Dao Vương anh tuấn như thế, dù có ngốc cũng là một mỹ nam ngốc nha. Hơn nữa hoàng thượng cũng chiều hãn như trứng mỏng, chỉ cần hãn mở miệng nói một tiếng, hoàng thượng chắc chắn đáp ứng. Nếu nữ nhi nhà các người gả cho hãn, chỉ cần làm hãn yêu thích, không phải tiền đồ các người sẽ thăng tiến nhanh hơn sao?

Quan nhất phẩm đánh vào đầu quan ngũ phẩm, lớn tiếng mắng :

-Người mới là tên nông cạn. Người thừa biết Mộ Dung Phong tính tình kì quái ra sao, ngay cả hạ nhân trong phủ cũng không muốn nhìn chứ

đừng nói đến nữ nhi nhà người. Hừ, người có muốn nữ nhi mình trong đêm động phòng bị đuổi ra ngoài cửa ngõ không? Người có muốn nữ nhi mình khi cầm cái bánh ngọt lên ăn cũng bị hắt tròng mắt không? Chưa kể, nếu làm hắt phật ý, hoàng thượng sẽ chém cả nhà người đấy.

Mấy vị quan nghe xong đều cho là đúng. Cuối cùng ai nấy đều thầm thương cảm cho tân nương của Mộ Dung Phong-kẻ vô phúc nhất thế giới này.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Ngày đại hôn đã đến, khắp kinh thành nhộn nhịp hẳn lên, người dân đứng dày đặc hai bên đường chờ đoàn rước dâu của Tiêu Dao Vương qua. Trên đường phố, một đám rước lớn nhất từ trước đến nay xuất hiện. Nam nhân ngồi trên ngựa, một thân hỉ phục đỏ thắm, gương mặt anh tuấn mê người không hề che dấu tâm tình vui sướng. Hẳn khê nhếch bạc môi, nở nụ cười điên đảo chúng sinh. Nhìn thấy mỹ nam tuấn mỹ như vậy, các cô nương trong thành đều không nhịn được chao đảo trái tim. Mộ Dung Phong chỉ khê liếc mắt một cái là một đoàn người đổ rạp xuống, ai nấy đều giương con mắt si mê lên nhìn hẳn, khoe miệng vương một thứ chất lỏng gọi là nước dãi. Tiếng kèn, tiếng pháo nổ rộn ràng, vang vọng khắp nơi. Bên cạnh kiệu hoa có khoảng hơn mười tì nữ, tay cầm những giỏ hoa tươi không ngừng rắc cánh hoa lên trời.

Vì hôm nay là ngày vui của Tiêu Dao Vương nên hoàng đế bệ hạ cao cao tại thượng đã đại giá quang lâm, tới góp vui cho đệ đệ thân yêu của mình. Nếu không có bạn hoàng đế thì kẻ kì thị loài người như Mộ Dung Phong còn lâu mới chịu ra bên ngoài đón khách. Thậm chí người ta đến chúc mừng hướng hẳn nói vài câu, hẳn đến liếc cũng không thèm liếc, lập tức phui mông bỏ đi. Bái đường xong, Mộ Dung Triệt khó khăn lắm mới giữ được hẳn ở bên ngoài uống rượu mừng. Trời vừa ngả chiều, Mộ Dung Phong đã lên tiếng đòi đuổi khách, đuổi cả ông hoàng huynh nhiều chuyện về cung.

Mộ Dung Phong bước vào tắm phòng, hắn cước bộ chậm rãi tiến đến bên giường, một tay vén lên tấm màn che mặt của nữ nhân trước mắt. Một khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ ẩn hiện dưới những dải châu ngọc nhỏ li ti rủ xuống từ chiếc mũ phượng. Nàng mặc giá y đỏ thẫm, tơ vàng óng ánh theo những đường chỉ thêu khéo léo làm tôn thêm vẻ đẹp của nàng. Giá y vừa vặn ôm lấy thân hình nàng làm lộ ra chiếc eo thon gọn cùng những đường cong hoàn mỹ. Nước da trắng ngần nổi bật trên nền đỏ của y phục và ánh vàng của trang sức hoa lệ, lộng lẫy. Mộ Dung Phong ngây ngẩn ngăm nhìn tiểu mỹ nhân còn đang e lệ cúi đầu. Hắn chưa từng thấy nàng xinh đẹp như thế. Vẻ đẹp của nàng làm hắn rung động cực điểm. Hắn cúi thấp đầu cười nhẹ, bàn tay thon dài nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên :

- Hiếu Hiếu, nàng thật đẹp.

Mộ Dung Phong lên tiếng tán thưởng làm cho gò má ai kia vì ngượng ngùng mà nổi lên một tầng hồng đào. Đôi thủy quang trong suốt linh động khẽ đảo một cái câu mất hồn phách của hắn. Mộ Dung Phong trong lòng có điểm sung sướng, hắn thầm khẳng định nữ nhân này là của hắn, đời này kiếp này thuộc về hắn.

Huỳnh Hiếu vươn đôi bàn tay búp măng nhỏ bé đẩy hắn ra, nàng tháo xuống mũ phượng cùng trang sức trên đầu, lập tức mái tóc dài đen nhánh rủ xuống như thác nước. Huỳnh Hiếu vào buồng tắm phía trong phòng rửa sạch phấn son trên mặt rồi mới bước ra ngoài. Nàng kéo Mộ Dung Phong ngồi xuống bàn, giọng nói có phần trách móc :

- Tiểu Phong, cậu làm gì mà lâu vậy? Mũ phượng kia rất nặng đó. Cậu chỉ vào chậm một chút nữa thôi, ta chắc chắn gãy cổ rồi.

Nhìn vẻ mặt giận hờn đáng yêu của Huỳnh Hiếu, Mộ Dung Phong cười sủng nịnh. Hắn đưa tay xoa xoa gò má mềm mịn của nàng :

- Chẳng phải giờ ta đã về rồi sao?

Huỳnh Hiểu không đáp lại hẳn, nàng lập tức hướng thức ăn trên bàn giải quyết. Nàng đã nhịn đói cả ngày rồi, cái dạ dày đáng thương đang không ngừng kêu gào đây này. Huỳnh Hiểu lấy một miếng bánh hồng hoa đút cho Mộ Dung Phong :

- Tiểu Phong, mau ăn đi. Hôm nay cậu vất vả như thế, chắc là đói lắm.

Mộ Dung Phong ngoan ngoãn há miệng ăn. Hẳn rót hai ly rượu nhỏ, một ly cho hẳn, ly còn lại cho nàng, dịu dàng nói :

- Hiểu Hiểu, phải uống rượu giao bôi.

Huỳnh Hiểu cầm lấy chiếc ly sứ tinh xảo vòng qua tay hẳn cùng hẳn uống rượu. Khè ...khè, eo ôi nàng uống phải cái gì kinh khủng thế này? Huỳnh Hiểu cảm thấy một cổ nóng rát truyền xuống cổ họng mình, trong khoang miệng một mùi thơm nồng đậm đọng xuống. Nàng lắc đầu choáng váng, gương mặt đỏ ửng lên, khóe mắt mang theo một mảng ươn ướt.

- Tiểu Phong, cái này thật khó uống nha. Ta uống nước sấu ngâm còn ngon hơn nhiều.

Huỳnh Hiểu chu môi nói, xong nàng đứng dậy bước về giường. Ăn no bụng rồi, giờ nàng phải đi ngủ thôi. Huỳnh Hiểu hoàn toàn quên mất hôm nay là ngày thành thân của nàng và Mộ Dung Phong, giờ là thời khắc hai người động phòng. Nàng cho là Mộ Dung Phong không hề biết mấy cái chuyện gì gì đó đâu nên vẫn cứ an tâm leo lên giường. Mộ Dung Phong nhanh chóng theo nàng bước lên giường, hẳn lặng lẽ thoát y phục của hai người, bàn tay to lớn vuốt ve thân hình mảnh mai của Huỳnh Hiểu. Huỳnh Hiểu giật mình nhìn hẳn, nàng ngượng đến chín người, lắp bắp nói :

- Cậu...cậu...định làm cái gì?

- Động phòng.- Mộ Dung Phong nói ngắn gọn.

Hắn không cùng nàng dây dưa, trực tiếp cúi xuống hôn nàng. Đầu lưỡi của hắn xâm nhập vào trong khoang miệng nàng cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương không ngừng dây dưa, ra sức mút mát cánh môi hồng. Hắn hôn rất nhiệt tình như muốn thu hết ngọt ngào của nàng vào trong miệng. Huỳnh Hiểu hoàn toàn choáng váng trước kỹ xảo của hắn, cả người nàng vô lực để mặc hắn muốn làm gì thì làm. Mộ Dung Phong đề lên người nàng di chuyển bờ môi tới cổ nàng gặm cắn, bàn tay thô ráp vuốt ve da thịt trơn mềm.

Một đêm xuân sắc kích tình xảy ra. Huỳnh Hiểu trong phòng không ngừng la hét. Tiếng rên rỉ, tiếng gặm thúc phát ra bên ngoài làm ai nghe cũng phải đỏ mặt tim đập.

Sáng hôm sau, Huỳnh Hiểu sớm tỉnh dậy, vừa mới động đây toàn thân nàng liền đau nhức, các khớp xương trên người dường như sắp vỡ vụn ra. Nàng giương con mắt oán hận lên nhìn tên cầm thú nào đó đang say ngủ. Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hắn, nàng rất muốn đánh cho hắn một trận. Hắn hại nàng thê thảm thế này đây, đã thế còn không ngừng đòi hỏi. Nghĩ tới đêm qua nàng xấu hổ muốn chết. Nhìn vết máu xử nữ ở dưới ga giường, nàng khẽ thở dài, nàng đã hoàn toàn thuộc về nam nhân trước mặt này rồi. Huỳnh Hiểu cố gắng lết thân mình xuống giường, bước vào phòng tắm.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 23

-Hiếu Hiếu, nàng làm sao vậy?- Mộ Dung Phong ôm lấy hai vai Huỳnh Hiếu thắc mắc hỏi.

Hắn không biết tại sao sáng nay Huỳnh Hiếu rời giường rồi giận dỗi không thềm nói chuyện với hắn nữa. Hắn nhớ là hắn không có làm gì sai mà.

- Hừ.- Huỳnh Hiếu quay mặt đi lấy tay đẩy hắn ra xa, không thềm liếc hắn lấy một cái.

- Hiếu Hiếu nói chuyện nha, đừng không để ý đến ta mà.

Thấy Huỳnh Hiếu không đáp ngoảnh mặt làm ngơ, trong lòng Mộ Dung Phong có điểm lo lắng. Hắn ngồi xuống cạnh nàng, ôm lấy thân ảnh nhỏ xinh rồi xoay cầm nàng hướng mặt về phía hắn :

- Nàng nói đi, tại sao lại tỏ thái độ này với ta?

Huỳnh Hiếu ương bướng gạt tay hắn ra, hai má bắt đầu ửng đỏ :

- Cậu...cậu còn dám hỏi tại sao? Tối hôm qua cậu đã làm gì hả? Ai dạy cậu cái trò đó?

Nghe nàng nói, Mộ Dung Phong đã hiểu ra vấn đề :

- À, nàng đang nói đến trò chơi kích thích đêm qua hả? Cái đó là hoàng huynh dạy ta. Huynh ấy cho ta xem mấy quyển sách xuân cung đồ gì ấy rồi bảo phải chơi trò này với nương tử trong đêm tân hôn. Sau này, nếu thích có thể mỗi ngày cùng nàng chơi.

Sắc máu. Huỳnh Hiểu khó khăn nuốt nước bọt, thầm chửi Mộ Dung Triệt nghìn lần. Tên hoàng đế mất nết đã hủy đi tâm hồn trong sáng của tiểu Phong nhà nàng. Cái gì mà trò chơi kích thích? Cái gì mà có thể mỗi ngày chơi đùa? Lão hư đồn kia muốn chơi thì tự mà chơi, mắc mớ gì lôi kéo tiểu Phong ngây thơ vào chứ? Huỳnh Hiểu chỉ nghĩ đến thôi đã thấy giận sôi máu.

- Hiểu Hiểu nàng cũng thích chơi trò đó đúng không?- Mộ Dung Phong nghiêng đầu nhìn nàng hỏi.

‘Thích cái đầu cậu đấy.’ Huỳnh Hiểu đỏ bừng mặt đánh vào vai Mộ Dung Phong hai cái :

- Ai...ai nói ta thích chứ? Không thích tí nào hết.

- Tỉ lại nói dối rồi. Hoàng huynh nói nữ nhân nào cũng khẩu thị tâm phi, miệng nói không thích, khi mới chơi sẽ ngượng ngùng nhưng một khi nhập cuộc sẽ rất nhiệt tình, rất hưng phấn. Hôm qua tỉ la to như thế mà giờ còn chối à? – Mộ Dung Phong cong cong khóe miệng , đưa tay cốc đầu nàng, giọng nói có ý châm chọc thái độ ngiễn còn ngại của nàng.

Huỳnh Hiểu co rúm người. Trời ạ, Mộ Dung Phong từ khi nào biết nói những lời vô sỉ như thế chứ? Hắn nói nàng nhiệt tình, la to ? Aaaaa, mất mặt quá. Huỳnh Hiểu thật chỉ muốn kiếm cái mo che lấy mặt mình.

- Hiểu Hiểu hay là chúng ta chơi thêm lần nữa đi. Hôm qua là lần đầu tiên ta chơi trò đó nên biểu hiện có lẽ không tốt lắm. Lần này ta nhất định làm tốt hơn.- Mộ Dung Phong hưng phấn đề nghị, cái tay không an phận của hắn bắt đầu sờ đến ngực nàng.

Huỳnh Hiểu tái mặt, khuôn mặt vừa hồng vừa trắng biến đổi màu rất vi diệu, không khác con tắc kè. Nàng một cước đạp Mộ Dung Phong xuống đất, hét lên :

- Đồ lưu manh. Đi mà chơi một mình cậu đấy.

- Một mình ta không chơi được. Nàng chơi với ta đi.- Mộ Dung Phong lồm cồm đứng dậy túm lấy Huỳnh Hiểu.

- Không là không.- Huỳnh Hiểu lắc đầu nguầy nguậy. Tên ngựa đực này, làm cả đêm không biết mệt sao mà sáng sớm của đòi hỏi nữa?

Mộ Dung Phong không thềm để ý đến sự chống cự của nàng, hấn trực tiếp ôm nàng về phòng giải quyết. Huỳnh Hiểu la hét om sòm nhưng làm sao có thể thoát khỏi cái vuốt sói của kẻ nào đó. Nàng nước mắt lưng tròng bị con sói kia ăn sạch không còn đến một mẩu xương.

Huỳnh Hiểu gối đầu lên cánh tay rắn chắc của Mộ Dung Phong thấp giọng hỏi :

- Tiểu Phong, tại sao cậu không gọi ta là tí tí nữa?

- Hoàng huynh nói nàng giờ là nương tử của ta rồi, ta không thể xưng hô với nàng như thế nữa. Hay là ta gọi nàng là tiểu nương tử nha?

-Tiểu nương tử? Nghe buồn nôn chết đi được, thà cậu cứ gọi ta là Hiểu Hiểu còn hơn.- Huỳnh Hiểu nhăn mày nói.

Nhưng vừa nghe thấy cụm từ “hoàng huynh bảo” thốt lên từ miệng hẳn là sắc mặt nàng giảm đi vài phần. Hừ, hoàng huynh cậu nói gì cậu cũng nghe chắc? Nàng cá nếu tên hoàng đế xấu xa kia có bảo con chó đi bằng hai chân Mộ Dung Phong cũng sẽ tin.

- Này, cậu đang làm cái trò gì đó?

Huỳnh Hiểu chợt hét ầm lên. Hình như cái tay sói của tên mặt dày nào đó đang vuốt ve sống lưng nàng. Mộ Dung Phong cúi đầu nhìn nàng cười vô lại, mặt mờ nói:

- Nàng đoán xem.

Huỳnh Hiểu trừng mắt nhìn hắn, tầm mắt đã phủ một mảng sương mỏng, gương mặt phơn phớt một mảng hồng. Nàng chu môi phun ra hai tiếng :

- Sắc lang.

Mộ Dung Phong cười nhẹ. Hắn căn cứ vành tai nàng nhỏ giọng thì thầm :

-Ta là người, không phải sói.

Nói xong hắn ôm chặt lấy nàng. Huỳnh Hiểu nép sát vào khuôn ngực rộng lớn săn chắc của hắn, bàn tay chống lên khoang ngực.

Mộ Dung Phong trầm giọng nói :

-Ta chưa từng thân mật với ai và cũng không muốn thân mật với bất cứ ai ngoại trừ nàng. Ta rất thích nàng nhưng ta luôn có cảm giác không an toàn, ta cảm nhận dường như một ngày nào đó nàng sẽ bỏ ta rời đi. Ta rất sợ ngày đó xảy ra. Chỉ khi nàng ngoan ngoãn ở trong lòng ta ta mới thấy an tâm một chút.

Huỳnh Hiểu căn cứ môi, nàng biết hắn đối với nàng rất thật lòng. Nhưng chuyện nàng đến từ một thế giới khác có nên nói cho hắn biết? Nàng bị tên quái dị kia bắt tới đây chăm sóc hắn cũng không biết bao giờ bị

đem trở về. Nếu như có một ngày nàng thật sự phải rời đi , hã sẽ thế nào đây?

- Tiểu Phong, quê hương của ta không phải ở đây.- Sau một hồi đắn đo nàng cũng quyết định nói cho hã biết. – Ta được người khác đưa tới đây để chăm sóc cậu. Nói không chừng, có ngày người đó sẽ đem ta trở về.

Mộ Dung Phong nghe xong sắc mặt liền chuyển xấu. Hã không cho phép bất cứ kẻ nào mang nàng rời khỏi hã. Tròng mắt Mộ Dung Phong bỗng lạnh đi, hã cương quyết khẳng định :

- Nàng không phải bận tâm chuyện này. Kẻ nào dám mang nàng đi ta sẽ giết kẻ đó. Nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở bên ta, được ta chiều chuộng là đủ rồi. Đời này kiếp này ta sẽ bảo hộ nàng.

Huỳnh Hiểu vô cùng cảm động, khóe mắt ngân ngấn nước. Nàng vươn tay chạm vào gương mặt anh tuấn của hã, gật đầu một cái. Gặp được hã, có được tình yêu của hã là điều hạnh phúc nhất trong đời nàng.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Thời gian nhanh chóng trôi qua, cũng đã tới trung thu. Tháng tám tiết trời thu mát mẻ, từng tầng mây mỏng như dải lụa trôi nhẹ trên nền trời xanh thẳm. Huỳnh Hiểu ngồi trong phòng đưa mắt quan sát khung cảnh bên ngoài, nàng hít một hơi sâu, khép mí mắt lại cảm thụ sự yên tĩnh của không gian. Mộ Dung Phong mới từ hoàng cung về, hần lặng lẽ bước vào phòng, bước chân nhẹ nhàng không gây một tiếng động cốt là để tạo cho nàng chút ngạc nhiên. Hần lấy tay che mắt nàng lại cúi đầu thì thầm vào tai nàng :

- Hiểu Hiểu, nàng đoán ta là ai?

Huỳnh Hiểu phì cười, tại đây còn ai gọi nàng là Hiểu Hiểu ngoài hần nữa. Nàng kéo tay hần xuống rồi quay đầu ôm lấy hông hần :

-Tiểu Phong, chàng đã về.

Mộ Dung Phong ôn nhu cười đưa tay vuốt tóc nàng.

- Trung thu này ta muốn ra phố chơi. Chắc là bên ngoài rất náo nhiệt.- Huỳnh Hiểu lên tiếng đề nghị. Ở vương phủ lâu nàng thấy rất buồn chán, nàng muốn ra ngoài chơi a.

Mộ Dung Phong ừ một tiếng. Mặc dù hần không thích nơi đông người lắm nhưng chỉ cần nàng thích hần sẽ chiều theo ý nàng. Huỳnh Hiểu cười sung sướng, nàng biết ngay là hần sẽ đồng ý mà.

Vì sắp tới Trung thu, bạn Huỳnh Hiểu nhà chúng ta hứng chí xuống bếp làm bánh nướng. Nàng cũng thích ăn bánh trung thu lắm nhưng chỉ thích bánh nhân đậu xanh thôi chứ bánh nhân thập cẩm, nàng thường ăn vỏ bỏ nhân. Ài, đừng trách nàng phí của nha, nàng là lấy dao gọt phần vỏ bánh ăn, còn ruột, tất nhiên là mấy em nhỏ của cô nhi viện xử rồi.

Nhìn mấy chiếc bánh vừa đẹp vừa ngon Huỳnh Hiểu làm tên cuồng đồ ngọt nào đó nước dãi đã sắp rớt khỏi miệng. Hắn cứ bu lấy nàng đòi ăn bằng được. Huỳnh Hiểu đẩy cái bàn tay tham lam có ý định bốc trộm kia ra khỏi đĩa bánh lắc đầu nói :

- Tiểu Phong, bánh này không ăn được. Cái này để tặng thái hậu và hoàng thượng nha.

Mộ Dung Phong bĩu môi không vui. Ai cho nàng đem bánh tặng người khác hả? Hắn không thích đâu, nàng là của hắn, bánh của nàng tất nhiên cũng phải là của hắn. Mà lão hoàng huynh nhiều chuyện kia có đây bánh ăn rồi, nàng cho lão làm gì? Hơn nữa mẫu hậu chỉ thích quế hoa cao thôi, không thích bánh nướng, nàng đem cho bà khác nào bỏ đi, phí lắm. Hắn ngăn không cho nàng gói quà, nhất quyết không chịu để mất dù là nửa cái bánh. Huỳnh Hiểu nhìn bộ dáng trẻ con giữ của của hắn mà không nhịn được cười.

Lúc nàng đưa quà cho thái hậu, hai con mắt của hắn mở lớn đến nỗi suýt lồi ra, tay cứ ôm khư khư hộp quà không chịu tặng. Làm như mấy cái bánh là sinh mệnh của hắn vậy! Cuộc chia li của hộp bánh với bạn Mộ Dung Phong chứa đầy nước mắt và sự tiếc nuối. Thái hậu biết tật xấu của Mộ Dung Phong, bà nhìn hắn khẽ thở dài lại liếc nhìn hộp quà trong tay mình, cầm được đồ ăn trong tay hắn là kì tích đấy.

Nhưng bất hạnh nhất vẫn là bạn hoàng đế nhà chúng ta. Mộ Dung Phong trừng mắt đe dọa ông anh theo kiểu “ Huynh dám nhận xem, đệ sẽ xử huynh” làm hắn sợ hãi vội vã từ chối. Hắn không dám động đến cục

vàng này đâu nha, tiểu Phong hay dối lắm, đã dối lại còn dối lâu làm hoàng huynh như hăn lo lắng, buồn phiền mất ăn mất ngủ tìm mọi cách dỗ dành. Huỳnh Hiểu hết nói với anh em nhà này, lão hoàng đế tưởng oai phong thế nào, không ngờ Mộ Dung Phong chỉ lừ mắt một cái là co rúm co rỏ vào rồi. Thật mất phong độ quá đi!

Huỳnh Hiểu thật ra đã làm riêng cho Mộ Dung Phong hơn mười chiếc bánh trung thu nhân đậu xanh, đậu đỏ và khoai môn rồi. Vậy mà hăn ăn thế nào vẫn thấy thiếu, cứ đòi nàng làm thêm. Thật không hổ danh thánh cuồng đồ ngọt. Mà đại danh này của hăn không ai là không biết, mấy lần yến tiệc tại hoàng cung, hăn còn lên bàn của hoàng thượng ngang nhiên ôm hết bánh ngọt về chỗ của mình. Bá quan trong triều há hốc mồm nhìn hăn, mặt ông nào cũng thốn không thể tả. Mộ Dung Triệt không hề trách tội hăn, còn sai người đem thêm bánh cho vương gia. Từ đó đại danh thánh cuồng bánh ngọt của hăn truyền đi rất xa.

Tối trung thu Huỳnh Hiểu sửa soạn rất kỹ lưỡng rồi dắt Mộ Dung Phong đi dạo phố. Khắp nơi đều treo đèn lồng đỏ rực rỡ, người đi xem rước đèn và thả hoa đăng rất đông. Hai người hòa mình trong dòng người đông đúc, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy bàn tay to lớn ấm áp của hăn. Trong một tửu lâu, Mộ Dung Phong cùng nàng ngồi tại một bàn trà nhỏ ở lầu hai có cửa sổ để nhìn ra hồ Vân Hải- nơi mọi người thả hoa đăng. Huỳnh Hiểu gọi một ấm trà sen và một vài món điểm tâm tráng miệng. Nhìn những hoa đăng phát sáng trôi trên dòng nước, nàng không kiềm lòng được thốt lên :

- Đẹp quá!

Mộ Dung Phong khẽ mỉm cười, hăn nhẹ nhàng nói :

- Nàng thích như vậy thì ra đó thả đi.

Huỳnh Hiểu nghe vậy vội vàng kéo tay hắt hướng hồ nước mà tới. Nàng đưa hắt một đèn hoa cũng hắt thả xuống nước. Bàn tay nàng chạm vào làn nước mát, đột nhiên nàng nảy ra ý định nghịch ngợm một chút. Huỳnh Hiểu hắt mạnh một cái, một làn nước bắn lên làm ướt hết y phục Mộ Dung Phong. Huỳnh Hiểu đứng dậy cười tinh nghịch rồi chạy vụt đi. Mộ Dung Phong ngây người không hiểu gì nhưng cũng nhanh chóng sáng tỏ. Hắt đuổi theo, rất nhanh đã tóm được kẻ gây chuyện xấu. Huỳnh Hiểu le lưỡi một cái, hắt chạy thật nhanh nha, nàng còn chưa chuồn được bao xa đã bị tóm rồi. Mộ Dung Phong nâng mặt nàng lên, tì trán vào trán nàng :

- Nàng đùa ta vui nhỉ?

Huỳnh Hiểu cười hì hì :

-Tiểu Phong à, chàng đi chơi với ta lâu như vậy chắc là rất nóng nha, ta chỉ hắt chút nước giúp chàng giải nhiệt thôi mà.

Mộ Dung Phong thấy bộ dáng làm sai lại còn chống chế không chịu hối cải của nàng liền cốc đầu nàng hai cái. Hắt cũng không giận nàng, tiểu Phong nhà chúng ta là người rất hiền lành nha.(Chỉ với Huỳnh Hiểu thôi à. Nếu vào ông hoàng đế, chắc bị đá sừng mông rồi.)

Tùng tùng tùng...tùng tùng tùng...

Tiếng trống của đoàn rước đèn và đoàn múa kì lân vang lên thu hút sự chú ý của mọi người. Huỳnh Hiểu hưng phấn nhảy lên:

- Tiểu Phong, có múa lân kìa. Thích thật đấy!

Nhưng mà khổ nỗi bạn Huỳnh Hiểu nhà chúng ta chân ngắn lại không giỏi bon chen nên không cách nào nhìn thấy đoàn múa ở đằng trước. Nàng nhăn nhó ca thán với Mộ Dung Phong:

- Ta không cách nào xem được. Aaaaa, thật tiếc à.

Trung thu mà không xem múa lân thì còn gì là trung thu nữa. Nàng nháy như con loï chơi cố gắng rướn cao cổ mà vẫn không nhìn thấy gì ngoài người...và người đang chen nhau.

Mộ Dung Phong không nói nhiều, hắn ôm lấy nàng thi triển khinh công bay lên nóc nhà. Đứng ở vị trí này, nàng có thể xem múa lân thoải mái mà không phải chen chúc với ai. Huỳnh Hiểu đem con mắt sùng bái cùng cảm kích nhìn Mộ Dung Phong, nàng hôn lên má hắn một cái :

- Aaaaa, tiểu Phong, ta yêu chàng chết mất.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Từ sau khi thành thân, vương gia của chúng ta rất chăm chỉ vào hoàng cung để quan tâm việc nước. Chẳng là bạn hoàng đế của chúng ta bảo với đệ đệ thân yêu rằng : “ Tiểu Phong, đệ bây giờ trưởng thành rồi, cũng có thể tử rồi phải trở thành một nam nhân có trách nhiệm. Có vậy thì mới thêm yêu thương đệ.” Mà tiểu Phong của chúng ta rất muốn được Hiếu Hiếu yêu thương nhiều hơn nên cũng ngoan ngoãn nghe theo ý của ông hoàng huynh. Mộ Dung Triệt kêu Mộ Dung Phong phải chăm chỉ vào cung cùng hăn thảo luận chính sự, Mộ Dung Phong liền đồng ý. Thực ra, Mộ Dung Triệt làm vậy chỉ là muốn ở cùng đệ đệ mình nhiều hơn thôi chứ lo chính sự khỉ mốc gì. Hăn gọi Mộ Dung Phong đến giả vờ giảng giải mấy đạo lý rồi cho ông em ngồi chơi ăn bánh. Nhưng Mộ Dung Phong nhà chúng ta là người rất thông minh nha, nghe đến đâu hiểu đến đó, thậm chí còn rất chăm chỉ xem tấu chương hộ ông anh rồi đưa ra một vài ý kiến. Không ngờ ý kiến đó rất hữu ích, giúp Mộ Dung Triệt giải quyết được rất nhiều việc. Có được một trợ thủ tốt như thế, Mộ Dung Triệt tất nhiên là lợi dụng triệt để rồi. Thế nên dạo này Mộ Dung Phong cứ đi sớm về muộn làm Huỳnh Hiếu lo lắng.

Vừa thấy bóng dáng Mộ Dung Phong, Huỳnh Hiếu vội vã chạy ra đón :

-Tiểu Phong, sao giờ chàng mới về?

Nhìn bộ dáng sốt sắng của nàng, Mộ Dung Phong chỉ cười nhẹ, hần kéo tay nàng dắt vào phòng.

- Ta giúp hoàng huynh xử lí tấu chương. Hiếu Hiếu, nàng có phải thấy ta rất giỏi đúng không?- Mộ Dung Phong tự hào nói, trong mắt tràn ngập ý cười, hần rất muốn được nàng khen nha.

- Ủ, chàng rất giỏi. Nhưng hoàng thượng làm gì mà để chàng về muện như thế? Chẳng lẽ tấu chương rất nhiều sao?- Huỳnh Hiếu thắc mắc hỏi.

Giờ đã gần nửa đêm, mà Mộ Dung Phong mới về phủ chưa bao lâu. Nàng không biết hần phải làm bao nhiêu nữa. Huỳnh Hiếu biết khi xưa Mộ Dung Phong là một thiên tài nhưng dù gì hần cũng sống tiêu dao bao năm nay, đột nhiên lại hứng chí đi lo việc nước, cái này có điểm lạ.

- Hoàng huynh bận đi với hoàng tẩu rồi. Huynh ấy nhờ ta xem giúp mấy chong tấu chương thôi à.- Mộ Dung Phong thành thật trả lời.

Huỳnh Hiếu nghe xong lập tức sinh khí. Tên hoàng đế mất nết kia, việc của hần hần không làm còn dám giao cho tiểu Phong để đi vui vẻ cùng mỹ nhân. Mấy chong tấu chương? Bóc lột sức lao động của tiểu Phong vừa thôi chứ. Huỳnh Hiếu càng nghĩ càng tức giận mà. Nàng thấy Mộ Dung Phong thật đáng thương, bị lão hoàng huynh đáng chết kia bóc lột mà không hề hay biết gì.

- Huynh ấy còn đem trà và rất nhiều bánh ngọt cho ta để ta vừa xem vừa ăn. Hoàng huynh nói ta phải xem hết đống tấu chương đó rồi mới được về, làm vậy mới là có trách nhiệm.- Mộ Dung Phong nói tiếp.

Hừ, tên hoàng đế này thật gian xảo, lại đem bánh ngọt ra dụ dỗ tiểu Phong. Nhìn cái vẻ mặt ngây thơ của Mộ Dung Phong nàng không biết nên mắng hay thương cho nữa. Tiểu Phong ơ là tiểu Phong, lúc học hành thì thông minh xuất chúng mà sao sự đời lại dễ bị gạt như vậy. Tên Mộ Dung Triệt ấy chỉ cần nịnh nọt vài câu rồi đem bánh ngọt ra là có thể mua chuộc

được chàng rồi. Huỳnh Hiểu nghiêng rằng, nàng mà gặp hăn, nàng nhất định sẽ nghiền hăn thành cám.

- Tiểu Phong, lần sau hăn còn dám bắt chàng xử lí tẩu chương giúp hăn, chàng chỉ cần nói hai chữ “ tự túc” rồi trở về phủ cho ta.

- Nhưng làm như thế là vô trách nhiệm đó.- Mộ Dung Phong chu môi đáp lại.

- Chàng có làm không?- Huỳnh Hiểu trừng mắt với Mộ Dung Phong. Thật là muốn cốc cho hăn mấy phát, ngốc vừa thôi chứ. Nàng muốn tốt cho hăn mà hăn còn không chịu, dám phản bác lại à? Trách nhiệm cái khỉ gì chứ.

Nhìn Huỳnh Hiểu dữ dằn như vậy, Mộ Dung Phong cũng thấy sợ hãi nha. Nhưng hăn là nam nhân nha, phải có oai phong, không được chịu lép vế. Nghĩ vậy Mộ Dung Phong bèn nói :

- Ta không làm. Hoàng huynh nói không được sợ vợ. Là nam nhân phải có chính kiến.

Lại còn hoàng huynh nói nữa hả? Huỳnh Hiểu tức lắm rồi đó. Nàng hét lên:

- Hoàng huynh chàng nói gì chàng cũng cho là đúng sao? Nếu vậy thì chàng vào trong cung mà ở đi, đừng có về nữa.

Nói rồi nàng lập tức bỏ vào trong buồng, đóng cửa lại. Mộ Dung Phong ngăn người nhìn nàng sinh khí bỏ đi. Chết rồi, Hiểu Hiểu giận hăn rồi. Mà lần này dữ hơn những lần trước nha, nàng còn đuổi hăn đi nữa cơ. Mộ Dung Phong bắt đầu lo lắng, hăn theo nàng vào trong nhưng cửa khóa mất rồi.

Mộ Dung Phong gõ cửa :

- Hiếu Hiếu mở cửa cho ta.

Huỳnh Hiếu trùm chăn kín đầu, giả câm giả điếc, mặc kệ hăn gọi ở bên ngoài, nàng nhất quyết không chịu mở cửa. Hừ, dám nghe theo tên hôn quân kia cãi lời nàng. Nàng cho hăn ngủ bên ngoài luôn.

Mộ Dung Phong cảm thấy rất tủi thân nha, hăn bị nàng bỏ rơi bên ngoài rồi nè. Không chịu đâu, hăn không muốn ngủ ngoài này đâu nha. Mộ Dung Phong đi đi lại lại, cuối cùng hăn một cước đạp đổ cái cửa rồi chạy vào trong. Nghe tiếng động Huỳnh Hiếu giật mình tỉnh dậy, phát hiện Mộ Dung Phong đã ở trước mặt mình. Nàng ngây người, hăn thế nào lại dám phá cửa xông vào đây?

Mộ Dung Phong không giải thích gì, lập tức trèo lên giường, ôm lấy Huỳnh Hiếu. Hà hà, hăn vào được rồi, nàng có đuổi hăn cũng sẽ không chịu đi đâu.

- Tiểu Phong, ai cho chàng vào hả?- Huỳnh Hiếu khẽ mắng.

- Hiếu Hiếu, đừng có giận ta mà.- Mộ Dung Phong vùi mặt vào hõm vai nàng thấp giọng nói.

Huỳnh Hiếu hừ một tiếng. Hăn không biết nàng là chúa thù dai sao?

- Ta sẽ không xem hộ hoàng huynh tấu chương nữa. Nàng đừng giận ta nữa được không?

Mộ Dung Phong vừa nói vừa dụi dụi vào vai nàng hệt như con mèo nhỏ đáng thương. Huỳnh Hiếu nghe giọng nói trầm trầm cùng với dáng vẻ hối lỗi của hăn, lòng nàng cũng mềm hăn đi. Nàng thật là không có sức đề kháng với Mộ Dung Phong mà. Tuy vậy, nàng vẫn làm bộ giận dữ, một tay đẩy hăn ra, nằm xuống giường, quay lưng về phía hăn. Mộ Dung Phong bị nàng làm lơ, hăn cảm thấy rất tổn thương nha. Hăn nhăn mày, lật người nàng nằm lên người hăn. Ở tư thế này, xem nàng còn dám không để ý tới

hắn không. Huỳnh Hiếu nằm trên thân mình to lớn của hắn, tì cằm lên khuôn ngực rộng lớn. Nàng giãy dụa đòi xuống nhưng không may va chạm vào chỗ nào đó. Kẻ nào đó bị gọi thức tỉnh liền nổi thú tính làm thịt nàng. Huỳnh Hiếu không kịp trở tay, cứ thế bị hắn nuốt trọn.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chip
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Theo lệ một tháng hai lần, Huỳnh Hiểu cùng Mộ Dung Phong vào cung thăm hỏi thái hậu. Thái hậu nường nường là người rất hiền hòa và dễ gần. Bà vô cùng hài lòng nhìn bộ dáng trưởng thành, chững chạc của Mộ Dung Phong. Ai, chuyện này tất cả là nhờ con dâu ngoan Huỳnh Hiểu này. Bà kéo nàng ngồi xuống bên cạnh, cầm lấy tay nàng, cất giọng hiền từ :

- Hiểu Hiểu, thật cảm ơn con.

Nghe lời nói mang mấy phần khen ngợi của thái hậu, Huỳnh Hiểu trong lòng có điểm ngại ngùng. Thực ra nàng đâu có công lao gì, là Mộ Dung Phong một thân tự mình nhận thức thôi mà. Huỳnh Hiểu lắc đầu :

- Thái hậu, người quá khen rồi.

- Ấy da, Hiểu Hiểu, con đừng khiêm tốn quá. Từ sau khi con đến, tiểu Phong mới chịu nói chuyện với ta nhiều hơn, cũng hoạt bát hơn trước rất nhiều. Con xem, bây giờ nó còn giúp hoàng huynh công vụ triều chính. Công lao này không nhờ con thì nhờ ai?- Thái hậu cười vui vẻ nói. Đứa con dâu này thật ngoan, vừa khiêm nhường lại lễ độ, rất hợp ý bà. Tiểu Phong của bà quả là có phúc khi có một thê tử như thế.

Lại nói đến chuyện tiểu Phong xử lý việc nước giúp Mộ Dung Triệt, Huỳnh Hiểu nào có can dự. Tất cả là do tên hoàng đế xảo trá kia dùng thủ đoạn dụ dỗ tiểu Phong. Cứ nhắc đến là nàng thấy bức mà. Hừ, cứ cho hãn là hoàng đế cao cao tại thượng nàng không cách nào xử hãn được đi, nhưng

nàng có thể nhờ người khác. Huỳnh Hiểu liếc nhìn thái hậu, khóe miệng cong lên nụ cười đắc ý.

Huỳnh Hiểu giả bộ buồn rầu hướng thái hậu nói :

- Thái hậu, tiểu Phong bao lâu nay sống vô ưu vô lo, tính tình hồn nhiên vui vẻ, nay lại tự dưng can dự triều chính nên sẽ có chút không quen. Mà người biết đấy, quan trường là nơi người ta đấu đá nhau vì quyền lực. Tiểu Phong hồn nhiên như vậy bước vào thế giới đầy mưu mô đó làm sao giữ được mình, làm sao tránh khỏi bị kẻ xấu lợi dụng.

- Hiểu Hiểu, con không cần phải phiền lòng, Triệt nhi sẽ không để chuyện đó xảy ra đâu.- Thái hậu vỗ nhẹ vào tay Huỳnh Hiểu nói.

- Thái hậu à, hoàng thượng là đáng minh quân lại vô cùng sủng ái tiểu Phong, điều này con rất rõ. Nhưng mà hôm qua, tiểu Phong phải giúp hoàng thượng xem tấu chương tới nửa đêm mới hồi phủ. Người không biết đâu, đáng vẻ chàng lúc ấy rất mệt mỏi. Người làm thê tử như con nhìn thấy mà đau lòng.- Huỳnh Hiểu nói đến đây cũng cảm thấy thật buồn nôn. Nàng không khỏi khâm phục tài năng diễn xuất quá đạt của mình. Mộ Dung Phong về muộn là thật nhưng hẳn nào có mệt mỏi gì, còn dám giở trò với nàng cả đêm.

- Con nói sao? Phong nhi hôm qua nửa đêm mới về? Triệt nhi sao lại để Phong nhi vất vả như thế?- Nghe tới đó, sắc mặt của thái hậu không còn bình tĩnh nữa.

- Con nào dám gạt người ạ.

- Con an tâm, ai gia sẽ nói chuyện với hoàng thượng, tuyệt đối không để Phong nhi phải chịu khổ.

Thấy bộ dáng nghiêm trọng của thái hậu, Huỳnh Hiểu không khỏi cười thầm. Hà hà, Mộ Dung Triệt kia, người cứ chờ mà nghe “cải lương”

đi.

Đúng như dự đoán của Huỳnh Hiểu, bạn hoàng đế nhà chúng ta đã bị thái hậu giáo huấn cho một trận, thậm chí chuyện hãn giao việc cho Mộ Dung Phong rồi đi vui vẻ cùng hoàng hậu cũng bị khui ra. Kết quả, hãn bị mắng cho choáng váng đầu óc, đồng thời Mộ Dung Phong được miễn việc. Vậy là từ nay, đệ đệ thân yêu của hãn sẽ không ngày ngày vào cung hướng hãn gọi hoàng huynh đòi chỉ dẫn nữa. Vậy là hãn hết cơ hội làm ca ca tốt, hết cơ hội gần gũi với đệ đệ mình. Oa, hãn không chịu đâu. Mộ Dung Triệt mang bộ mặt đau khổ, cau có đi khắp nơi, hại ai nhìn thấy cũng cả kinh, lo lắng, chỉ sợ không may làm hãn phát ý liền mất mạng.

- Tiểu Phong à, ai gia cùng Hiểu Hiểu nói chuyện rất vui vẻ, thêm nữa, dạo này ai gia rất buồn chán. Vậy nên, đêm nay con để Hiểu Hiểu ngủ lại Tử Ninh Cung với ai gia một đêm nha.- Thái hậu cười hiền từ hướng Mộ Dung Phong đề nghị.

Vừa nghe xong, sắc mặt Mộ Dung Phong liền chuyển xấu. Cái gì? Muốn giữ Hiểu Hiểu của hãn ở lại á? Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ. Mộ Dung Phong với tay một cái, ôm chặt lấy Huỳnh Hiểu, bộ dáng giữ của như chỉ sợ nàng bị người khác cướp mất. Hãn nhăn mày, lắc đầu nguầy nguậy :

- Con không đồng ý.

- Tiểu Phong à, chỉ là một đêm thôi mà. Ngày mai, Hiểu Hiểu liền hồi phủ với đệ.- Mộ Dung Triệt vội vã dỗ dành Mộ Dung Phong.

Nhưng vương gia nhà chúng ta là một người yêu vợ hơn mạng. Người ta có thể xin bánh của hãn nhưng tuyệt đối không thể động đến vợ của hãn. Thế nên, cho dù hai người kia có năn nỉ ra sao, hãn cũng không chịu, dứt khoát không chịu.

Huỳnh Hiểu thấy vô cùng kì quái, sao hôm nay thái hậu và Mộ Dung Triệt năm lần bảy lượt muốn giữ nàng lại hoàng cung? Chẳng lẽ họ có chuyện riêng muốn nói với nàng mà không cho tiểu Phong biết? Nhưng hôm nay nàng ở đây cả ngày, cả những lúc không có mặt Mộ Dung Phong, họ cũng không nói gì với nàng mà.

Lúc Huỳnh Hiểu ra về, thái hậu có kéo nàng lại dặn dò vài câu :

- Hiểu Hiểu, đêm nay con đừng ra ngoài. Nếu có nghe thấy tiếng động gì lạ cũng không được chạy ra xem rõ chưa? Con chỉ cần an phận nằm ngủ là được.

Nàng khó hiểu nhìn thái hậu hỏi tại sao nhưng bà không trả lời, chỉ nhắc nhở nàng phải làm theo ý bà. Huỳnh Hiểu mờ mịt gật đầu, ôm một bụng nghi vấn ra về.

Dõi theo bóng dáng nàng, thái hậu lo lắng hỏi Mộ Dung Triệt :

- Triệt nhi, ta lo cho Hiểu Hiểu lắm. Hay là con phái người đến bảo vệ nó.

Mộ Dung Triệt trấn an thái hậu :

- Mẫu hậu, nàng là người do Dạ thần phái đến, chắc là sẽ không sao đâu. Con tin tưởng nàng sẽ bình an. Hơn nữa, tiểu Phong đối với nàng yêu thương nhiều như vậy chắc chắn sẽ không làm tổn hại nàng.

Thái hậu âm thầm thở dài một hơi :

- Ta cũng mong là như vậy.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Mộ Dung Phong nằm trên giường hưởng thụ sự phục vụ của Huỳnh Hiểu... khụ...khụ...là xoa bóp đấy ạ. Về mặt hẳn rõ là thỏa mãn, ài, được mỹ nhân tận tình hầu hạ như thế không thoải mãn sao được. Huỳnh Hiểu thấp giọng hỏi, đôi bàn tay nhỏ bé vẫn tiếp tục bóp vai cho hẳn:

- Tiểu Phong, chàng thoải mái không?

Mộ Dung Phong nhắm hờ mắt, khéo môi cong lên một đường :

- Ưm...thoải mái lắm.

- Vậy giờ đi ngủ được chưa nào?

Mộ Dung Phong mặc dù còn muốn được nàng xoa bóp thêm chút nữa, nhưng thấy nàng đã mệt, hẳn liền đồng ý với nàng. Mộ Dung Phong xoay người lại, thân hình nam tính với khuôn ngực săn chắc cùng cơ bụng sáu múi hoàn hảo không che đậy hiện ra làm Huỳnh Hiểu có điểm ngưỡng ngùng. Nàng nuốt nước bọt, dòng máu sắc nữ bắt đầu nổi lên. Huỳnh Hiểu đưa bàn tay chạm vào cơ bụng hẳn, trong lòng không khỏi cảm thán thân hình Mộ Dung Phong quả thật quá chuẩn.

-Hiểu Hiểu, nàng sờ bụng ta làm gì?- Mộ Dung Phong nhìn đôi tay búp măng nhỏ nhắn vuốt ve ở bụng mình, tò mò hỏi.

- Ta sờ một chút không được sao?- Huỳnh Hiểu chu môi nói.

- Không, nàng muốn thì cứ sờ thoải mái, ta không phản đối à.- Mộ Dung Phong tươi cười nói, hẳn rất thích được nàng sờ nha.

Nửa đêm, Huỳnh Hiểu chợt tỉnh giấc...bởi nàng muốn đi tiểu. Ấy dà, khó chịu chết đi được, nàng muốn nhịn đợi trời sáng rồi đi, nhưng nghe nói làm vậy sẽ bị sỏi thận đó. Nghĩ lại lời thái hậu dặn dò nàng không được đi ra ngoài, Huỳnh Hiểu rất muốn tuân theo nhưng mà...nàng sắp không nhịn được nữa rồi. Huỳnh Hiểu chép miệng, đi một chút chắc sẽ không sao đâu. Vậy là nàng liền xuống giường, vội vã chạy đi giải quyết.

Ai, xong rồi, thật thoải mái nha. Huỳnh Hiểu thư thái xách đèn trở về phòng. Tới nơi, nàng phát hiện một nam nhân tóc dài áo trắng đứng trước sân. Hết hồn à, Huỳnh Hiểu kịp thu lại tiếng hét trước khi nó phát ra bởi nàng nhận ra đó là Mộ Dung Phong. Trời ơi, hẳn có biết nửa đêm mà mặc y phục trắng đứng bên ngoài rất dọa người không hả? Hại nàng tưởng gặp quỷ suýt nữa thì ngất đi rồi.

Huỳnh Hiểu cước bộ nhanh chóng đến bên Mộ Dung Phong, thắc mắc hỏi :

- Tiểu Phong à, chàng không ngủ ra đây làm gì vậy?

Nửa đêm rồi đó nha, bộ hẳn ra ngoài này để ngắm trăng sao? Hay là hẳn cũng phải đi xử lý nỗi buồn giống như nàng?

Nghe thấy thanh âm dịu dàng ở bên cạnh, Mộ Dung Phong chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng. Vừa thấy khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Phong, Huỳnh Hiểu liền giật mình làm rớt cái đèn trên tay. Mắt hẳn...mắt hẳn có màu lam. Không phải màu lam bình thường, bởi vì nó phát ra ánh sáng rất nhỏ trong đêm tối. Ánh mắt ấy sao lại hờ hững và vô hồn đến vậy? Huỳnh Hiểu ngây người nhìn hẳn, đồng tử mở to không giấu nổi vẻ kinh ngạc, miệng nàng co quắp lắp bắp :

- Tiểu Phong...mắt của chàng...

- Hửm?- Nam nhân kia thờ ơ đáp lại, gương đôi con ngươi màu xanh lam quan sát nét mặt nàng. Hắn hơi nhếch môi, vươn bàn tay to lớn xoa xoa gò má mềm mịn của nàng.- Nàng vừa gọi ta?

Huỳnh Hiểu không thể bật thốt thêm một tiếng nào nữa, toàn thân căng cứng trước sự động chạm của hắn. Kí ức về một ngày gió tanh mưa máu, giết chóc thảm khốc bỗng chốc ùa về làm nàng lâm vào trạng thái sợ hãi tột độ. Sắc mặt nàng rất kém, hiển nhiên đã tái nhợt đi không ít, đôi thủy quang to tròn đã sóng sánh một tầng nước.

Mộ Dung Phong bình thần nhìn nữ nhân trước mặt liền nhận ra vẻ hoảng hốt cùng kinh sợ trong ánh mắt của nàng. Dù vậy, trên gương mặt anh tuấn vẫn không biểu hiện thái độ gì, trong đáy mắt hắn thủy chung vẫn là một sắc lạnh cùng vô cảm.

Một trận gió lạnh thổi qua khiến Huỳnh Hiểu rùng mình, nàng khẽ co người, hai bàn tay nhỏ nhắn ôm lấy thân mình. Mộ Dung Phong tiêu dạt trong gió, mái tóc dài tung bay, bóng dáng to lớn gần như che khuất nàng.

Hắn cười nhẹ, phóng ra một lưỡi dao nhỏ trong ống tay áo, từ từ chạm nhẹ, mơn trớn gò má nàng nhưng không để nó làm tổn hại đến gương mặt nhỏ bé. Kim loại lạnh lẽo tiếp xúc với da thịt mềm mại làm Huỳnh Hiểu vô cùng hoảng sợ, thân thể theo đó cũng run lên. Mộ Dung Phong di chuyển lưỡi dao xuống cổ nàng, khẽ cứa một nhát rất nhẹ. Trên chiếc cổ mảnh khảnh, một dòng máu đỏ từ từ tuôn ra. Mộ Dung Phong cúi người, hai tay giữ chặt lấy vai nàng, áp miệng vào vết cứa ở cổ nàng khẽ mút. Hắn ra sức liếm mút, cố gắng thu hết máu nàng vào miệng, không hề bỏ phí dù chỉ một giọt. Huỳnh Hiểu run rẩy, cảm nhận được sự ẩm ướt, nhói đau cùng tê ngứa ở dưới cổ truyền đến. Nước mắt nàng rơi xuống nhưng nàng thủy chung không phát ra tiếng khóc. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra? Ai giải thích cho nàng hiểu đi. Mộ Dung Phong đang làm cái gì thế này? Huỳnh Hiểu mờ mịt đứng bất động trong màn đêm dày đặc, nỗi sợ hãi len lỏi bao trùm lấy nàng.

Không biết qua bao lâu, vết thương đã ngừng chảy máu, Mộ Dung Phong lúc này mới rời khỏi cổ nàng, chậm rãi ngẩng đầu lên. Hắn cong khóe miệng thành một nụ cười nhưng trong mắt không hề lộ ra một tia tiếu ý.

- Máu nàng rất ngọt.- Mộ Dung Phong lên tiếng tán dương. Hắn vươn đầu lưỡi liếm vết máu còn sót lại trên miệng, có vẻ rất thích.

Thanh âm này như lời ác ma từ dưới địa ngục truyền đến khiến da đầu nàng không khỏi run lên, nhịp tim cũng loạn hơn bao giờ hết. Huỳnh Hiểu không trụ vững được nữa, nàng ngất lịm đi. Mộ Dung Phong vươn cánh tay rắn chắc đỡ lấy thân hình kiều nhỏ đã bất tỉnh, khẽ gọi tên nàng :

- Hiểu Hiểu...

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Lúc Huỳnh Hiểu tỉnh dậy thì trời đã sáng. Nàng đánh mặt sang phải thì thấy gương mặt anh tuấn của Mộ Dung Phong đang say ngủ, cánh tay to lớn gác qua eo nàng. Hắn ngủ rất say, an tĩnh thở đều. Nam nhân này chính là kẻ tối qua nếm máu nàng? Nam nhân này là kẻ lãnh khốc vô tình giết người không ghê tay trong ngày đó? Không, hẳn ngược như vậy, sao có thể làm ra chuyện đó chứ? Hắn yêu nàng như vậy sao có thể thương tổn nàng? Huỳnh Hiểu càng nghĩ tâm càng loạn.

Nàng lắc đầu cố gắng xua đi những suy nghĩ tiêu cực, nàng chắc hẳn chỉ gặp ác mộng thôi. Huỳnh Hiểu vỗ vào trán mấy cái, nhẹ nhàng nhấc tay hẳn ra, ngồi dậy. Không ngờ hành động đó của nàng làm Mộ Dung Phong thức giấc. Hắn dụi dụi mắt, hai mắt nhập nhèm hé mở, giọng nói lười biếng có vài phần ngái ngủ :

- Hiểu Hiểu, nàng dậy sớm thế? Mọi hôm mặt trời soi tới môn nàng cũng không chịu tỉnh mà.

Nói xong, hắn ôm lấy nàng, vùi mặt vào cổ nàng dụi dụi mấy cái.

- A, đau quá. Tiểu Phong, chàng làm cái gì vậy?

Huỳnh Hiểu la lên, vươn tay đánh vào người Mộ Dung Phong mấy cái. Động tác vừa rồi của hắn động đến vết thương của nàng tối qua.

Mộ Dung Phong lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn nàng, hần phát hiện một vết thương nhỏ ở cổ nàng. Là kẻ nào làm nàng bị thương? Mộ Dung Phong nhíu mày thật sâu, trông mắt lộ rõ vẻ tức giận. Hần hỏi nàng :

- Bị thương từ bao giờ? Là kẻ nào làm? Tại sao nàng không nói cho ta biết?

Huỳnh Hiểu mở to mắt, bàn tay nhỏ bé run run sờ lên cổ mình. Lẽ nào...lẽ nào chuyện đêm qua là sự thật? Nàng chậm rãi ngước mắt lên, phát hiện Mộ Dung Phong đang chờ đợi câu trả lời của nàng. Hần còn dám hỏi nàng ư? Chẳng lẽ hần không nhớ hần chính là kẻ cầm dao cửa nàng?

Hai mắt nàng ngập nước, cõi lòng tràn ngập mùi vị chua xót. Nàng nghẹn ngào nói :

- Chàng...không nhớ...gì sao?

Mộ Dung Phong bỗng chốc ngây người :

- Nàng nói vậy là sao? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Huỳnh Hiểu cúi mặt lắc đầu, nước mắt từ từ rơi xuống. Hần không nhớ gì hết, vậy hần bắt nàng phải trả lời thế nào? Chẳng lẽ nàng nói chính hần là kẻ thương tổn nàng? Chẳng lẽ nàng nói chính hần là ác ma nói máu nàng rất ngọt sao? Hần bình thường gây thơ vô tội như thế liệu nghe xong sự thật ấy sẽ cảm thấy thế nào? Huỳnh Hiểu nhớ ở hiện đại có một loại bệnh là đa nhân cách? Phải chăng hần cũng bị mắc căn bệnh đó? Hần mang trong mình hai nhân cách, một là tiểu Phong đáng yêu, hai là ác ma Mộ Dung Phong lạnh lùng, tàn nhẫn? Nếu vậy nàng phải làm thế nào đây?

Mộ Dung Phong thấy Huỳnh Hiểu khóc thì vô cùng hoảng hốt. Hần hiểu lầm rằng Huỳnh Hiểu đang lo sợ, không dám nói thật với hần. Hần ôm chặt lấy nàng dỗ dành :

- Hiếu Hiếu ngoan, đừng khóc. Nàng đừng sợ, cứ nói với ta đi.

Huỳnh Hiếu vùi mặt vào ngực hăn, nước mắt thấm vào lớp vải mỏng tiếp xúc với da thịt Mộ Dung Phong làm hăn có phần đau lòng. Hăn xoa đầu nàng, vỗ vỗ nhẹ.

Vệ Ảnh đem Huỳnh Hiếu vào cung theo lệnh của hoàng thượng. Vừa bước tới cửa điện, Mộ Dung Triệt đã lao ra, túm lấy nàng sốt sắng hỏi han :

- Huỳnh Hiếu, ngươi không chết? Ôi trời, ta biết mà.

Nói rồi, hăn ngẩng mặt lên trời cười lớn vài tiếng, thậm chí còn suýt nữa đem nàng quay vòng vòng. Nhìn thái độ hưng phấn đến kì lạ của Mộ Dung Triệt, Huỳnh Hiếu vô cùng ngạc nhiên cùng thắc mắc. Hơn nữa, hăn nói nàng không chết? Hăn phải chẳng biết được chuyện gì đó? Còn nữa, lời dặn dò của hăn cùng thái hậu tối qua có ý gì? Huỳnh Hiếu sầm mặt đẩy hăn ra :

- Tại sao ta phải chết? Bệ hạ ngài còn chuyện gì giấu ta?

Mộ Dung Triệt ho khan hai tiếng. Hăn liếc mắt nhìn nàng, trong mắt có chút do dự cùng áy náy. Hăn kéo nàng ngồi xuống bàn, nhẹ nhàng nói :

- Ấy, ngươi đừng nóng à. Trăm từ từ sẽ nói cho ngươi.

Huỳnh Hiếu hừ một tiếng rồi lặng im nghe hăn nói.

- Ngươi đã từng nghe truyền thuyết về U Linh thần của Nhân quốc chúng ta chưa?

Huỳnh Hiếu lắc đầu. Nói đùa, nàng đến đây mới có mấy tháng, lại suốt ngày loanh quanh chơi cùng tên ngốc kia. Ai rảnh mà kể cho nàng truyền thuyết ở đây.

- Nhân quốc chúng ta vốn đề cao võ thuật. U Linh thần kiếm là một trong những vị thần vĩ đại được tôn sùng nhất. Tương truyền, ngài có trí tuệ tuyệt đỉnh, kiếm pháp cao cường, là dũng tướng của thiên đình. Trong cuộc chiến với Ma giới, U Linh thần đã lập rất nhiều công lớn. Đối với Ma giới mà nói, ngài chính là cơn ác mộng của chúng. Nhưng ngài lại có một tật xấu là cuồng sát. Trong chiến đấu, ngài là chiến tướng dũng mãnh, nhưng thời bình, không có địch nhân, ngài lấy việc giết người làm vui. Bởi vì tội nghiệt quá lớn, nhân loại chết oan quá nhiều, oán khí vô cùng nặng mà thiên đế nổi giận, đày ải U Linh thần xuống nhân gian. Người mà ngài đầu thai lại chính là...Mộ Dung Phong - vương gia của Nhân quốc.

Ba chữ Mộ Dung Phong được Mộ Dung Triệt nhấn mạnh. Hắc bình thường luôn gọi đệ đệ mình là tiểu Phong, nhưng lúc này lại gọi cả tên họ. Bởi vì hắc muốn nàng hiểu, Mộ Dung Phong không phải người thường, hắc mang linh hồn của thần, một vị thần vĩ đại của Nhân quốc. Đúng vậy, linh hồn đó không phải là đệ đệ hắc, linh hồn ấy không thuộc Mộ Dung gia.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 29

-Tai nạn lúc trước đã mở ra một phần kí ức kiếp trước của tiểu Phong nhưng chúng chưa đủ để có thể đánh thức “hắn”. Nhưng vào mười lăm tháng chín hàng năm, tức là ngày U Linh thần bị đày ải xuống hạ giới, những kí ức đó sẽ tập hợp lại, mượn sức mạnh của mặt trăng để thức tỉnh “hắn”. Tiểu Phong ngày đó sẽ trở thành ác quỷ, dùng máu tươi của con người để rửa kiếm. Mười lăm năm trước, khi đệ ấy vẫn còn ở hoàng cung. Vào tối hôm đó, toàn bộ cung nữ, thái giám, thị vệ trong cung tiểu Phong đều chết thảm, chỉ duy nhất đệ ấy bình an. Phụ hoàng cho người điều tra nhưng không tìm ra thủ phạm mà tiểu Phong lại không hề nhớ gì hết. Năm sau, thảm cảnh ấy lại tiếp tục xảy ra. Mẫu hậu và ta vô cùng lo lắng liền quỳ suốt đêm tại miếu thần xin thần linh giúp đỡ. Đó là lần đầu tiên ta nhìn thấy Dạ thần hiển linh. Ngài đã nói cho ta sự thật đáng sợ ấy và hứa sẽ sai người tới giúp.

Ngữ điệu của Mộ Dung Triệt có chút thâm trầm, hắc đảo mắt, thở dài một tiếng rồi quay đầu nhìn nàng :

- Vậy mà ta đợi hơn chục năm người mới tới.

Huỳnh Hiểu nhìn hắn có chút e ngại. Cũng không thể trách nàng, lão Dạ thần kia mới là đầu sỏ nha. Nàng ho một tiếng hướng hắn hỏi :

- Vậy người cứ để mặc hắn giết người thế sao?

- Không. Vào ngày đó, tất cả mọi người trong cung đệ ấy sẽ ở trong phòng mình, tuyệt đối không được ra ngoài cho đến khi trời sáng.- Nói xong hần ái ngại nhìn nàng.- Nhưng người thì...

Huỳnh Hiểu hiểu ý Mộ Dung Triệt muốn nói là gì. Nàng là thê tử của Mộ Dung Phong, cho dù trốn trong phòng cũng là trong phòng hần. Thế nên, nàng có thoát nạn được không còn tùy thuộc vào ý trời.

- Người biết rõ mọi chuyện như vậy tại sao lại không nói hết cho ta biết?

- Không phải ta không muốn nói mà là ta sợ người nghe xong sẽ hoảng sợ mà bỏ chạy. Lúc đó, tiểu Phong phải tính sao?- Mộ Dung Triệt cười khổ đáp.

- Người không phải là ta sao biết ta có chạy không? Người tự cho mình là đúng ngay cả những chuyện quan trọng như vậy cũng không nói cho ta biết? Người...quá đáng. Rốt cuộc người còn giấu ta bao chuyện nữa?
- Huỳnh Hiểu hét lên, nước mắt thi nhau đổ xuống.

Cái tên hoàng đế chết tiệt kia lúc trước còn nói không coi nàng là người ngoài. Vậy mà còn dám giấu diếm nàng nhiều chuyện như vậy.

Mộ Dung Triệt không đành lòng nhìn nàng khóc như thế. Nhưng hần cũng có nỗi khổ tâm của hần chứ? Trên đời này, cái khó tin nhất chính là lòng người. Hần là đế vương, đối mặt với bao bộ mặt hồ ly của đám quan lại lắm mưu nhiều kế thành ra đa nghi. Hần không thể nào tin tưởng nói hết mọi chuyện với nàng. Hần sợ rằng một khi nàng biết chuyện, nàng sẽ vì bảo toàn mạng sống mà nhẫn tâm bỏ rơi đệ đệ hần. Hần vì thương hoàng đế mình mà làm vậy thì có gì sai sao?

Mộ Dung Triệt tiến tới rút khăn tay đưa cho Huỳnh Hiểu :

- Ta nói hết rồi. Người đừng khóc nữa, mau lau nước mắt đi.

Huỳnh Hiểu không khách khí giật lấy khăn tay của hần lau mặt, sục sục nói :

- Người có biết lúc tiểu Phong biến đổi rất đáng sợ không. Mắt chàng ấy chuyển thành màu lam, là màu lam đỏ. Ta rất sợ ánh mắt đỏ, bởi nó rất lạnh lẽo vô hồn chứ không ấm áp như trước. Ta cứ nghĩ tất cả mọi chuyện chỉ là cơn ác mộng nhưng không ngờ nó lại là sự thật. Chàng ấy đặt dao vào cổ ta, nếm máu ta, thậm chí còn nói máu ta ngọt. Người có biết lúc đó ta sợ hãi và đau đớn thế nào không? Ta không thể tin được nam nhân đó lại là tiểu Phong hoạt bát, đáng yêu ngày ngày quấn lấy ta. Ta không thể tin được nam nhân ấy là người luôn yêu thương, che chở ta.

- Huỳnh Hiểu...- Mộ Dung Triệt khẽ gọi tên nàng nhưng không biết nói gì để an ủi nàng lúc này.

- Nhưng dù vậy, ta vẫn yêu chàng ấy. Sẽ không vì chuyện đó mà bỏ rơi chàng ấy một mình.

Nghe được câu nói đó của nàng, Mộ Dung Triệt cũng thấy yên tâm vài phần.

Mộ Dung Phong đứng ở ngoài cửa điện, vô lực dựa vào cửa. Tai của hần thính hơn người thường rất nhiều nên cuộc đối thoại vừa rồi hần nghe không sót một chữ. Mộ Dung Phong cúi đầu nhìn hai bàn tay đang run rẩy của mình. Là hần...là hần làm nàng bị thương? Là hần...là hần làm nàng kinh sợ? Hần làm vậy thật sao? Hần đã làm tổn thương Hiểu Hiểu thật sao? Hai mắt Mộ Dung Phong dờ dẫm nhìn về phía trước, trong mắt không hề có tiêu cự. Hình như hần nghe thấy tiếng khóc của nàng, trái tim hần bất giác đau nhói lên. Người hầu ngoài điện đã bị hần đuổi đi hết nên không có ai bẩm báo với hoàng thượng là hần ở đây. Chính vì vậy mà hần mới biết được sự thật mà Mộ Dung Triệt cố ý giấu hần mười lăm năm trời.

Mộ Dung Phong lẳng lặng ra về nhưng hắn không hồi phủ. Hắn cũng không biết mình đi đâu, hắn chỉ biết mình phải đi thật xa, đi xa nơi này. Hắn không muốn hoàng huynh phải bận tâm về hắn, cũng không muốn làm tổn thương Hiếu Hiếu của hắn. Lúc hắn nghe thấy nàng nói vẫn sẽ yêu hắn, hắn hạnh phúc vô cùng. Chỉ là, hắn không muốn thấy nàng vì hắn mà khóc, không muốn nàng vì hắn mà sợ hãi. Hắn quay đầu hướng về phía hoàng cung, mỉm cười nói :

- Tạm biệt.

Tạm biệt những người mà hắn yêu thương. Tạm biệt mẫu hậu, tạm biệt lão hoàng huynh nhiều chuyện và...tạm biệt tình yêu của hắn, Hiếu Hiếu. Hi vọng mọi người sẽ có cuộc sống tốt hơn sau khi hắn rời khỏi đây.

Mộ Dung Phong phi ngựa thật nhanh về phía rừng rậm, hắn chán ghét khu phố thị nhiều người này. Cánh rừng đó khá vắng vẻ, có lẽ là nơi lí tưởng cho hắn ngụ cư.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 30

- Tiểu Phong à...- Huỳnh Hiếu đẩy cửa bước vào phòng, đưa mắt tìm khắp phòng nhưng không thấy bóng dáng Mộ Dung Phong đâu. Nàng lắc đầu.- Lại chạy đi đâu rồi?

Huỳnh Hiếu chép miệng ngồi xuống bàn trà, có lẽ hăn chỉ đi loanh quanh trong phủ thôi. Nhưng đến tối Mộ Dung Phong vẫn chưa quay trở lại làm nàng có điểm lo lắng, Huỳnh Hiếu liền lập tức sai vài nha hoàn đi tìm.

- Bẩm vương phi, nô tỳ đã tìm khắp phủ nhưng không thấy vương gia ạ.- Một nha hoàn chừng mười sáu tuổi cung kính bẩm báo.

Huỳnh Hiếu gật đầu cho nàng lui, trong tâm bắt đầu bất an. Tối muộn thế này rồi mà hăn còn đi đâu nữa. Có khi nào hăn ở trong cung không? Nghĩ vậy nàng liền thôi còi gọi Vệ Ảnh tới.

- Vệ Ảnh, người vào cung xem vương gia có đó không?

Vệ Ảnh nhận lệnh lập tức thi hành. Lát sau hăn quay lại báo rằng vương gia đã trở về từ sáng. Vậy thì Mộ Dung Phong đã đi đâu?

Nghe tin Mộ Dung Phong mất tích cả hoàng cung liền nháo lên. Mộ Dung Triệt sai người tìm kiếm khắp hoàng cung, còn điều cấm vệ quân tìm trong thành. Huỳnh Hiếu lòng như lửa đốt, cứ đi đi lại lại, sắc mặt vô cùng xấu. Thái hậu nường nường cũng chẳng khá hơn gì, bà ngồi khóc cả buổi :

- Trời ơi, Phong nhi, con đi đâu vậy hả? Mau về với mẫu hậu đi con. Phong nhi ngốc như vậy liệu có bị kẻ xấu lừa bắt mất không? Nó có bị người ta bỏ đói không? Còn nữa, người ta có thừa cơ bắt nạt, chèn ép nó không?

- Thái hậu, người đừng lo lắng quá. Tiểu Phong sẽ không sao đâu. – Huỳnh Hiếu cố gắng an ủi bà mẹ chồng đa cảm này. Nghe bà khóc mà nàng nào hết cả ruột gan.

Huỳnh Hiếu không rõ Mộ Dung Phong đã đi đâu. Có khi nào hắn bị bọn thích khách lúc trước bắt đi không? Nhưng võ công hắn cao cường như vậy, sao dễ dàng bị bắt chứ. Chỉ là, nếu không bị bắt cóc...chẳng lẽ hắn tự bỏ đi? Nhưng ai đã nói gì khiến hắn làm như thế? Huỳnh Hiếu càng nghĩ càng rối. Nàng như ngồi trên đống lửa, chờ tin tức của cấm vệ quân. Hi vọng hắn bình an, hi vọng tìm được hắn.

Mộ Dung Triệt sắc mặt ngưng trệ, tâm tình hắn lúc này vạn phần không tốt. Hắn ngồi ngay ngắn trước long ý, thần sắc lạnh lùng nghe bọn nô tài bẩm báo.

- Tâu bệ hạ, thần cho người lục soát khắp thành nhưng không tìm thấy.

- Cái gì?- Mộ Dung Triệt quát lên, mày kiếm nhíu chặt lại.- Các người...một lũ vô dụng. Mau tìm tiếp cho trẫm. Trong thành không thấy thì tìm ở ngoài thành. Nếu không tìm được...- Hắn nghiến răng phun ra từng chữ.-...thì đem đầu của các người về cho trẫm.

Vị tướng quân kia vội vã tuân lệnh rời đi không dám chậm trễ một giây.

Mộ Dung Triệt không kiềm được tức giận, đập mạnh tay xuống bàn. Một lũ phế vật, có một người mà tìm mãi không ra. Nếu đệ đệ hắn có mệnh hệ gì, hắn sẽ băm vằm chúng ra. Mộ Dung Triệt đưa mắt nhìn ra bên ngoài, không biết tiểu Phong giờ ra sao?

Rừng rậm phía tây

Trái với không khí căng thẳng ở hoàng cung, nơi đây yên tĩnh một cách khác thường. Mộ Dung Phong tìm được một hang đá lớn khá sạch sẽ liền vào đó qua đêm. Hắn lượm củi khô rồi đốt lửa để sưởi ấm. Trời tối, sương xuống rất nhiều, cái lạnh thấm vào da thịt khiến Mộ Dung Phong có chút run mình. Hắn lấy trong ngực một gói bánh ngọt mà mẫu hậu sáng nay cho mình ra làm bữa tối. Mộ Dung Phong tựa mình vào vách đá sau lưng, hai tay khoanh lại đặt trên đầu gối. Cánh rừng ẩm ướt bốc lên một mùi ngai ngái, đâu đó có tiếng lá cây xào xạc trong gió cùng tiếng chim kêu về tổ. Mộ Dung Phong yên lặng lắng nghe những chuyển động nhỏ nhất của nơi này khoe miệng cong lên một nụ cười nhàn nhạt. Hắn ngồi một lúc thấy rất vô vị, cũng đứng, nơi này không có nàng. Hắn lại nhớ đến nàng, nhớ dáng điệu trẻ con của nàng, nhớ nụ cười của nàng, cả gương mặt lúc ngủ say của nàng nữa. Nhưng đột nhiên trong đầu hắn hiện ra một đoạn ký ức rất lạ.

Nàng ngậy người nhìn hắn, đồng tử mở to không giấu nổi vẻ kinh ngạc, miệng nàng co quắp lấp lắp :

- Tiểu Phong...mắt của chàng...

- Hửm?- Hắn kia thờ ơ đáp lại, gương đôi con ngươi màu xanh lam quan sát nét mặt nàng. Hắn hơi nhếch môi, vươn bàn tay to lớn xoa xoa gò má mềm mịn của nàng.- Nàng vừa gọi ta?

Hắn cười nhẹ, phóng ra một lưỡi dao nhỏ trong ống tay áo, từ từ chạm nhẹ, mơn trớn gò má nàng. Nàng vô cùng hoảng sợ, thân thể theo đó cũng run lên. Hắn di chuyển lưỡi dao xuống cổ nàng, khẽ cứa một nhát rất nhẹ. Trên chiếc cổ mảnh khảnh, một dòng máu đỏ từ từ tuôn ra. Hắn cúi người, hai tay giữ chặt lấy vai nàng, áp miệng vào vết cứa ở cổ nàng khẽ mút. Hắn ra sức liếm mút, cố gắng thu hết máu nàng vào miệng, không hề bỏ phí dù chỉ một giọt. Nàng run rẩy, nước mắt lăn dài trên gò má. Không biết qua

bao lâu, vết thương đã ngừng chảy máu, hăn lúc này mới rời khỏi cổ nàng, chậm rãi ngẩng đầu lên. Hăn cong cong khóe miệng thành một nụ cười, vươn đầu lưỡi liếm vết máu còn sót lại trên khóe miệng:

- Máu nàng rất ngọt.

Nàng sợ hãi quá mà ngất đi. Hăn vươn tay đỡ lấy thân hình kiều nhỏ của nàng, khẽ gọi tên :

- Hiếu Hiếu.

Tại sao hăn lại có kí ức đó? Chẳng lẽ...đó là hăn? Không thể nào? Hăn không bao giờ làm như thế? Nhưng mà...kí ức đó rất chân thực, hăn thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ trên cơ thể nàng, cả mùi vị của máu nữa. Mộ Dung Phong ôm lấy đầu mình, một cổ đau đớn từ đâu truyền tới. Đau...rất đau...đầu hăn giống như bị người ta cầm búa gõ vào vậy. Hăn lăn lộn dưới đất, không ngừng gào lên :

- Aaaaaaaaaa.

Đột nhiên hăn ngồi dậy, đôi mắt hoa đào chuyển động, trong con ngươi xinh đẹp cuộn cuộn sát ý dần đổi thành màu xanh lam. Hăn chống tay đứng dậy, cầm lấy một thanh củi đang cháy bước vào sâu trong hang động. Đôi mắt hăn như mắt của loài sói, phát sáng trong đêm. Hăn có thể nhìn thấy vạn vật trong đêm tối mà không cần đèn nhưng hăn thích cầm lửa, bởi trong đó cần có nó. Mộ Dung Phong đi một lúc thì gặp ngõ cụt. Hăn nhếch miệng cười, ngồi xuống sờ vào góc tường bên trái, chạm đến một phiến đá nhỏ hình trăng khuyết. Hăn liền xoay phiến đá đó, lập tức thanh âm ì ùng vang lên. Vách đá chắn trước mặt từ từ nhấc lên mang theo một lớp bụi. Mộ Dung Phong lấy tay che mặt rồi nhanh chóng bước qua.

Vào phía trong thạch thất, hăn phát hiện có một hồ nước vô cùng lớn mà ở tòa ngọc giữa hồ có thanh kiếm lớn tỏa kim quang chói mắt. Mộ Dung Phong nhún người, dùng khinh công bay tới, lập tức một con mãng

xà từ dưới nước nhô lên phun độc vào người hăn. Mộ Dung Phong nhanh nhẹn tránh được, vung tay đánh một chưởng về phía nó. Con rắn hét lên đau đớn, mắt nó đỏ ngầu nhìn hăn đầy hận ý. Nó quẫy mạnh một cái, đem cái đuôi lớn quấn chặt lấy Mộ Dung Phong, xiết mạnh. Mộ Dung Phong mặt không đổi sắc, rống lên một tiếng rồi nói bằng ngôn ngữ rất lạ. Chỉ một câu của hăn làm cho con rắn kia kinh sợ, lập tức thả lỏng lực đạo, rồi để Mộ Dung Phong ngồi trên đầu mình. Con mãng xà từ từ tiến tới tòa ngọc trong hồ, cung kính đặt Mộ Dung Phong xuống.

Hăn cười nhạt, đem thanh cùi sắp tắt trong tay vất vào trong lư đồng đựng kiếm. Lửa lớn bốc lên dữ dội bao phủ cả thanh kiếm. Bỗng chốc ánh sáng vàng kim trên thân kiếm biến mất mà thay vào đó là sắc đỏ rực lửa. Ánh lửa vụt tắt, Hỏa kiếm tự động thoát ra khỏi lư đồng bay về tay Mộ Dung Phong. Hăn bắt lấy, không sợ bỏng mà vuốt ve thân kiếm. Như có linh tính, thanh kiếm rung lên rất mạnh, chủ nhân của nó, nó chờ ngai một ngàn năm rồi. Mãng xà lặn xuống nước, lát sau ngậm lấy một cái vỏ kiếm nạm ngọc đưa cho Mộ Dung Phong. Vỏ kiếm không biết làm bằng kim loại gì mà rất cứng, lại không hề bị ăn mòn dù để lâu trong nước. Mộ Dung Phong hài lòng nhận lấy rồi ra lệnh cho nó đưa hăn ra ngoài.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 31

Mộ Dung Phong men theo lối cũ trở về cửa động. Hắn đặt Hỏa kiếm sang bên cạnh rồi tựa mình vào vách đá thiếp đi.

Trời vừa hừng sáng, ánh nắng sớm soi rọi qua từng kẽ lá, tiếng chim chóc hót vang trong rừng làm Mộ Dung Phong tỉnh giấc. Hắn nhú mào, chậm rãi mở mắt, mí mắt hơi nheo lại do chưa thích ứng kịp với ánh sáng bên ngoài. Hắn đứng dậy, cầm kiếm rời khỏi hang đá đi tìm suối nước gần đây nhất. Mộ Dung Phong nghe thấy tiếng nước chảy ở đằng xa liền theo cảm ứng tìm đến. Quả nhiên phát hiện một thác nước lớn đổ từ núi cao xuống. Hắn bước đến tự động thoát y phục tắm rửa một phen. Xong xuôi hắn ngồi trên một phiến đá, dáng điệu lười biếng hưởng thụ khí trời.

Hoàng cung

- Hừ, một lũ phế vật. Các ngươi là một lũ phế vật. Người đâu, chuẩn bị ngựa. Trẫm sẽ tự mình đi tìm.- Mộ Dung Triệt đập bàn, giận dữ quát.

Đám cung nữ cùng thái giám thấy hoàng đế sinh khí liền sợ hãi, tay chân bủn rủn. Vệ Ảnh nghe thấy vậy không chần chừ lập tức thu xếp ngựa và một đoàn quân hộ giá.

- Bệ hạ, ta cũng muốn đi.- Huỳnh Hiểu bước vào trong điện hướng Mộ Dung Triệt lên tiếng.

- Huỳnh Hiểu, người nghỉ ngơi đi. Chuyện này cứ để trẫm.- Mộ Dung Triệt lắc đầu, phát tay nói.

Huỳnh Hiểu không chịu cương quyết muốn theo đi. Cuối cùng Mộ Dung Triệt không ngăn cản được nàng liền đồng ý. Huỳnh Hiểu cả đêm không ngủ, hai mắt đã thâm quầng lộ rõ thần sắc mệt mỏi. Nhưng nàng không thể ngồi yên một chỗ được, nàng phải đi tìm Mộ Dung Phong. Suốt một đêm không hề nhận được tin tức về hắn, nàng lo lắng đến phát điên rồi.

Mộ Dung Phong đang thiêu thiêu ngủ đột nhiên hắn nghe thấy có tiếng bước chân, không phải một mà là của rất nhiều người. Hắn cảnh giác nằm chặt lấy thanh kiếm, hai mắt mở lớn tràn ngập phòng bị. Hắn từ trên đá nhảy xuống bước về phía tây cánh rừng. Bước chân hắn nhanh nhẹn, linh quang đảo khắp xung quanh quan sát động tĩnh của cảnh vật, hệt như một con sói lão luyện trong cuộc săn mồi. Bất chợt, hắn dừng lại, đứng thẳng người, môi mỏng khẽ nhếch lên, cười như không cười.

- Các người ra hết đi.- Mộ Dung Phong lạnh lùng nói, gương mặt anh tuấn không có chút biểu cảm nào.

Lập tức một nhóm người nấp trên cây phi xuống. Những hắc y nhân này như một đàn nhạn đông đúc từ trên trời lượn xuống bao vây Mộ Dung Phong, duy chỉ có tên cầm đầu mặc một bộ lam y đậm màu. Y bước tới gần Mộ Dung Phong cười nhẹ :

- Tiêu Dao Vương quả nhiên năng lực hơn người. Tại hạ cho người ẩn mình rất khéo vậy mà ngài vẫn phát hiện ra được.

Bốn chữ “năng lực hơn người” kia mang ý châm biếm, ngụ ý rằng Mộ Dung Phong là ngốc tử. Nghe đối phương giễu cợt, sắc mặt Mộ Dung Phong vẫn không có ý tức giận hay phản đối. Hắn im lặng chờ xem nam nhân trước mặt giờ trò gì. Không thấy Mộ Dung Phong phản ứng, nam

nhân áo lam có chút khó hiểu, y thầm lặng đánh giá Mộ Dung Phong. Chỉ ba chữ : soái, lãnh, khốc đủ để nhận xét về hãn lúc này.

- Mộ Dung Phong, ta không nhiều lời với người nữa. Ta cho người hai sự lựa chọn. Một là đầu hàng, ngoan ngoãn chịu trói, hai là để ta ra tay bắt. Nhưng nói trước với người, cách thứ hai sẽ làm người nếm mùi đau khổ đấy.- Y cao ngạo nói.

Mộ Dung Phong cười khẩy, loại uy hiếp này có tác dụng với hãn sao? Vớ vẩn.

-Người đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. – Mộ Dung Phong quát lên sau đó di chuyển tròn mắt nhìn khắp xung quanh. Dưới cái nhìn đầy nguy hiểm cùng âm mai của hãn, hắc y nhân nào cũng thấy một cổ hàn khí truyền từ da đầu xuống, thân mình không khỏi run lên.

- Ai đủ bản lĩnh thì lên đây bắt bốn vương. Hừ, đừng nói ta không cảnh cáo trước, kẻ nào đối đầu với ta...- Hãn cười lạnh một tiếng.-...sẽ chết rất khó coi đấy.

Trước ánh mắt sắc hơn cả loan đao cùng với uy hiếp đáng sợ như vậy, ngay cả nam nhân áo xanh cũng có phần dè chừng. Nhưng đây là nhiệm vụ của y, y phải hoàn thành, bằng không mạng của y cũng không giữ nổi. Nghĩ vậy, y nắm chặt lấy thanh kiếm trong tay hét lên :

- Xông lên.

Đám hắc y nhân nghe thấy lệnh lập tức cầm đao xông tới, dù sao chúng cũng là sát thủ được huấn luyện nghiêm ngặt lâu năm, đâu chỉ vì một chút đe dọa mà nhanh chóng bỏ cuộc. Mộ Dung Phong trừng mắt nhìn đám người không biết sống chết kia xông tới :

- Vậy thì đừng có trách ta độc ác.

Nói xong Mộ Dung Phong cầm lấy Hỏa kiếm không lưu tình mà ra tay, tròng mắt hắc từ từ xảy ra biến hóa, cặp mâu đen trong phút chốc chuyển thành màu lam lạnh lẽo đáng sợ. Hỏa kiếm nhận thấy nộ khí từ chủ nhân liền lập tức rung lên, toàn thân phát ra luồng sáng màu đỏ dữ tợn. Hắc nhún người phi thân lên cao tránh công kích hàng loạt ở bên dưới sau đó lộn một vòng vung kiếm chém thành một đường tròn. Trên cổ của mấy hắc y nhân liền có một vết máu dài, không lâu thì đầu họ lập tức rơi xuống. Chỉ một chiêu liền chặt đứt đầu của vài người, quả nhiên không đơn giản. Đám sát thủ còn lại hét lên một tiếng rồi đồng loạt phi thân tới. Mộ Dung Phong dùng khinh công bay lên, chém một kiếm thật mạnh tạo ra một luồng sáng màu đỏ rực như lửa về phía mấy hắc y nhân kia. Một loạt thân ảnh màu đen ngã xuống, máu đỏ phun ra tạo thành một khung cảnh chết chóc thảm khốc.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Nam nhân áo lam hét lên một tiếng, vung kiếm về phía Mộ Dung Phong. Mộ Dung Phong mặt không đổi sắc, hắc dùng hai ngón tay bắt lấy rồi kẹp chặt đầu kiếm của y, ngón tay hơi dùng sức kéo đầu kiếm lại rồi vặn một cái, thanh kiếm liền gãy thành hai mảnh. Nam nhân kia vội vã quăng kiếm xuống đất, chân đá một thanh kiếm khác của hắc y nhân đã chết lên, nhanh nhẹn bắt lấy. Y phóng nội công truyền vào thân kiếm rồi chém không ngừng. Trong nháy mắt y dường như cố phô ra hết tuyệt kỹ của mình, kiếm pháp biến hóa linh hoạt, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà xuất ra tới mười mấy chiêu thức. Y phi thân rất nhanh hệt như một cơn gió, khiến người ta không thể nhìn thấy rõ thân hình y mà chỉ nhìn thấy những bóng xanh mập mờ bay vụt từ vị trí này sang vị trí khác. Hơn nữa kiếm thuật lại rất cao cường, vung lên như những cơn cuồng phong dữ dội. Mộ Dung Phong không hề nao núng, hắc bình tĩnh tránh từng mũi kiếm của đối phương, Hỏa kiếm trong tay hừng hực ngọn lửa phun tới. Không giống như tên sát thủ kia, chuyển động rất nhanh, Mộ Dung Phong vung kiếm rất nhẹ nhàng, thông dong, dường như hắc nắm được tất cả quy tắc của trận chiến này. Đường kiếm của hắc nhìn chậm rãi như vậy nhưng đối phương không thể nào cản được, y rõ ràng trông thấy mũi kiếm tiến đến rất từ từ, y hoàn toàn có thể chống đỡ nhưng khi y vung trường kiếm lên tưởng chừng chính xác ngăn cản thì lại chém vào khoảng không còn mũi kiếm kia đã chém một nhát rất sâu vào ngực y. Tại sao lại như vậy chứ? Trong khi y dùng tốc độ nhanh cực hạn của bản thân mới có thể chống đỡ cùng tấn công hắc đến lúc này, mà hắc chỉ bình thản tiếp chiêu, dùng tốc độ bình thường đối chọi

y. Vậy mà không một lần y có thể thương tổn hãn, hãn dường như luôn đoán được đường kiếm của y, thậm chí dịch chuyển kiếm một cách thần sầu mà y không thể tin nổi. Trận chiến này, Mộ Dung Phong như một con mèo tinh ranh đang vờn con chuột đáng thương là nam nhân kia. Cho dù y cố gắng hết sức vẫn không cách nào chạm tới cái vuốt của hãn. Mộ Dung Phong vừa rồi chỉ là như chơi đùa với y, giờ hãn không muốn tiếp tục lãng phí thời gian đùa giỡn nữa, lập tức phóng kiếm xông tới.

“Vụt...vụt...vụt”

Mộ Dung Phong dùng tốc độ nhanh nhất thi hành kiếm pháp, hãn phi thân như một cơn lốc rồi dừng lại, trên mình nam nhân áo xanh từ từ xuất hiện những vết máu đỏ thẫm. Chưa đầy năm giây, y ngã xuống toàn thân chia thành năm mảnh như ngũ mã phanh thây, máu đỏ loang lổ một vùng. Mộ Dung Phong nhìn Hỏa kiếm đầy máu trong tay cười một tiếng :

-Mới ra có một đêm mà đã được tắm máu người rồi.

Đoàn quân của Mộ Dung Triệt di chuyển đến rừng rậm phía tây để tìm kiếm tung tích của Mộ Dung Phong. Đi được một đoạn, họ nghe thấy thanh âm chém giết từ nơi nào vọng tới. Mộ Dung Triệt không chần chừ, thúc ngựa phi tới, đám quân hộ vệ liền theo sát chủ tử đuổi theo. Tới nơi, một khung cảnh hoang tàn chết chóc hiện ra, trước mắt họ là một nam nhân gương mặt vô cùng tuấn mỹ nhưng cũng lạnh lẽo chết người. Trường kiếm trong tay hãn phát ra một sắc đỏ kì dị không biết là màu đỏ của kiếm hay màu của máu. Dưới chân hãn la liệt các xác chết, mùi máu tanh nồng nặc không khỏi làm người ta sợ hãi.

Huỳnh Hiểu từ trên ngựa nhảy xuống chạy tới chỗ Mộ Dung Phong. Nhưng chưa đi được hai bước liền dừng lại bởi nàng nhìn thấy một đôi mắt lam lạnh lùng nhìn mình, ánh mắt ấy luôn ám ảnh nàng suốt bao lâu nay. Huỳnh Hiểu có điểm sợ hãi không dám bước tới nhưng mà trên người hãn dính nhiều máu như vậy, có hay không là bị thương? Một ngày qua không

về nhà có hay không phải chịu đói? Nghĩ vậy, nàng chỉ thêm lo lắng cho hần. Ngược mắt nhìn nam nhân anh tuấn trước mặt, nỗi nhớ mong trong lòng bỗng chốc dâng trào, Huỳnh Hiểu không do dự chạy đến ôm chầm lấy hần.

Mộ Dung Phong thấy thân hình kiều nhỏ lao tới ôm chặt lấy thân có chút giật mình, bàn tay không tự chủ giữ lấy eo nàng. Bao nhớ mong cùng lo sợ trong nàng bật thành tiếng khóc nức nở. Huỳnh Hiểu siết chặt hông hần, nước mắt cứ vậy tuôn ra không sao kìm lại được. Nước mắt của nàng thấm ướt áo hần, trái tim Mộ Dung Phong bỗng chốc mềm đi, khuôn mặt lạnh lùng, vô cảm vừa rồi cũng dần mang nét nhu hòa. Hần nhìn thân ảnh nhỏ bé trước ngực đang run rẩy, dịu dàng vuốt tóc nàng, đôi mắt lam khê đảo, phát sinh ra biến hóa trở lại màu đen như cũ.

- Đừng khóc. Ngoan, nàng mau nín đi. – Mộ Dung Phong nói, thanh âm trầm trầm có chút ôn nhu.

Huỳnh Hiểu sụt sịt bàn tay đánh nhẹ vào lưng hần :

- Đồ xấu xa. Ai cho chàng tự ý bỏ đi hả? Chàng có biết thiếp lo lắng không hả? Chàng muốn thiếp phải lo lắng tới chết phải không?

Mộ Dung Phong thấy có chút áy náy, hần vỗ nhẹ lưng nàng :

- Xin lỗi nàng.

Mộ Dung Triệt thấy Mộ Dung Phong bình an liền thở phào nhẹ nhõm. Liếc nhìn mấy xác chết dưới đất, hần phất tay kêu người tới :

- Điều tra cho ta đám sát thủ kia từ đâu tới.

Mộ Dung Triệt thâm trầm suy nghĩ, nếu lại là Vân quốc thì hần nhất định sẽ khai chiến. Hần không thể nhẫn nhịn bọn chúng thêm nữa.

- Tiểu Phong, về thôi.

Mộ Dung Triệt nhàn nhạt nói rồi quay ngựa trở về. Không vồn vã thăm hỏi, không sốt sắng quan tâm đệ đệ như thường ngày hắn vẫn làm. Không phải Mộ Dung Triệt không lo lắng mà là hắn muốn đệ đệ hân bình an trở về, ổn định tâm tình, sau đó hỏi chuyện cũng không vội.

Mộ Dung Phong ngược mắt nhìn theo bóng lưng hoàng huynh mình, đáy mắt có chút phức tạp. Hắn không nói nhiều, trực tiếp ôm Huỳnh Hiểu lên ngựa về phủ.

Phủ Tiêu Dao Vương

- Nói như vậy là chàng đã biết hết mọi chuyện?- Huỳnh Hiểu lên tiếng hỏi.

Hóa ra là hân nghe thấy cuộc nói chuyện của nàng và Mộ Dung Triệt rồi bỏ đi vì sợ sẽ thương tổn nàng lần nữa. Nghe thấy vậy, trong lòng nàng có chút cảm động, ra là hân luôn luôn nghĩ cho nàng.

- Ừ.- Mộ Dung Phong gật đầu đáp lại.

- Chàng thật ngốc.- Huỳnh Hiểu ôm lấy cổ hân nói, sống mũi có chút cay cay.- Ta không có trách chàng. Lần sau chàng đừng có tự ý bỏ đi như thế, ta sẽ rất lo lắng, hiểu không?

Mộ Dung Phong cười một tiếng, cánh tay ôm chặt lấy nàng :

- Ta nhớ rồi.

Nói xong hân đảo thân áp lên người nàng, cúi đầu xuống hôn lên cánh môi hồng thơm mát. Nụ hôn của hân rất dịu dàng làm nàng có chút say mê. Hân chậm rãi tách hai hàm ngọc, đầu lưỡi bắt đầu xâm nhập vào vào khoang miệng thu hết ngọt ngào của nàng. Trong phút chốc, lí trí của nàng

như bị rút sạch, vươn ra đầu lưỡi mình đáp lại hắn. Khi hai cánh môi tách nhau ra, Huỳnh Hiểu thở hỗn hển, gương mặt phiếm hồng rất động lòng người. Mộ Dung Phong cúi người hôn lên chóp mũi nàng. Một ngày qua không gặp hắn rất nhớ nàng.

Hắn tiến tới cổ nàng gặm cắn, bàn tay to lớn dần thoát y phục của nàng. Huỳnh Hiểu vô lực không phản kháng, bàn tay nhỏ bé chống lên ngực nam nhân trước mặt. Đôi mắt hắn híp lại, tiếng cười trầm thấp phát ra.

Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, một hồi vừa rồi hắn là nàng đã kiệt sức, toàn thân vô lực nằm trên ngực hắn thiếp đi. Mộ Dung Phong đặt nàng nằm xuống giường, đầu gối lên cánh tay hắn. Nghe thấy tiếng thở đều của tiểu mỹ nhân, hắn ôn nhu cười, bàn tay vuốt ve gò má mềm mịn của nàng. Hắn thấy rõ quầng thâm ở mắt nàng, đoán rằng nàng cả đêm qua không ngủ. Vậy mà sáng nay liền chạy tới rừng tìm hắn, nàng không biết mệt hay sao? Mộ Dung Phong có chút thương tiếc lại có chút cảm động, nàng là vì hắn mà làm như thế. Hắn gạt gạt mấy sợi tóc mai của nàng, cẩn thận đắp chăn cho nàng rồi rời giường. Hắn muốn vào cung hỏi chuyện hoàng huynh một chút.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Mộ Dung Triệt ngồi trên long ỷ, toàn thân long bào hoàng kim chói mắt, bàn tay đặt lên long trác, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn. Hắn không ngờ Mộ Dung Phong đã biết bí mật đó. Hắn cũng không muốn giấu đệ đệ mình nữa, mà cho dù có giấu cũng không giấu nổi. Nghĩ vậy, Mộ Dung Triệt chậm rãi kể hết mọi chuyện cho Mộ Dung Phong biết.

Mộ Dung Phong nghe xong không hề phản ứng gì, cứ trầm ngâm chìm vào suy nghĩ riêng của mình. Lát sau, hắn ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm Mộ Dung Triệt làm bạn hoàng đế có chút giật mình.

- Hoàng huynh. Huynh có biết đệ vào trong rừng tìm được thứ gì không?

Mộ Dung Triệt hiếu kì nhìn Mộ Dung Phong, lắc đầu. Mộ Dung Phong cười nhạt một tiếng, chậm rãi nói :

- Hỏa kiếm, binh khí thần của U Linh thần, cũng là thứ mà Vân quốc muốn lấy từ tay chúng ta.

Mộ Dung Triệt vô cùng kinh ngạc, không ngờ Hỏa kiếm là có thật trên đời, hắn vẫn cho rằng nó vốn chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Mộ Dung Phong cầm thanh kiếm bên cạnh đưa cho Mộ Dung Triệt. Mộ Dung Triệt vươn tay đón lấy, may kiếm nhú lại, sắc mặt liền chuyển xấu. Nặng và nóng. Quả là Hỏa kiếm trong truyền thuyết. Toàn thân kiếm phát ra một

ánh sáng đỏ rực cùng ánh vàng nhạt như ngọn lửa cháy. Mộ Dung Phong trở về chỗ ngồi xuống, tự mình rót một ly trà.

- Đệ sao mà thấy nó, nghe nói có mạng thần bảo vệ nó không cho kẻ khác cướp lấy mà.- Mộ Dung Triệt tò mò hỏi.

Mộ Dung Phong lắc đầu cười :

- Hoàng huynh, đệ là ai?

Hắn liếc mắt về phía Mộ Dung Triệt. Một câu này của Mộ Dung Phong làm hoàng đế của chúng ta sửng sốt. Đúng vậy, hoàng đệ hắn là ai? Chẳng phải là U Linh thần sao. Vị trí kiếm cùng kẻ bảo hộ là do hắn sắp xếp, chẳng lẽ lại không lấy được. Nhưng nói như vậy, lẽ nào Mộ Dung Phong lấy lại được tất cả kí ức của kiếp trước? Vậy đứng trước mặt Mộ Dung Triệt lúc này là đệ đệ hắn hay U Linh thần?

- Ta phải gọi đệ thế nào đây?- Mộ Dung Triệt cười khổ nói, ánh mắt có chút bi thương. Đệ đệ của hắn có còn là tiểu Phong mà hắn biết, mà hắn yêu thương không? Hay đã lột xác thành một vị thần vĩ đại mà cũng nổi tiếng bạo tàn, nhẫn tâm rồi.

Mộ Dung Phong có chút ngây người, hắn nhíu chặt chân mày, không vui nói :

- Huynh nói thế là sao? Ta là Mộ Dung Phong. Huynh nhớ chưa? Ta là tiểu Phong, là đệ đệ của huynh, là con cháu của Mộ Dung gia.- Mộ Dung Phong gằn giọng khẳng định.- Chỉ có điều, Mộ Dung Phong trước mặt huynh không phải là thằng ngốc thần trí như trẻ con mà là một nam nhân trưởng thành.

- Nói như vậy là đệ...đệ khỏi bệnh?- Thanh âm của Mộ Dung Triệt có hơi run run.

Mộ Dung Phong không trả lời. Những kí ức kiếp trước có tác dụng rất lớn để hần nhận thức được bản thân mình. Không còn là Mộ Dung Phong ngây ngô suốt ngày quanh quẩn trong vương phủ nghịch ngợm. Không còn là oa nhi không hiểu chuyện, hay trẻ con giận dỗi, nông cạn nữa. Hần đã khôn lớn rồi. Nhưng tại sao lúc này hần mới nhận thức được mọi thứ, chẳng phải hần cũng trải qua những chuyện này từ rất lâu rồi sao? Đó là do nàng, nàng làm hần phá lệ không giết người hần gặp trong đêm đó, nàng làm cho sự tuần hoàn kia bị thay đổi nên trong hần phát sinh biến hóa. Hơn nữa, hần lại tìm được Hỏa kiếm- thứ có sức ảnh hưởng lớn nhất đối với việc thức tỉnh hần. Vậy nên, U Linh thần hay Mộ Dung Phong cũng được, đang có sự dung hòa và thay đổi về mọi mặt, kể cả tính cách. Tuy vậy, có một thứ mà không thể đổi thay, là tình cảm.

Mặc dù Mộ Dung Phong có được kí ức kiếp trước gần như hoàn hảo nhưng lại có những miền kí ức bị phong ấn hần không thể mở được ra.

Mộ Dung Triệt vừa mừng vừa lo. Hần vui mừng vì đệ đệ hần đã hoàn toàn khỏi bệnh, hoàn toàn trưởng thành rồi. Tuy nhiên, hần sợ rằng đệ đệ hần sẽ bị nhiễm thói xấu là cuồng sát và tàn nhẫn như U Linh thần. Nếu vậy, thì hần phải làm thế nào để ngăn cản Mộ Dung Phong? Haizz, ông trời thật muốn đày đọa con người mà.

Huỳnh Hiểu tỉnh dậy, nhìn căn phòng trống trơn, nàng đoán Mộ Dung Phong đã rời đi đâu đó rồi. Nàng xuống giường, cẩn thận mặc y phục rồi đi tắm rửa một chút. Lát sau, có một nha hoàn tới gõ cửa :

- Vương phi, vương gia cho mời người ra hoa viên phía nam.

Huỳnh Hiểu đang ngồi bên cửa sổ, nghe vậy liền cùng nàng ta rời đi. Trong lòng nàng có điểm thắc mắc, không rõ Mộ Dung Phong định làm gì. Vì cá tính kì quặc của Mộ Dung Phong mà nha hoàn thường không hay lui

đến biệt viện của hần. Hơn nữa, hần không có thói quen sai khiến người khác, hần có chuyện gì cũng sẽ tự mình thông báo với nàng. Nàng vừa bước ra ngoài cửa, đi chưa tới hai bước thì trước mắt tối sầm ngất lịm đi. Nha hoàn kia trông nhỏ bé vậy mà biết võ, nàng ta vừa đập vào gáy Huỳnh Hiểu một cái sau đó đỡ lấy thân ảnh nhỏ bé, dùng khinh công bay đi.

Huỳnh Hiểu ở trong một căn phòng rất lạ, hai tay, hai chân đều bị trói. Nàng không hiểu chuyện gì xảy ra, đưa mắt quan sát xung quanh. Phía trước có hai nam nhân cao lớn đứng canh chừng nàng, ánh mắt rất lạnh lùng hờ hững.

Cửa ngoài bỗng chốc mở ra, một nam nhân tướng mạo rất ưa nhìn đi vào, hai nam nhân trong phòng cung kính cúi đầu với hần. Y đường hoàng bước vào trong, ngồi lên chiếc ghế ở giữa phòng, đưa mắt đánh giá nàng. Trước ánh mắt soi mói của y, Huỳnh Hiểu có chút khó chịu.

- Một tiểu mỹ nhân như hoa như ngọc thế này, thảo nào Tiêu Dao Vương say mê đến thế.

Huỳnh Hiểu không bận tâm lời nói của y, nàng trừng mắt hỏi :

- Người là ai? Tại sao lại bắt ta tới đây?

- Ấy, tiểu mỹ nhân, đừng có nóng mà.- Y cợt nhả nói.- Thực ra ta là người rất biết thương hoa tiếc ngọc. Chỉ là lần này có việc nên mới tạm trói nàng tới đây thôi.

Huỳnh Hiểu nhăn mày, việc mà y nói là việc gì? Có hay chẳng liên quan tới Mộ Dung Phong?

Phủ Tiêu Dao Vương

Mộ Dung Phong từ hoàng cung trở về liền lập tức tìm nhân nhi của hần. Nhưng mà người đâu? Chẳng lẽ nàng lại xuống bếp làm bánh cho

hắn? Mộ Dung Phong tức tốc đi tìm nàng nhưng tìm khắp cả vương phủ đều không thấy bóng dáng nàng đâu.

-Vương gia...Có...có người đem thư tới.- Lão quản gia hốt hải chạy vào bẩm báo. Đối với vị vương gia tính tình có chút cổ quái này, lão nhân gia như hắn cũng e ngại vài phần. Chỉ mong bẩm báo cho nhanh rồi chuồn sớm, nếu không, vương gia nhìn lâu thấy ghét, liền một cước đạp đi thì lão đi đời.

Mộ Dung Phong bực mình giật lấy bức thư trong tay quản gia. Hừ, thư từ cái khi gì? Từ xưa đến nay hắn có giao du với ai đâu mà lại có thư cho hắn? Mộ Dung Phong không kiên nhẫn xé bì thư, rút ra một mảnh giấy nhỏ bên trong. Đọc xong, hắn tức giận bóp nát lá thư trong tay, gương mặt tuấn tú tràn ngập lửa giận. To gan lắm. Dám bắt cóc vương phi của hắn. Hừ, hắn nhất định phải băm vằm kẻ đó ra làm trăm mảnh.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 34

- Ai, tiểu mỹ nhân à. Nàng biết trong tay Mộ Dung Triệt có một bảo vật gọi là Hỏa kiếm chứ? Ài, bọn ta ban đầu định bắt cóc Mộ Dung Phong để trao đổi lấy Hỏa kiếm. Nhưng mà vương gia của nàng thật khó đối phó, chúng ta đã phái bao nhóm sát thủ tới mà vẫn không thể bắt được hãn. Vậy nên đành dùng nàng làm điều kiện trao đổi vậy.

Nam nhân kia nói, ánh mắt tham lam nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống. Nếu không phải vì nàng là con tin quan trọng, y nhất định đem nàng xơi tái. Nhìn tiểu mỹ nhân xinh đẹp trước mắt kia mà không ăn được vào bụng, tâm tình y có chút không vui.

Trước ánh mắt háo sắc của nam nhân kia, Huỳnh Hiểu có điểm sợ hãi, toàn thân co rúm lại. Nàng cắn cắn môi, vô cùng chán ghét y. Nàng thầm cầu nguyện Mộ Dung Phong nhanh chóng tới cứu nàng, nếu không chỉ sợ tên khốn kia sẽ giở trò với nàng mất.

Truyền thuyết nói rằng, ai có Hỏa kiếm trong tay, thiên hạ chắc chắn thuộc về người đó. Tuy nhiên không phải ai cũng biết đến truyền thuyết này, kể cả Mộ Dung Triệt và Mộ Dung Phong. Vì lẽ đó mà Vân quốc tìm mọi cách để lấy được Hỏa kiếm phía Mộ Dung Triệt với tham vọng một ngày nào đó thống nhất thiên hạ, tự mình làm bá chủ. Nhưng chúng không hề biết rằng chủ nhân thực sự của Hỏa kiếm là Mộ Dung Phong và chỉ có hãn mới điều khiển được nó. Hỏa kiếm là binh khí thần của U Linh thần kiếm, không phải bất cứ ai cũng có thể sử dụng được. Bởi lẽ, Hỏa kiếm có

linh tính, nó chỉ quy phục duy nhất chủ nhân của nó thôi. Bất cứ kẻ nào khác, đừng mơ có thể đụng đến nó, nếu không nói là nó có thể lập tức lấy mạng kẻ đó.

Vệ Ảnh cùng Mộ Dung Phong tức tốc dẫn binh đi cứu Huỳnh Hiếu. Mộ Dung Phong nắm chặt dây cương, thúc ngựa phi rất nhanh. Lòng hăn nóng như lửa đốt, Hiếu Hiếu của hăn đang bị người khác bắt giữ, Hiếu Hiếu của hăn của bình an không? Bọn chúng có thừa dịp khi dễ nàng không? Hăn vừa lo lắng vừa tức giận. Hăn thề nếu chúng dám động đến một cọng lông của nàng, hăn sẽ khiến chúng sống không bằng chết.

Tới chỗ hẹn, mấy hắc y nhân cao lớn đã chờ sẵn tại đó. Thấy đoàn người của Mộ Dung Phong tới, chúng lập tức sai người đi báo cho thủ lĩnh.

Trong căn phòng giam giữ Huỳnh Hiếu, nam nhân cầm đầu sau khi nghe tin vội vã đứng dậy bước ra ngoài. Trước khi đi y căn dặn hai thuộc hạ còn lại trong phòng phải canh giữ nàng thật cẩn thận.

Nam nhân kia tiêu sái bước đi, y ngạo mạn nhìn Mộ Dung Phong, lớn tiếng nói :

- Tiêu Dao Vương, mau giao Hỏa kiếm ra đây. Sau đó chúng ta sẽ thả người.

Mộ Dung Phong định quăng Hỏa kiếm về phía chúng nhưng Vệ Ảnh nhanh chóng ngăn lại :

-Vương gia, hãy khoan đưa cho chúng.

Sau đó hăn hướng đám người kia nói :

- Không được. Các người phải giao người chúng ta mới giao kiếm.

Mộ Dung Phong nhìn Vệ Ảnh lắc đầu tỏ ý không cần. Hắn phi nhanh Hỏa kiếm tới, thanh kiếm lao đến với tốc độ vô cùng nhanh rồi tự động chém tới mấy hắc y nhân kia. Chúng không kịp phản ứng lần lượt bị thương ngã xuống. Tất cả những người có mặt đều há hốc mồm nhìn cảnh tượng vừa rồi. Hỏa kiếm lượn một vòng trên trời rồi cắm thẳng xuống đất, toàn thân phát ra ánh lửa chói mắt. Không hổ danh thần kiếm, có linh tính cao như vậy. Mộ Dung nhảy xuống ngựa, túm lấy một tên sát thủ, cất giọng lạnh băng :

- Nói cho ta biết, người đâu?

Tên đó hừ lạnh quay mặt đi. Y cho rằng con tin vẫn nằm trong tay mình Mộ Dung Phong chắc chắn không dám giết y. Trong mắt Mộ Dung Phong lóe lên một tia tức giận, hắn cười lạnh một tiếng. Dám đối chọi hắn, hắn cho chúng biết kết cục đối đầu với hắn là thế nào. Mộ Dung Phong nhắc tên sát thủ lên, quắc mắt nhìn đồng bọn của hắn, gằn giọng :

- Các người nhìn cho kĩ. Đây là hậu quả của việc chọc giận tới ta.

Nói rồi Mộ Dung Phong ném nam nhân trong tay lên cao, nắm lấy Hỏa kiếm vung lên chém vài đường, tốc độ nhanh đến nỗi không ai nhìn thấy thân ảnh của hắn. Chỉ sau vài giây hắn dừng lại, nam nhân kia đã bị chém tan nát, máu thịt lẫn lộn văng khắp xung quanh. Đám sát thủ kinh hoàng nhìn thủ lĩnh bị giết một cách dã man như thế, da đầu không khỏi run lên. Mộ Dung Phong y phục đã vương không ít máu, hắn đem ánh mắt sắc lạnh quét về phía mấy tên còn lại :

- Nhìn rõ chưa? Giờ ta hỏi các người, người đâu? Kẻ nào nói cho ta biết ta sẽ tha chết cho kẻ đó.

Mộ Dung Phong lúc này giống như ác ma Tula dưới địa ngục, toàn thân đầm máu, lạnh lùng tàn ác. Hắn cầm mũi kiếm xuống đất, gương mặt

tuyệt mỹ bao phủ bởi một mảnh hàn sương. Ánh mắt lạnh lẽo không giấu sát ý cuồn cuộn.

Huỳnh Hiểu ngồi trong phòng, nàng cố giãy dựa hai tay mong sao có thể làm lỏng dây trói mà thoát được nhưng vô ích, ở hai cổ tay truyền đến cảm giác vô cùng đau rát. Đúng lúc này, một đạo quang màu vàng xuất hiện, một nam nhân có bộ dáng mờ ảo hiện ra. Hai tên sát thủ canh giữ Huỳnh Hiểu không hiểu chuyện gì xảy ra, vô cùng kinh ngạc trước sự xuất hiện của nam nhân kia. Chúng rút đao ra xông tới định giết chết nam nhân đó. Nhưng người này đến một cái liếc mắt cũng không thêm liếc, bàn tay khẽ búng một cái, hai luồng sáng màu vàng bay ra đâm thẳng vào hai kẻ ngu ngốc kia .

Phụt...phụt...Máu tanh bắt ra, hai nam nhân to lớn kia chết không kịp nhắm mắt. Huỳnh Hiểu nhìn tên lạ hoắc kia một lúc, sau đó mắt nàng sáng lên, mừng rỡ kêu một tiếng :

- A, tên quái thai...à quên Dạ thần.

Dạ thần mỉm cười, lão ta biết nàng sẽ nhận ra mình. Lão vung tay một cái, dây trói trên người nàng lập tức rơi xuống. Huỳnh Hiểu vội vã đứng dậy, xoa xoa cổ tay nhăn mặt nói :

- Dạ thần à. Sao ông không xuất hiện sớm một chút? Có biết ta bị trói đau lắm không hả?

Dạ thần không đáp lại nàng. Lão ta ném cho nàng một bộ y phục kêu nàng đi thay. Huỳnh Hiểu nhìn quần áo trong ngực thắc mắc , đây chẳng phải quần áo ở hiện đại của nàng sao?

- Mau thay đi.- Dạ thần nói.

- Người đứng đây làm sao mà ta thay được.

Dạ thần bữu môi bước ra khỏi phòng :

- Làm như người đẹp lắm ấy. Lão gia đây không thèm để ý tới người.

Huỳnh Hiểu le lưỡi, bà cô người đây có đẹp hay không không đến lượt người bình phẩm đâu. Nàng nhanh chóng đổi y phục rồi ra ngoài gặp lão. Dạ thần cầm tay nàng, phóng ra một đạo quang ôm lấy toàn thân hai người.

“Bùm”

Huỳnh Hiểu xuất hiện trên một con đường vô cùng quen thuộc. Đây chính là đường dẫn đến cô nhi viện ở thế kỉ XXI. Dưới chân còn có va li của nàng khi nàng rời đi nữa. Huỳnh Hiểu ngạc nhiên hỏi Dạ thần :

- Tại sao lại đem ta đến đây? Chẳng lẽ...

- Nhiệm vụ của người đã hoàn thành. Giờ ta trả người về đúng thế giới của mình.- Dạ thần bình thản đáp lại.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 35

- Nhưng ta...ta có thể quay lại thế giới kia được không?

Huỳnh Hiểu dè dặt hỏi. Sau khi xa quê hương tới Nhân quốc xa lạ kia, nàng còn ôm ý định quay trở về. Nhưng khi trở lại rồi, trong lòng nàng lại có điểm luyến tiếc. Mà luyến tiếc nhất chính là “hắn”.

- Không được.- Dạ thần lắc đầu nói.- Người ở lại sẽ làm cản trở sự nghiệp của Mộ Dung Phong. Mà ta không hề muốn điều ấy xảy ra.

- Không thể nào? Ta làm sao có thể cản trở chàng ấy chứ? Dạ thần, ông có thể nói rõ mọi chuyện cho ta biết được không? Các người rốt cuộc còn những bí mật gì mà ta chưa biết?

Dạ thần thở một hơi dài, chép miệng :

-Thôi được, nói cho người biết cũng không sao. Người chắc hẳn đã nghe Mộ Dung Triệt kể về U Linh thần rồi đúng không? Thực ra, U Linh là con trai duy nhất của ta, là đứa con mà ta luôn tự hào. Năm đó, thiên đề dày ải nó xuống trần gian, lúc sắp tiến vào cổng luân hồi, ta đã lén truyền linh lực cho nó để có thể đánh thức nó ở kiếp sau. Hiển nhiên, U Linh sau khi đầu thai trở thành một người rất xuất sắc. Năm đó, ta quá nóng vội trong việc thức tỉnh nó nên đã hại nó biến thành bộ dáng ngốc nghếch, trẻ con. Nhưng bù lại, những mảnh kí ức vụn vặt của U Linh được đánh thức và tập hợp lại vào mười lăm tháng chín hàng năm. Ta nghiên cứu rất kĩ và chọn ra một phương pháp mới để thức tỉnh U Linh nhưng phải tìm một người có

bát tự phù hợp với nó để giúp nó chuyện này. Trùng hợp thay, ta tìm thấy người liền lập tức mang người tới đó. Người đã làm rất tốt công việc của mình. U Linh yêu người vì vậy mà nó đã phá lệ không giết người trong ngày đó, ngược lại với quy luật và tính cách nó bấy lâu nay. Chính vì quy tắc bị phá bỏ dẫn đến dao động trong nó bị thay đổi, hơn nữa U Linh còn tìm thấy Hỏa kiếm- thứ có tác dụng quan trọng nhất đối với việc phục hồi kí ức của nó. Vậy nên, khi này U Linh đã thức tỉnh rồi, việc của người cũng đã hoàn thành. Người không cần phải trở lại đó nữa.

- Dạ thần, ta cầu xin ông, xin ông đem ta trở lại đó được không? Ta... ta rất yêu tiểu Phong, ta không thể rời xa chàng được.

Huỳnh Hiểu cầm lấy tay Dạ thần, tha thiết cầu xin. Giọng nói của nàng có phần run rẩy, tưởng như sắp khóc. Dạ thần thấy vậy, mặt không đổi sắc, cũng chẳng quan tâm đến lời cầu tình của nàng. Lão gỡ tay nàng ra, lạnh nhạt nói :

- Người đừng có cầu xin ta. Vô ích thôi.

Sau đó lão hướng nàng vung một đạo quang màu tím nhạt :

- Người tốt nhất là nên quên hết tất cả mọi chuyện đi, từ nay người sẽ trở về cuộc sống trước kia của mình. Ta sẽ khóa tất cả kí ức của người từ khi người đến Nhân quốc lại.

Ánh sáng tím kia cuộn lại một vòng rồi thâm nhập vào trong đầu nàng. Huỳnh Hiểu hét lên :

- Khôngggggg...

Nàng cảm thấy một cơn đau buốt truyền từ đỉnh đầu xuống. Huỳnh Hiểu ôm đầu ngã xuống, mặt tái đi vì đau đớn. Chưa được bao lâu nàng không chịu nổi liền ngất đi.

Dạ thần lúc này liền bay đi, lão coi như đã giải quyết xong nàng. Còn về phía Mộ Dung Phong, lão tự có chủ ý của mình.

Đám sát thủ nhìn Mộ Dung Phong bằng con mắt sợ hãi, vài tên thông minh liền hiểu rằng không nên chống đối lại hắn. Chúng lập tức quăng kiếm, quỳ xuống :

- Vương gia, ta sẽ dẫn người đi.

Lúc Mộ Dung Phong bước vào phòng giam Huỳnh Hiểu thì nàng đã rời đi, trong đó chỉ có xác hai tên sát thủ canh giữ nàng. Không thấy bóng dáng nàng, sắc mặt Mộ Dung Phong lập tức trầm xuống. Hắn quay người, hung ác nhìn đám người kia quát lên :

- Người đâu? Các người tính lừa bốn vương ư?

- Tiểu nhân không dám lừa ngài. Quả thực nàng ở trong đây.- Chúng lắc đầu, sợ hãi giải thích.

- Bẩm vương gia, ta tìm được y phục của vương phi trong đó, còn có cò ngọc mà hoàng thượng ban cho nàng.- Vệ Ảnh bước ra, trên tay cầm một bộ y phục màu trắng đưa cho Mộ Dung Phong.

Mộ Dung Phong lập tức cầm lấy, tay hắn nắm chặt thành quyền. Hiểu Hiểu của hắn chắc chắn bị giam cầm tại đây, tuy nhiên tại sao lại không thấy bóng dáng nàng? Hơn nữa còn có xác của hai tên sát thủ? Chẳng lẽ là nàng giết chúng rồi bỏ trốn? Nhưng Hiểu Hiểu của hắn chân yếu tay mềm, thấy hắn giết người còn sợ hãi mà ngất đi, làm sao có thể làm ra chuyện đó. Vậy rốt cuộc mọi chuyện là thế nào? Hơn nữa, nàng hiện đang ở đâu?

- Giam đám người kia lại chờ thẩm vấn. Người phân phó người lục soát khắp xung quanh chỗ này. Còn lại theo ta về vương phủ.- Mộ Dung

Phong hướng Vệ Ảnh nói.

- Tuân lệnh.- Vệ Ảnh cúi người.

Mộ Dung Phong tức tốc phi ngựa về thành. Hẳn hi vọng Hiếu Hiếu vừa rồi trốn thoát rồi về phủ tìm hần. Tuy nhiên, khi hần về vương phủ, hoàn toàn không nhận được tin tức của nàng. Mộ Dung Phong nổi giận cho người tìm khắp cả Nhân quốc, cho dù có phải lật tung cả thiên hạ này cũng phải tìm được nàng về. Còn về Vân quốc kia, hần nhất định sẽ san bằng chúng.

- A chị Hiếu Hiếu, chị tỉnh rồi.- Một giọng nói non nớt có phần mừng rỡ vang lên.

Huỳnh Hiếu nhíu mày, đôi mắt hấp háy rồi dần dần mở ra. Trước mắt nàng là một căn phòng vô cùng quen thuộc. Huỳnh Hiếu nhìn thấy những gương mặt nhỏ bé đáng yêu bên cạnh, hóa ra nàng đang ở cô nhi viện. Nàng ngồi dậy, day day thái dương hỏi :

- Sao chị lại nằm ở đây vậy?

- Sáng nay, An An đi mua giấy thủ công cho các bạn liền nhìn thấy chị ngất ở đường nên tới gọi mọi người đưa chị về đó. Chị Hiếu Hiếu, chắc chị bị say nắng rồi. Thôi chị nghỉ ngơi đi, chúng em đi báo với cô viện trưởng là chị đã tỉnh.- Cô bé có cái nơ màu hồng rất dễ thương nói.

Huỳnh Hiếu gật đầu :

- Cảm ơn các em.

Nói xong, nàng nằm xuống giường, một tay để lên trán suy nghĩ. Đường như nàng đã quên chuyện gì đó rất quan trọng thì phải. Nhưng đó là

chuyện gì thì nàng không rõ.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Một tháng qua đi, Huỳnh Hiểu vẫn bật vô âm tín. Mộ Dung Phong phải rất nhiều người đi tìm kiếm nhưng không hề nhận được một chút tin tức về nàng.

Mộ Dung Phong mệt mỏi ngồi xuống giường, tay day day thái dương, hai mắt hơi khép lại. Cả tháng nay hắn điên cuồng tìm kiếm nàng, không có nghỉ ngơi gì. Gương mặt anh tuấn của Mộ Dung Phong có chút hốc hác, sần muện nhưng khí chất vương giả cùng nét lạnh lùng, kiêu bạc không hề bị mất đi. Mộ Dung Phong đưa tầm mắt ra ngoài cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng màu bạc trên nền trời đêm. Hiểu Hiểu của hắn giờ đang ở nơi nào? Nàng có khỏe không? Có biết hắn đang ngày đêm mong nhớ nàng không? Trong tâm hắn dường như ra bóng hình nàng, nàng nhìn hắn cười, nàng gọi tên hắn... Mộ Dung Phong ngây người cười ngô nghê, hắn vươn tay định chạm vào gò má nàng nhưng hình bóng đó chợt tan biến, chỉ còn lại một mảng hư không. Bàn tay hắn ở giữa khoảng không từ từ buông xuống, hai mắt hắn đờ đẫn chỉ còn một vẻ thất vọng.

Dạ thần ở ngoài cửa nhìn thấy Mộ Dung Phong như vậy liền có chút đau lòng. Lão đẩy cửa bước vào.

- Ai? – Mộ Dung Phong cảnh giác quay lại quát lên một tiếng.

Hắn nheo mắt quan sát nam nhân xa lạ kia. Lão sao dám tự tiện bước vào phòng của hắn như chốn không người?

Dạ thần cười khẽ một tiếng, lão ung dung đến bên cạnh Mộ Dung Phong, tự nhiên búng mấy cái vào đầu hắn. Mộ Dung Phong cảm thấy có một con sóng đang xâm nhập vào đại não hắn. Toàn thân hắn căng cứng, mồ hôi lấm tấm trên trán, hai tay hắn nắm chặt lại, trong đầu rung lên từng hồi rất mạnh. Rồi đột nhiên cơn chấn động ấy dừng lại, có một dòng nước chảy nhẹ nhàng mang theo những hình ảnh lạ lẫm lại có phần quen thuộc dần dần bao phủ tâm trí hắn. Hai mắt Mộ Dung Phong lóe lên một tia kinh ngạc nhưng nhanh chóng biến mất. Hắn ngẩng đầu nhìn lão nhân trước mặt :

- Cha.

Dạ thần hài lòng mỉm cười, lão vỗ nhẹ lên vai Mộ Dung Phong :

- Con trai. Cuối cùng con cũng chịu nhớ lại rồi.- Nói rồi lão rất tự nhiên ngồi xuống cạnh Mộ Dung Phong có chút quan tâm nói.- Thần sắc của con không tốt. Là vì lo tìm kiếm người kia?

Mộ Dung Phong không đáp, chỉ khẽ gật đầu, tầm mắt chuyển rời ra xa. Ánh mắt hắn mông lung, trong mắt không hề tồn tại cảnh vật mà tồn tại một hình ảnh nào đó.

Dạ thần thở dài, con trai lão từ khi nào lại thành bộ dáng này? U Linh con lão từ trước đến nay luôn cao ngạo, lạnh lùng, đâu có dáng vẻ ủ dột, thất thần như vậy.

- U Linh, nàng mất tích là do con.

Mộ Dung Phong nghe thấy lời nói của Dạ thần liền quay đầu lại, hơi nhú nhú mày. Tại sao lại là lỗi của hắn?

- Thứ nhất là do con có Hỏa kiếm mà bọn Vân quốc kia thèm muốn, hơn nữa chúng bao lần muốn bắt con nhưng không thành, thế nên mới dùng nàng làm vật trao đổi. Nói cách khác nguyên nhân nàng bị bắt là do con.

Thứ hai, con quá khinh suất. Con nhìn xem, vương phủ của con từ trên xuống dưới rất lỏng lẻo, không có quân lính gác, người hầu cũng không nhiều. Vương phủ của con rộng lớn mà vắng người hoàn toàn không có sức uy hiếp với những sát thủ bài bản kia. Thế nên, bọn chúng tiến vào như chốn không người, ngang nhiên bắt vương phi của con mà không hề gặp bất cứ trở ngại nào. Con nói xem, không phải do con thì do ai?- Dạ thần chậm rãi giải thích.

Mộ Dung Phong ngậy ra một lúc, hăn cúi đầu, quả đúng là do hăn. Dạ thần thấy hăn đau khổ tự trách mình có chút thương xót. Lão đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào người hăn :

- Nhưng cũng không thể trách mình con. Là Vân quốc ngu ngốc kia coi thường con nên mới động tới người của con. U Linh, con phải cho chúng biết lợi hại của mình, phải cho chúng thấy, đối đầu với con sẽ có kết cục như thế nào. U Linh, thiên hạ này là của con. Con hãy chứng tỏ con là kẻ mạnh nhất. Có vậy người khác mới khiếp sợ con, mới không dám đắc tội với con.

Hai mắt Mộ Dung Phong mở to, sát ý bỗng chốc che lấp mọi suy nghĩ của hăn. Đúng vậy, hăn phải cho cả thiên hạ này biết Mộ Dung Phong hăn là ai. Những kẻ trước kia coi thường hăn nhất định phải trả giá, mà đầu tiên chính là Vân quốc.

Dạ thần biết U Linh đã hoàn toàn bộc lộ bản tính của mình. Hiếu chiến, cuồng sát, lãnh khốc, tàn nhẫn,...Đó mới là U Linh con lão. Đám phàm nhân vô dụng đó sao là đối thủ của U Linh. Con trai lão bây giờ dù là phàm nhân tầm thường nhưng cũng là phàm nhân xuất sắc nhất. Chỉ có hăn mới xứng đáng làm chủ thiên hạ này. Năm ấy, chẳng phải vì U Linh cuồng sát mà bị đầy ải xuống nhân gian, là do địa vị của U Linh lúc ấy quá cao, chiến công hiển hách khiến người người ngưỡng mộ. Vì thế thiên đế sợ U Linh sẽ cướp mất ngôi vị của mình nên mới đầy ải hăn. Dạ thần nghĩ đến đây, trong mắt tràn ngập lửa giận. Xét về năng lực thiên đế kia so với U

Linh sao bằng, chẳng qua là có cái ngai vàng kia nên mới hạ bệ con lão mà thôi. Hừ, con lão không làm được thiên đế thì làm hoàng đế của cả thiên hạ, của cả loài người này.

- Vương gia, vẫn chưa có tin tức.- Vệ Ảnh quỳ xuống bẩm báo.

Mộ Dung Phong ngồi an tọa trong thư phòng, hai tay để lên bàn, chăm chú xem bản đồ. Hắn gật đầu tỏ ý đã biết, phất tay cho Vệ Ảnh lui. Vệ Ảnh theo đó rời đi, trước khi đi còn báo lại :

- Vương, bệ hạ giao cho người năm mươi vạn quân.

- Ta đã biết.- Mộ Dung Phong nhàn nhạt đáp lại, hai mắt không rời khỏi tấm bản đồ trước mắt.

Hắn gõ gõ mặt bàn, gương mặt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Thực ra trong lòng hắn có một chút dao động khi nghe Vệ Ảnh nói không có tin tức. Thủy chung vẫn là lo lắng cùng thương nhớ. Hắn nhắm hai mắt lại, ngả lưng vào thành ghế, trong tay nắm chặt một thứ, là chiếc cò ngọc mà nàng hay mang trên người.

- Ta giao cho binh cho tiểu Phong là đúng hay sai?- Mộ Dung Triệt bất giác tự hỏi.

Hắn biết trận chiến này là không thể tránh khỏi nhưng để tiểu Phong ra trận có phải là lựa chọn tốt. Tiểu Phong từ trước đến nay chưa từng cầm binh lần nào, cũng chưa từng biết chiến tranh khốc liệt ra sao, liệu có thể bảo toàn tính mạng?

Mọi lo lắng của Mộ Dung Triệt đều là vô ích. Hắn không nhớ rằng, U Linh thần từng cầm quân tiêu diệt Ma giới sao? Huống chi, bây giờ Mộ Dung Phong có được toàn bộ kí ức kiếp trước, lại có Hỏa kiếm trong tay, muốn thua cũng khó.

Sách sử nói rằng, chiến tranh giữa Vân quốc và Nhân quốc năm đó là trận chiến ác liệt và đẫm máu nhất trong lịch sử. Người ta không đếm xuể số người tử trận mà trong đó có những nhân vật hiển hách một thời. Các nhà sử học viết về sự kiện này : “Năm chín trăm, Nhân quốc cùng Vân quốc khai chiến. Thành trì đổ nát, tan hoang, người chết vô số, máu chảy thành sông, khắp nơi đâu đâu cũng có tiếng khóc than. Thảm cảnh đẫm máu, ám ảnh ngàn đời.”

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Quân đội Nhân quốc hùng hậu, dưới sự chỉ huy của Mộ Dung Phong liền đánh đầu thắng đó. Chiến tranh xảy ra vô cùng tàn khốc, máu chảy đầu rơi, khói lửa đại mạc là lúc anh hùng lên ngôi. Tiêu Dao Vương một thân giáp bào màu bạc, chiếc mặt nạ bạc che đi gương mặt tuần mã. Hắn oai vệ ngồi trên lưng ngựa ra lệnh :

- Công thành.

Đám binh sĩ hô vang một tiếng rồi đồng loạt tiến lên. Quân Vân quốc cho đội cung thủ chuẩn bị sẵn ở trên tường thành chỉ cần thấy Nhân quốc tiến lên liền phóng tiễn. Trong thành, quân đội tập hợp thành hàng, chúng mang những gốc cổ thụ lớn chắn ở cổng thành đã khép chặt để ngăn công kích từ bên ngoài. Quân Nhân quốc giờ khiên lên chắn một loạt tên bắn xuống, họ ném móc câu nối với dây lên thành rồi coi như cáp treo lần lượt đu qua. Hỏa tiễn phóng ra, đá phóng xuống, binh sĩ tử trận vô vàn. Đám lính Nhân quốc lên được thành lập tức vung kiếm chém quân địch. Hai bên đánh nhau rất quyết liệt, tiếng binh khí vang lên như hồi chuông của Tử thần. Mộ Dung Phong phát tay, từ đằng sau hắn tiến lên là một chiếc xe chở một hỏa pháo vô cùng lớn mà phải mười mấy người mới đẩy lên được. Mộ Dung Phong rút kiếm, phóng một tầng lửa lớn châm ngòi nổ. Quả pháo kia bắn ra đi với tốc độ rất nhanh.

Uỳnh...Cả trời đất gần như rung chuyển, cổng thành bị phá, mở toang bốc lửa lớn, trên tường thành xuất hiện những vết nứt lớn do sức công phá

kinh khủng từ ngọn pháo kia.

Theo đà đó, Nhân quốc mạnh mẽ tấn công. Mộ Dung Phong dùng khinh công bay lên, vùng kiếm chém thành một dải lớn màu đỏ đầy uy lực.

Phụt...phụt...Những cái đầu lăn lóc rơi xuống, trong đó có một đô đốc thành. Quân sĩ Nhân quốc thấy chiến tướng của mình dũng mãnh như vậy, sĩ khí liền dâng cao, đồng loạt giơ kiếm lên xông tới. Trước quân đội mạnh như hổ của Nhân quốc, đám tàn quân Vân quốc liền tháo chạy. Chúng mất hết toàn bộ ý chí chiến đấu, chỉ biết cầm đầu chạy để bảo vệ tính mạng. Vì thế mà trong quân hỗn loạn, người người đâm đạp lên nhau mà chết.

Vân quốc thua thảm hại, tử sĩ nhiều vô số, thành trì đổ nát tan hoang nhuộm một màu tang thương chết chóc. Mộ Dung Phong cho quân tiến vào kinh thành, tất cả những kẻ ngoan cố kháng cự hăn đều giết chết. Thủ đoạn của Mộ Dung Phong rất tàn bạo, hăn không thích nói nhiều, chỉ thích dùng hành động. Khi bảo kiếm của hăn vùng lên cũng là lúc máu đổ thành sông. Vó ngựa của hăn đi đến đâu, tiếng khóc than lan tới đó. Đối đầu với hăn kết cục chỉ có một chữ " chết" . Và đó cũng là kết cục của hoàng đế Vân quốc. Lão chết trong đau đớn, đầu bị treo trên tường thành. Hành động này của Mộ Dung Phong chỉ dùng hai chữ tàn bạo để mà nhận xét.

Sau Vân quốc là đám người thảo nguyên hống hách, kiêu ngạo. Chúng bao lâu nay luôn tìm cách xâm phạm lãnh thổ Nhân quốc. Quân thảo nguyên rất mạnh, lại hiểu chiến và có thể mạnh về kỵ binh. Chúng nhân cơ hội Nhân quốc và Vân quốc chiến tranh để ra tay bởi lẽ quân đội Nhân quốc đã dồn hết về phía Tây Bắc để chiến đấu với Vân quốc. Nhưng chúng đã lầm, Mộ Dung Triệt phái mười vạn quân đi ngăn chặn quân thảo nguyên, cố gắng dùng lối đánh lâu dài để cầm cự một thời gian. Mộ Dung Phong ở phía Tây Bắc dùng cách đánh nhanh thắng nhanh, nâng cao sĩ khí của quân lính, sau đó tức tốc dẫn binh về Đông Bắc cứu trợ. Trước đám người thảo nguyên như lang sói, Mộ Dung Phong quyết lấy bạo áp chế bạo.

Chỉ trong vòng nửa năm, hắc đánh cho đám thảo nguyên đến què quặt phải chịu nộp giáp đầu hàng, hằng năm tiến cống cho Nhân quốc.

Mộ Dung Phong ngồi trên ngựa, oai phong凛冽, gương mặt thủy chung một sắc lạnh lùng làm cho người ta vừa tôn sùng vừa kính sợ. Khải hoàn trở về, lễ đón rước hắc tổ chức vô cùng long trọng. Đoàn quân thẳng trận hiên ngang trở lại, người dân trong thành nô nức ra đón, tiếng hô vang, tiếng ca tụng vang lên không ngớt. Chỉ trong vòng gần hai năm, danh tiếng của hắc đã vang xa bốn bể. Mộ Dung Phong- Chiến thần của Nhân quốc, cũng là tên ác ma gây ám ảnh nhất trên chiến trường.

Thanh thế của Mộ Dung Phong lên cao, không ai dám gọi hắc là tên gốc nữa. Vài vị quan cố ý muốn kết thân với hắc nhưng hắc chỉ cần lườm mắt một cái, họ liền sợ hãi cặp đuôi bỏ chạy. Có một số kẻ hay nịnh hót, cố ý nói xấu về Mộ Dung Phong với hoàng đế, chê rằng hắc quá tàn bạo, quá chuyên quyền, coi thường phép nước. Mộ Dung Triệt nghe xong chỉ ậm ừ cho qua. Nhưng không biết tại sao tin tức này truyền tới tai Mộ Dung Phong. Hắc nghe vậy lập tức tóm cổ tên nịnh thần, gằn giọng nói :

- Người kêu ta quá tàn bạo. Được, bốn vương cho người biết thế nào là tàn bạo.

Kết cục thế nào thì chắc hắc là ai cũng rõ. Từ đó, không ai dám nói gì về Tiêu Dao Vương hết, có nói cũng phải đóng cửa kín mít, không để ai nghe thấy. Bằng không, cái đầu sẽ nhanh chóng lìa khỏi cổ.

Tính tình Mộ Dung Phong càng lúc càng thay đổi. Hắc như tòa băng sơn lạnh lẽo, lại tàn nhẫn vô cùng, dường như không ai thấy được nụ cười trên mặt hắc. Không ai dám chọc giận hắc, người ta bảo thà đắc tội với hoàng đế còn hơn đắc tội với Tiêu Dao Vương.

Mộ Dung Triệt thấy đệ đệ thay đổi như vậy, lại không có cách nào ngăn cản, hắc vô cùng phiền não. Xem ra, để tiểu Phong trở lại như trước

chỉ còn cách tìm được Huỳnh Hiểu. Chỉ là, gần hai năm qua, dù phái bao người đi tìm kiếm, hăn vẫn không nhận được bất cứ tin tức nào về nàng.

Mộ Dung Phong ngồi trong phòng, mân mê chiếc còi ngọc trong tay. Phút chốc ánh mắt hăn chứa bao dịu dàng cũng yêu thương vô hạn. Chẳng ai biết Tiêu Dao Vương lãnh khốc vô tình lại có dáng vẻ này.

-Hiếu Hiểu, nàng đang ở đâu? Tại sao nàng đến bên cạnh ta chưa bao lâu lại tàn nhẫn rời bỏ ta như vậy? Hiếu Hiểu, ta rất đau khổ, nàng biết không? Ta bây giờ không bị thiên hạ gọi là "tiểu ngốc tử" mà gọi là " bạo vương". Hiếu Hiểu, nàng có trách ta thay đổi không? Không có nàng, ta không biết phải làm gì cả. Không có nàng, thế giới này đối với ta hoàn toàn vô nghĩa. Hiếu Hiểu, ta rất nhớ nàng, ta nhớ nàng phát điên lên. Ta sẽ giết hết tất cả, ta sẽ đem kẻ to gan dám đem nàng đi vui xuống địa ngục. Hiếu Hiểu, đợi ta, ta nhất định sẽ tìm được nàng.

Hăn nắm chặt chiếc còi trong tay, ánh mắt bất chợt chuyển thành lạnh lẽo.

- Hiếu Hiểu, nàng đang ở đâu? Mau trở về bên ta, nàng mau trở lại...

Huỳnh Hiểu nằm trên giường vặn vẹo thân mình, hai tay nắm chặt ga giường, mồ hôi lạnh chảy xuống. Huỳnh Hiểu nhìn thấy hình bóng mờ mờ của một nam nhân, hăn gọi nàng? Nhưng hăn là ai? Tại sao biết tên nàng? Trái tim nàng chợt nhói lên, nàng cảm giác hăn rất quen thuộc nhưng không thể nào nhớ ra hăn.

- Aaaaaa...

Huỳnh Hiểu kêu một tiếng rồi tỉnh dậy. Nàng lau mồ hôi trên trán, hơi thở có chút gấp gáp. Đây không biết là lần thứ bao nhiêu nàng có giấc

mộng này. Nam nhân đó là ai? Tại sao hắn liên tục xuất hiện trong giấc mơ của nàng, liên tục kêu nàng quay trở lại?

Huỳnh Hiểu cố gắng suy nghĩ nhưng vẫn mông lung không nhớ rõ ràng.

Cộc...cộc...cộc.

Tiếng gõ cửa làm nàng bừng tỉnh. Huỳnh Hiểu lật chăn, xuống giường, bàn chân nhỏ nhắn xỏ vào đôi dép bông nhanh chóng di chuyển tới cửa.

- Hức...Chị Hiểu Hiểu...em...em làm rớt chiếc vòng mà ba em để lại ở bờ suối rồi.- Một cô bé chừng tám tuổi ở cô nhi viện vừa nói vừa khóc. Thanh âm non nớt nước nở làm ai cũng thấy thương cảm.

Huỳnh Hiểu ngồi xuống, xoa đầu cô bé dỗ dành :

- Thanh Thanh, chị Hiểu Hiểu sẽ giúp em đi tìm. Em đừng khóc nữa.

Nghe vậy, đôi mắt ngập nước kia hấp háy vui mừng. Thanh Thanh quệt tay lau nước mắt.

- Em biết chị Hiểu Hiểu là tốt nhất mà.

Chap sau là bạn Hiểu Hiểu trở lại rồi. M.n đón xem nhé

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tại suối nước gần cô nhi viện, Huỳnh Hiểu cùng cô bé Thanh Thanh cẩn thận tìm kiếm ven bờ.

-A, thấy rồi.- Huỳnh Hiểu reo lên, tay nhắc chiếc vòng nhỏ bị mắc vào một cây con khuất sau tảng đá.

- Oa, chị Hiểu Hiểu, cảm ơn chị.- Thanh Thanh sung sướng cầm lấy chiếc vòng, rồi rút cảm ơn.

Huỳnh Hiểu nhoẻn miệng cười, nàng vuốt nhẹ mái tóc tơ của cô bé :

- Được rồi. Em mau về cô nhi viện đi, sắp tới giờ học chiều rồi.

Vừa nghe Huỳnh Hiểu nhắc đến giờ học ban chiều, Thanh Thanh giật mình, một tay che lấy miệng :

- Thôi chết, em suýt quên mất. Chị Hiểu Hiểu, em về trước nhé.

Nói rồi cô bé chạy ù đi. Huỳnh Hiểu lắc đầu cười, trẻ con a, vẫn là đáng yêu như thế. Nàng chọn một tảng đá bằng phẳng ngồi xuống, hai chân vung vẩy đập nhẹ vào thành đá. Lát sau nàng nhảy xuống, chạy về cô nhi viện. Chẳng hiểu sao nàng vấp phải một hòn đá, toàn thân ngã xuống nước. Huỳnh Hiểu cố ngoi lên, chân phải truyền lên một trận đau buốt. Nàng nhăn mặt vì đau, lại không cách nào bơi lên được. Con suối nhỏ bình thường nước chảy rất êm ả, không hiểu sao lúc này nước lại chảy vô cùng

xiết. Từng cơn sóng nước mạnh mẽ hất qua người như muốn nhấn chìm nàng xuống. Dưới chân, một cuộn sóng nước bất ngờ hình thành cuốn lấy thân hình nhỏ bé của nàng. Huỳnh Hiểu cố gắng quẫy đạp nhưng không thể nào thoát ra được. Xoáy nước kia dữ tợn bao phủ lấy người nàng, lực hút của nó rất sâu. Huỳnh Hiểu bị nó cuốn chóng cả mặt, nàng gần như sắp ngạt thở, tay chân bỗng như bị rút hết sức lực.

Bộp...Đầu Huỳnh Hiểu đập mạnh vào một tảng đá dưới đáy sông, một dòng máu đỏ chảy ra hòa vào trong dòng nước đục ngầu đen kịt kia. Huỳnh Hiểu cảm thấy toàn thân bỗng trở nên nặng nề, ý thức của nàng dần trở nên mơ hồ.

Trong đầu nàng những hình ảnh quen thuộc chạy qua như những thước phim quay chậm. Một nam nhân anh tuấn dắt tay nàng đi vào hoa viên. Hắn cười với nàng, cưng chiều hôn lên má nàng một cái.

“Hắn vác cái bộ mặt xụ ra, buồn bực lôi Huỳnh Hiểu về phía mình, giận dữ nói :

- Ai cho phép tử ra đó ngồi hả?- Hắn mạnh mẽ kéo nàng ngồi xuống cạnh mình.- Chỗ của tử là ở đây biết chưa?”

“Hắn nắm lấy hai vai nàng, ép nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn. Hắn áp sát mặt nàng :

- Tử chỉ có thể mặc xinh đẹp cho ta ngắm thôi. Biết chưa?”

“Hắn mặc một bộ hỉ phục đỏ thẫm, gương mặt tuấn mỹ cực điểm, ánh mắt lại rất ôn nhu, còn có chút ngây dại. Hắn cúi thấp đầu cười nhẹ, bàn tay thon dài nâng chiếc cằm xinh xắn của nàng lên :

- Hiểu Hiểu, nàng thật đẹp.”

“ Nàng không phải bận tâm chuyện này. Kẻ nào dám mang nàng đi ta sẽ giết kẻ đó. Nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở bên ta, được ta chiều chuộng là đủ rồi. Đời này kiếp này ta sẽ bảo hộ nàng.”

Hắn là ai? Có phải là nam nhân thường xuất hiện trong giấc mơ của nàng không? Tại sao thấy hắn, tim nàng có chút đau đớn, lại có chút mừng vui thế này? Mà lúc đó, nàng gọi hắn là...là...tiểu Phong. Xoáy nước kia dữ dội cuốn lấy thân ảnh nàng va đập.

Bộp. Đầu nàng lại bị đập vào một tảng đá khác. Nàng...hình như nhớ ra rồi. Hắn là tiểu Phong mà nàng yêu, là tiểu ngốc suốt ngày quấn lấy nàng đòi ăn bánh, cũng là...nam nhân mắt xanh giết người không chớp mắt. Nhưng hắn đối với nàng rất thật tâm, là yêu thương vô hạn. Từng lời nói chân tình của hắn, từng cử chỉ, nét mặt của hắn, nàng đều nhớ ra. Nhưng Dạ thần kia không cho nàng và hắn ở bên nhau, lão ta không muốn nàng cản trở hắn.

Huỳnh Hiếu khóc, không rõ là khóc vì vết thương đau trên đỉnh đầu hay là khóc vì đau lòng nữa. Nàng cơ hồ muốn mở miệng gọi "tiểu Phong" nhưng nước tràn vào đầy khoang miệng khiến cho nàng không thể nói được một tiếng nào hết.

Mộ Dung Phong đang cùng hoàng thượng xem tấu chương, hắn đột nhiên thấy tim mình như bị bóp nghẹt lại. Dường như hắn nghe thấy ở đằng xa có tiếng ai đó gọi hắn, còn có tiếng khóc. Là ai? Phải chăng...là nàng? Tại sao hắn lại thấy bất an như thế này? Có phải nàng xảy ra chuyện gì không? Nàng rốt cuộc ở đâu?

Mộ Dung Phong đem tầm mắt phóng ra ngoài, trời bắt đầu đổ mưa. Thấy sắc mặt Mộ Dung Phong không tốt, lại có chút suy tư, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, Mộ Dung Triệt lên tiếng hỏi :

- Tiểu Phong, đệ sao vậy?

- Đệ không sao.- Mộ Dung Phong thu ánh mắt lại, chăm chú xem tấu chương trong tay mình, nhàn nhạt đáp.

Ở phía Nam kinh thành, có một chiếc thuyền nhỏ trôi trên sông. Một nam nhân cao lớn đứng trên thuyền, vất vả kéo lưới. Hắn thấy lưới của mình rất nặng, xem ra bắt được một con cá to đây. Nhưng khi nhìn thấy thứ mình kéo được không phải cá mà là người thì hắn vô cùng hốt hoảng. Trời ơi, sao xui xẻo như vậy chứ? Hắn sao lại vớ phải một xác chết thế này? Người nam nhân kia mon men lại gần cái xác, phát hiện đó là một cô nương rất xinh đẹp, tuy nhiên nàng lại ăn mặc rất buồn cười. Hắn run run chạm vào người nàng, nhận thấy trên người vẫn còn ấm. Hừ, vậy là vẫn còn sống. Hắn vội tháo lưới trên người nàng ra, đem nàng về nhà cho lão bà chăm sóc.

- Ưm...

Huỳnh Hiểu tỉnh dậy, chớp chớp mắt mấy cái. Nàng hiện ở trong một căn phòng xa lạ, lại bố trí giống như mấy nhà trong phim cổ trang. Huỳnh Hiểu cười tự giễu, nàng xuyên không là nhờ Dạ thần a, nay không có lão, làm sao mà trở lại Nhân quốc được.

- Cô nương, cô tỉnh rồi.

Một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, tay bưng một khay gỗ đựng cháo bước vào. Cô ta ăn mặc rất giản dị, tóc búi cũng không quá cầu kì, toàn thân toát lên vẻ hiền hậu, bình dị. Huỳnh Hiểu trố mắt nhìn nữ nhân trước mặt. Y phục như vậy lại gọi nàng là cô nương, đây không phải ở thời cổ đại thì là ở đâu?

- Xin hỏi...đây là đâu ạ?- Huỳnh Hiểu e dè hỏi.

Người phụ nữ kia cười hiền lành :

- Đây là Nam Kinh, ở phía Nam kinh thành. Cô nương, cô mau lại đây ăn bát cháo cho khỏe. Hôm qua, tướng công của ta đi kéo lưới tình cờ cứu được cô về.

Huỳnh Hiểu vén chăn bước xuống. Nàng cúi đầu, thấp giọng nói :

- Cảm ơn tỉ.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Nhìn cô gái trước mặt không những xinh đẹp lại còn ăn nói lễ phép, đại tỉ kia thấy rất có hảo cảm với nàng.

- Cô nương, khi tướng công cứu được cô, thấy cô ăn mặc rất khác thường. Phải chăng cô từ nơi khác đến?

Huỳnh Hiểu gật gật đầu :

- Dạ, là do ta quá ham chơi nên không may bị rơi xuống nước. Không biết sao lại bị cuốn tới đây.

Nàng ngồi được một lúc thì lão công của đại tỉ kia trở về. Trông hăn có chút mệt mỏi cùng sầu não.

- Vân Tịch, chàng đã về. Sao thần sắc chàng kém vậy?- Nữ nhân kia quan tâm đứng dậy.

Vân Tịch kéo nương tử cùng ngồi xuống bàn.

- Thiện nhi, ta vừa gặp Lâm Tịnh. Hăn lại nhắc tới món nợ của chúng ta, đòi chúng ta phải gả Hoa nhi cho hăn. Nếu không...- Hăn thở dài, lắc đầu nói.

- Hai vị có chuyện gì phiền não sao?- Huỳnh Hiểu tò mò hỏi.

- Ài, Huỳnh Hiểu cô nương, cô là người mới đến đây nên không biết đây thôi. Lâm Tịnh vốn là con trai của Đô đốc thành Nam Kinh, mẹ hắn là con gái một thương nhân rất giàu có. Hắn tính tình hốc hách, kiêu ngạo lại rất háo sắc. Nhà ta có nợ nhà hắn một món tiền lớn, hắn lại lấy lãi cao nên hơn chục năm nay vẫn chưa trả hết. Hoa nhi của chúng ta năm nay mới có mười lăm tuổi, cũng gọi là có chút tư sắc. Lâm Tịnh muốn lấy Hoa nhi làm thiếp, hắn hứa sẽ xóa nợ cho chúng ta. Nếu chúng ta không chịu, hắn sẽ ép chúng ta trả hết tiền, mà chúng ta...àì...làm sao có đủ tiền để trả chứ.

Đỗ Thiện buồn bã nói. Mấy hôm nay, gia đình nàng vì chuyện này mà phiền não. Huỳnh Hiểu cũng hiểu nỗi lòng của phu thê nhà này nhưng nàng lại không có cách nào giúp đỡ họ.

Mấy hôm nay, Mộ Dung Phong trong lòng cứ thấy bức rứt lạ thường. Hắn tâm tình có chút không tốt, lại rất hay gắt gỏng.

Mộ Dung Triệt vì Mộ Dung Phong mà không ít lần đau đầu. Đệ đệ hắn trước kia ngoan ngoãn bao nhiêu thì giờ dữ dằn bấy nhiêu. Tiểu Phong rất khó tính, chỉ không vừa mắt vật gì thì sẽ ném đi, không ưa ai thì sẽ giết. Mà kẻ đi sau thu dọn hậu quả chính là bạn hoàng đế đáng thương nhà chúng ta. Mộ Dung Triệt nhiều lúc cũng khuyên đệ đệ nên kiềm chế tính khí một chút nhưng Mộ Dung Phong chỉ lừ mắt một cái, toàn thân hắn đã run như cây sậy rồi, đâu dám nói câu nào nữa.

Trước kia tiểu Phong chỉ cần dùng bánh ngọt là có thể dụ dỗ, bây giờ, ài, có cho hắn cũng không thêm. Mộ Dung Triệt nhớ lại hai năm trước.

Mộ Dung Phong cầm một chiếc bánh ngọt lên ném thử. Hắn vừa nuốt vào liền cau mày khó chịu ném chiếc bánh trong tay đi, quát lên :

- Vứt hết đi.

Mộ Dung Triệt ngạc nhiên :

- Tiểu Phong à, đây chẳng phải là quế hoa đệ thích nhất sao?

- Không phải của nàng làm, ta ăn không vô.

Ài, đệ đệ hần nói vậy hần biết phải làm sao ?

Huỳnh Hiểu từ trong nhà bước ra ngoài, thấy Đỗ Thiện đang chuẩn bị đồ định đi đâu đó. Nàng tiến lại gần tò mò hỏi :

- Thiện tử, tử đi đâu vậy?

- Ta đem ít dược thảo trồng được vào trong kinh thành bán. ở đó được giá hơn.- Đỗ Thiện đáp lại, tay không ngừng sắp đồ.

- Tử cho ta đi với được không?

Huỳnh Hiểu muốn đi vào thành cốt là để tìm Mộ Dung Phong. Trước kia, nàng chỉ ở trong phủ, nếu có đi ra ngoài cũng chỉ vào hoàng cung là chính nên đối với đường xá nơi đây, Huỳnh Hiểu căn bản là kẻ mù đường. Sẵn tiện hôm nay đại tử đây phải vào thành, nàng liền lên tiếng đề nghị cùng đi.

Đỗ Thiện vui vẻ gật đầu. Dù sao Huỳnh Hiểu cũng mới đến đây, đưa nàng đi dạo một chút có khi lại tìm thấy người thân cũng nên.

Huỳnh Hiểu vào trong thành nghe được không ít tin tức về Mộ Dung Phong. Hai năm nay, hần thay đổi nhiều quá. Nàng đứng bên kia đường, tầm mắt nhìn thẳng vào thủ phủ quen thuộc. Dòng chữ Tiêu Dao Vương như rồng bay phượng múa trên tấm biển gỗ, hai con sư tử to lớn, uy mãnh ở trước cổng. Chỉ là có hai quan binh cao lớn đứng canh ngoài cổng, sắc mặt hết sức nghiêm nghị, điều này chưa từng có khi nàng ở đây.

Huỳnh Hiểu không biết rằng, sau khi nàng mất tích, Mộ Dung Phong đã tăng lực lượng quan binh trong phủ. Khắp nơi đều có lính canh gác tuần tra nghiêm ngặt, một con ruồi cũng khó lọt qua. Bất kì kẻ nào tự ý xâm nhập vào đây đều phải chết.

Nàng mộng lung suy nghĩ không biết có nên vào hay không. Hai năm qua, Mộ Dung Phong từ một tiểu ngốc đáng yêu trở thành một chiến thần uy dũng. Hắn từ một con người ngây thơ, trẻ con trở nên máu lạnh, vô tình. Hắn thay đổi nhiều như vậy, có khi nào đối với nàng cũng thay lòng không? Hai năm, hắn có khi nào đã quên nàng, lập một vương phi mới? Nếu như hắn không còn yêu nàng, nàng bước vào chẳng phải sẽ làm hắn chán ghét sao? Nếu như hắn có vương phi mới, nàng như vậy chẳng phải người thừa sao?

- Hiểu Hiểu, muội đừng ngây ra đó làm gì? Chúng ta mau về thôi. –
Đỗ Thiện chạy tới nắm lấy tay nàng nói.

Huỳnh Hiểu giật mình thoát khỏi vòng suy nghĩ. Nàng chậm rãi quay đầu, mỉm cười với Đỗ Thiện :

- Vâng.

Huỳnh Hiểu theo chân Đỗ Thiện ra về, lúc đi còn ngoảnh lại lưu luyến nhìn thủ phủ xa dần trong tầm mắt. Huỳnh Hiểu rời đi chưa bao lâu thì cánh cổng gỗ cao lớn mở ra, một nam nhân anh tuấn bước ra ngoài. Hắn toàn thân màu đen, khí chất cao quý, phong thái lạnh lùng. Hai quan binh đứng canh cúi đầu tôn kính nói :

- Vương.

Mộ Dung Phong cưỡi bộ ra hồ Vân Hải, gần tới nơi thì bị chặn lại bởi một đoàn xiếc rong. Mộ Dung Phong bực mình dùng khinh công bay lên nóc nhà, dưới kia ồn ào như vậy thật làm hắn chán ghét. Bỗng tầm mắt hắn dừng lại ở trên người một cô gái xinh đẹp. Nàng mặc bạch y rất giản dị đi

cùng với một nữ nhân tầm ba mươi. Mộ Dung Phong ban đầu là ngây ngẩn, hẩn lắc lắc đầu định thần lại, sợ rằng nàng chỉ là ảo ảnh do hẩn mừng tượng ra. Nhưng không, là nàng thực sự là nàng. Hẩn phi thân xuống, thật muốn nhanh chóng chạy đến ôm lấy nàng. Hiếu Hiếu của hẩn, cuối cùng cũng tìm thấy nàng. Hiếu Hiếu của hẩn, có biết hẩn nhớ nàng đến thế nào không? Nhưng đám đông kia bất chợt chuyển đến chỗ nàng, thân ảnh nhỏ bé dần khuất sau đoàn người đông đúc. Mộ Dung Phong xô đẩy mọi người xung quanh, gạt hết những chướng ngại vật, miệng không ngừng gọi :

- Hiếu Hiếu...Hiếu Hiếu...

Mộ Dung Phong nhìn khắp xung quanh, chỉ toàn người và người, nhưng người yêu của hẩn, Hiếu Hiếu của hẩn lại không có. Hai mắt hẩn đờ đẫn, lại mang theo chút tuyệt vọng, mất mát. Hiếu Hiếu của hẩn, tại sao, tại sao nàng xuất hiện rồi lại nhanh chóng biến mất?

-Hiếu Hiếu...

Mộ Dung Phong nắm chặt tay lại, đau đớn gọi tên nàng, thanh âm phát ra có chút run run.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Huỳnh Hiếu cùng Đỗ Thiện về tới nhà chưa được bao lâu thì ngoài cổng vang tiếng gọi ầm ĩ. Một đám người hùng hổ tiến vào, đi đầu là một nam nhân ngoài ba mươi, tướng mạo khá ưa nhìn. Hắn ta mặc y phục màu vàng nhạt, tay cầm một chiếc quạt nhỏ, bộ dáng như một gã thư sinh nho nhã. Tuy nhiên, ánh mắt gian xảo của con buôn kia đã phá vỡ hết tất cả. Vân Tịch cùng Đỗ Thiện vội vã chạy ra ngoài, vừa nhìn thấy nam nhân kia, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ sợ hãi cùng lo lắng. Vân Tịch tiến lên, lắp bắp :

- Lâm thiếu...đã muợn thế này, ngài...ngài còn tới nhà chúng ta làm gì?

- Ấy, Vân Tịch, người trí nhớ thật kém. Ta tất nhiên là tới thăm nhạc phụ tương lai rồi.

Vừa nghe tới chữ “ nhạc phụ tương lai”, Vân Tịch toàn thân liền run rẩy. Nói như vậy Lâm Tịnh kia quyết lấy con gái hắn? Ôi, Hoa nhi đáng thương, người làm phụ thân như hắn phải làm sao để bảo vệ nữ nhi mình khỏi tên vô lại kia?

Ánh mắt Lâm Tịnh chợt dừng lại, nữ nhân ở sau Đỗ Thiện quả là xinh đẹp. So với nàng, Vân Hoa kia không khác nào một đóa hoa dại tầm thường. Nàng không trang điểm cầu kì, toàn thân bạch y trắng muốt, khí chất thoát tục như tiên nữ hạ phàm. Hắn si mê nhìn nàng, phút chốc hoàn toàn quên mất mục đích mình đến đây.

Thấy nam nhân kia cứ nhìn chăm chăm vào mình, bộ dáng như muốn ăn tươi nuốt sống, hai vai Huỳnh Hiểu chột co lại, nàng nép mình vào phía sau lưng Đỗ Thiện, không dám nhìn ra ngoài. Tiểu mĩ nhân đột nhiên nấp sau lưng người đàn bà kia làm hấn có chút mất mát. Phải chăng nàng đang e lệ? Lâm Tịnh vừa nghĩ vừa cười thỏa mãn. Nữ nhân này thật đáng yêu, hấn nhất định phải có nàng. Lâm Tịnh hướng Vân Tịch hỏi, hai mắt thủy chung vẫn đặt trên người Huỳnh Hiểu :

- Nhạc phụ, mĩ nhân sau lưng nhạc mẫu là ai ?

Vân Tịch cơ hồ có chút giật mình, Lâm Tịnh có khi nào để ý tới Huỳnh Hiểu cô nương? Nhưng người ta là khách trong nhà, vì gặp nạn mà lưu lạc đến đây, nếu để cô ấy bị tên vô lại kia nhúng chàm, sau này người thân cô ấy tìm đến hấn biết ăn nói ra sao?

- Cô ấy là khách nhân trong nhà. Người đừng có mà vọng tưởng.

- Ấy dà, đừng nặng lời thế chứ? Người không phải rất thương Hoa nhi sao? Hay là để cô nương đó lại cho ta, ta sẽ không đụng đến Hoa nhi nhà người nữa.

- Đừng mơ.- Vân Tịch quát lên, thanh âm không nén nổi giận dữ.

- Hừ, người tưởng không đồng ý thì lão tử không làm gì được sao? Người đâu, lên.- Lâm Tịnh hừ một tiếng, phất tay ra lệnh cho đám người phía sau.

Một đám nam nhân cao lớn túm lấy Huỳnh Hiểu lôi tới. Huỳnh Hiểu hoảng sợ, cố gắng giãy dụa muốn thoát khỏi tay chúng :

- Buông ra...Mau buông ta ra.

- Thả cô ấy ra.- Vân Tịch xông lên giằng tay hai nam nhân kia ra.

Đám người kia thấy thế liền đánh vào bụng hấn một quyền. Vân Tịch ôm bụng đau đớn ngã xuống.

- Tướng công...

Đỗ Thiện cùng Vân Hoa chạy tới đỡ lấy hấn. Vân Hoa bật khóc, nước mắt như những hạt châu rơi xuống :

-Cha, cha có làm sao không?- Nói rồi nàng xoay người hướng Lâm Tịnh cầu xin.- Lâm thiếu, xin đừng bắt tử ấy. Ta cầu xin ngài...

Lâm Tịnh không đếm xỉa gì đến những lời nói kia, hấn vui mừng đến bên tiểu mỹ nhân, đưa đôi bàn tay bẩn thỉu mơn trớn gò má nàng. Huỳnh Hiểu nghiêng đầu tránh nhưng không thoát khỏi sự đụng chạm của hấn.

- Nàng thật đẹp.- Hấn không kìm lòng buông lời khen ngợi.

Khà khà, hôm nay thu hoạch thật tốt. Thật không ngờ đến tìm người đẹp lại gặp được cực phẩm tiên nữ. Ha ha ha, ông trời thật tốt với hấn. Liếc mắt nhìn người đẹp ở phía sau, hấn thỏa mãn cười lớn. Tiểu mỹ nhân, đại gia đây nhất định phục vụ nàng thật chu đáo. Lâm Tịnh xoay người trở về, hô lên một tiếng :

- Về thôi.

Huỳnh Hiểu cố hết sức thoát khỏi hai cái công cùm đang túm lấy tay nàng, miệng không ngừng kêu :

- Mau buông ta ra. Tên xấu xa kia, mau thả ta ra. Người ức hiếp dân lành như vậy không sợ người ta báo quan sao?

- Ai, tiểu mỹ nhân à, ta mà còn phải sợ quan sao? Nói cho nàng biết, ở Nam Kinh này, không ai dám đắc tội với ta. Ngoan ngoãn theo ta về, bốn đại gia nhất định sẽ hảo hảo yêu thương nàng.

- Đừng có mơ. Ta không đời nào để người chạm vào ta.- Huỳnh Hiểu quật cường nói.

Đối với nam nhân vô sỉ trước mặt nàng cảm thấy vô cùng căm ghét. Muốn nàng làm nữ nhân của hắn? Không bao giờ.

- Chuyện này không phải nàng quyết định.- Hắn cười tà nói.

- Cũng không phải do người quyết định.

Thanh âm trầm thấp, uy nghiêm mà cũng không kém phần lạnh lùng vang lên. Đứng trước một nam nhân áo đen cao lớn dựa vào tường nói. Hắn có gương mặt tuyệt mỹ, toàn thân toát ra hơi thở vương giả, khí chất cao quý. Hơn nữa, trên người hắn còn mang một mùi nguy hiểm, khiến người ta không rét mà run.

- Hừ, người là ai mà dám to gan chặn đường bốn công tử? Khôn hồn thì mau rút xéo bằng không, đừng trách ta tàn nhẫn.

Mộ Dung Phong nhếch mép cười, trong mắt lộ rõ vẻ khinh thường. Thách thức hắn sao? Được, hắn sẽ cho chúng biết thế nào là tàn nhẫn. Mộ Dung Phong chậm rãi cước bộ tới, tóm lấy một bộ hạ của Lâm Tịnh bẻ gãy cổ hắn. Tên kia hét lên một tiếng đau đớn rồi ngã xuống. Huỳnh Hiểu lúc này mới nhìn rõ nam nhân kia. Đây chẳng phải là Mộ Dung Phong sao? Hai năm không gặp hắn không thay đổi mấy, gương mặt vẫn anh tuấn như ngày nào. Bao nhớ thương trong nàng bỗng ùa về, Huỳnh Hiểu không kìm lòng khẽ gọi :

- Tiểu Phong.

Một tiếng này của nàng làm trái tim hắn bỗng trở nên ấm áp lạ thường. Thanh âm ấy, khuôn mặt ấy làm hắn nhung nhớ bao lâu nay. Mộ Dung Phong mừng rỡ, là nàng, nàng đã thực sự trở lại bên cạnh hắn rồi. Nhưng nhìn thấy đám nam nhân kia giữ nàng, hai mắt hắn bỗng tối sầm lại. Chúng

dám dùng bàn tay dơ bẩn đó chạm vào nàng? Mộ Dung Phong vùng kiếm chặt đứt cánh tay hai nam nhân đang túm lấy nàng. Huỳnh Hiểu giật mình nhắm chặt mắt lại. Phụt...máu văng ra, vương vào bạch y trắng muốt của nàng. Mộ Dung Phong như một cơn gió lao đến ôm chặt lấy nàng làm Huỳnh Hiểu có chút khó thở.

Hai nam nhân kia lăn lộn dưới đất, đau đớn kêu rên. Lâm Tịnh bàng hoàng nhìn nam nhân lạ mặt kia động thủ. Từ trước đến nay ở Nam Kinh này, không ai dám đụng tới hãn. Vậy mà tên kia không biết trời cao đất dày, dám một lúc hạ thủ với ba thuộc hạ của hãn, còn có ý cướp mất tiểu mã nhân. Hừ, hôm nay hãn nhất định phải cho tên đó một bài học. Lâm Tịnh chỉ vào mặt mấy thuộc hạ còn lại quát :

-Lên. Các người mau giết hãn cho ta.

Mộ Dung Phong tung Hỏa kiếm lên, thanh kiếm đỏ rực lửa tự động lao tới lấy mạng chúng. Linh tính Hỏa kiếm rất cao, nó tự khắc biết phải đối phó đám người kia như thế nào. Chưa hết thời gian một nén hương, những thân ảnh cao lớn kia từ từ ngã xuống. Lâm Tịnh sợ hãi lùi lại, hãn chưa bao giờ thấy cảnh tượng kì dị khủng khiếp thế này. Hỏa kiếm bay lên trời một vòng rồi tự động cắm xuống đất. Mộ Dung Phong siết chặt Huỳnh Hiểu trong lòng, chỉ sợ một khi lỏng tay nàng sẽ biến mất khỏi hãn. Huỳnh Hiểu vòng tay qua lưng hãn vỗ nhẹ nhẹ :

- Tiểu Phong. Ta hơi khó thở.

Mộ Dung Phong lập tức buông lỏng lực đạo, hãn hơi đẩy nàng ra, bàn tay to lớn phủ lên nửa gương mặt xinh đẹp của nàng. Trong chốc lát, ánh mắt hãn tràn đầy nhu tình :

- Hiểu Hiểu.

Lúc này hãn không biết phải nói gì bởi hãn muốn hỏi nàng rất nhiều chuyện nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, chỉ có thể gọi tên nàng.

Mộ Dung Phong kéo tay nàng, bàn tay to dày ấm áp bao phủ lên bàn tay búp măng nhỏ bé. Hắn dịu dàng nói :

- Hiếu Hiếu, theo ta về thôi.

Nàng gật đầu lặng lẽ đi theo hắn. Rồi như sực nhớ ra chuyện gì, nàng dừng lại, giật giật tay Mộ Dung Phong. Hắn xoay người, thắc mắc :

- Nàng sao thế?

Huỳnh Hiếu chỉ tay về phía Lâm Tịnh :

- Bọn chúng tính sao giờ?

- Giết.- Mộ Dung Phong nhàn nhạt nói.

Lâm Tịnh kinh hãi lùi lại, hắn gần như đã sợ tới mức tè ra quần nhưng vẫn mạnh mẽ :

- Người...người đừng qua đây. Ta nói cho người biết, ta là con trai của Đô đốc Lâm Thanh. Người...người dám giết ta, phụ thân ta sẽ lấy mạng người.

Mộ Dung Phong lắc đầu cười. Nụ cười của hắn đầy châm biếm lại có ý khinh bỉ. Hóa ra cũng chỉ là một tên nhóc con sống bám vào thanh thế cha mẹ.

- Vậy thì kêu cha người tới phủ Tiêu Dao Vương lấy mạng ta.

Lâm Tịnh giật mình hoảng hốt. Nói như vậy, người kia là Tiêu Dao Vương? Nhân vật lớn như vậy sao lại xuất hiện ở đây cơ chứ? Hắn coi như xong rồi, Tiêu Dao Vương nổi tiếng tàn bạo, nhẫn tâm. Hôm nay hắn đắc tội ngài, chắc chắn không thoát khỏi cái chết. Huỳnh Hiếu kéo tay áo Mộ Dung Phong :

- Tiểu Phong, đừng giết người nữa.

Huỳnh Hiểu không muốn hãm vì nàng mà giết người, cho dù Lâm Tịnh kia thực sự đáng chết. Mộ Dung Phong lúc đầu có chút khó hiểu, sau đó hãm cũng sáng tỏ. Hiểu Hiểu của hãm vẫn là thiện lương như vậy.

Mộ Dung Phong thu lại Hỏa kiếm, không thèm liếc Lâm Tịnh một cái, nhanh chóng đưa nàng hồi phủ. Bảo bối của hãm, hãm nhất định sẽ giữ nàng thật chặt không để nàng rời xa hãm lần nữa.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Vừa vào tới phòng, Mộ Dung Phong liền đặt Huỳnh Hiểu lên giường, hai tay hắn vẫn ôm chặt lấy nàng, cả thân hình cao lớn đè lên làm nàng có chút khó thở. Huỳnh Hiểu thử đẩy hắn ra nhưng chút sức lực nhỏ bé của nàng không địch chuyển được đại nam nhân mạnh mẽ như hắn. Mộ Dung Phong từ từ ngẩng đầu lên ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi mắt hoa đào tràn ngập nhu tình.

- Hiểu Hiểu, ta có gặp nàng trên phố. Nhưng khi ta muốn chạy đến bên nàng, muốn ôm lấy nàng vào lòng thì nàng lại biến mất trong đám đông. Hiểu Hiểu, nàng có biết lúc ấy tâm trạng ta thế nào không? Như một kẻ khát nước giữa sa mạc nhận ra dòng nước mát kia chỉ là ảo ảnh.

Huỳnh Hiểu hốc mắt đã đỏ lên. Chỉ cần tưởng tượng ra dáng vẻ hắn lúc ấy nàng liền đau lòng không thôi.

- Tiểu Phong, thực xin lỗi chàng. Ta hôm nay đi qua vương phủ nửa muốn vào nửa muốn quay đi. Chàng biết không, hai năm qua chàng thay đổi rất nhiều, thay đổi đến mức ta không tin đó là chàng nữa. Ta lo sợ rằng, lòng chàng cũng như vậy đổi thay. Ta sợ hai năm không có ta, bên cạnh chàng đã xuất hiện nữ nhân khác. Nếu vậy, ta trở lại chẳng phải là người thừa sao?

- Ngốc. Trong lòng ta chỉ có nàng, tất cả nữ nhân khác ta đều không quan tâm.- Mộ Dung Phong hôn lên trán nàng nói.

Huỳnh Hiểu có chút cảm động, hăn đối với nàng mãi là chung tình như thế. Vậy mà nàng lại nghi ngờ hăn, không sớm trở về bên hăn. Huỳnh Hiểu trong lòng liền tự trách.

- Vậy tại sao chàng biết ta ở đó rồi tới cứu ta?

- Ta cũng không biết. Lúc đó, ta cứ vô thức bước đi rồi đột nhiên nhìn thấy nàng bị đám nam nhân kia kéo đi, còn nghe thấy tên khốn đó có ý định giở trò với nàng.

Nói đến đây, hai mắt Mộ Dung Phong tràn ngập lửa giận. Nếu không vì nàng hăn đã sớm cho tên kia đi gặp Diêm Vương rồi.

- Tiểu Phong. Cảm ơn chàng, cảm ơn chàng đã xuất hiện, cảm ơn chàng đã đợi ta...

Hăn lấy tay che miệng nàng lại :

- Hiểu Hiểu, nàng không cần phải cảm ơn ta, ta làm tất cả là vì nàng. Hiểu Hiểu, ta yêu nàng.

Hăn vươn tay vuốt ve gò má mềm mại rồi di chuyển tới sống mũi, cánh môi hồng. Mộ Dung Phong chợt dừng lại, hăn cúi đầu chậm rãi chiếm lấy bờ môi nàng. Hăn hôn rất dịu dàng, đầu lưỡi khẽ đảo trong khoang miệng nàng. Một nụ hôn này chứa bao nhiêu nhớ nhung của hăn suốt hai năm nay. Một nụ hôn này mang theo toàn bộ tư tình của hăn đối với nàng. Giây phút này, cả hai người đều đắm chìm trong hạnh phúc đoàn tụ. Cả nàng và hăn đều để cho tình cảm dẫn dụ, chìm vào trầm mê.

Dần dần nụ hôn của Mộ Dung Phong không còn dịu dàng nữa mà trở nên bá đạo. Toàn thân hăn như có một nguồn nhiệt sục sôi đánh thức dục vọng của hăn. Mộ Dung Phong buông tha cho cánh môi đã bị hăn dày vò đến sừng đỏ kia di chuyển tới cổ nàng gặm cắn. Mùi hương dịu nhẹ của nàng thoảng qua càng làm hăn thêm điên cuồng. Huỳnh Hiểu thở hỗn hển,

nàng toàn thân vô lực mặc hăn tùy ý định đoạt. Mộ Dung Phong cười khê một tiếng, hăn bắt lấy tay nàng đặt trước ngực mình, thanh âm trầm thấp đã khàn đục đi:

- Hiểu Hiểu, giúp ta cởi y phục.

Huỳnh Hiểu có chút thẹn thùng, hai má bắt đầu ửng lên một mảng hồng đào. Bàn tay bé nhỏ run run tháo đai lưng hăn, cởi áo ngoài. Mộ Dung Phong hài lòng nhìn nàng, hăn hôn lên miệng nàng một cái :

- Ngoan.

Một đêm sum họp sau bao ngày tháng xa cách. Một đêm điên cuồng bù đắp cho sự trống vắng trước đây.

Huỳnh Hiểu朦朧 lung mở mắt ra, ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ rọi vào khiến nàng có chút chói mắt. Nàng một tay che mắt, lại cảm nhận có luồng nhiệt nóng ở phía sau lưng liền khê cau mày quay mặt lại. Đối diện với gương mặt tuần mi an tĩnh ngủ, trong lòng nàng như có một dòng nước ấm chảy qua. Nàng vươn tay chạm vào gương mặt hăn, hô hấp đều đều, rõ ràng là ngủ rất say. Huỳnh Hiểu rất thích ngắm nhìn Mộ Dung Phong lúc ngủ, bởi khi đó nàng thấy hăn mặc nhiên vô cùng soái. Huỳnh Hiểu hôn nhẹ lên má hăn rồi vén chăn xuống giường.

Eo nàng đột nhiên bị cánh tay trắng kiện của ai kia siết chặt lại. Mộ Dung Phong từ từ mở mắt :

- Nàng định đi đâu?

Giọng nói thâm trầm của hăn có ý hỏi lại có phần lo sợ. Hăn sợ nàng định rời khỏi hăn, cánh tay liền gia tăng lực đạo kéo nàng ngã xuống người mình.

- Sáng rồi, ta thấy hơi đói bụng nên dậy kiếm chút đồ ăn thôi.

Mộ Dung Phong nghe thấy câu trả lời của nàng, lông mày mới dần ra một chút. Hắn dừng nàng ngồi dậy :

- Vậy ta đi cùng nàng.

Huỳnh Hiểu mới trở về từ đêm qua mà lại do Mộ Dung Phong dùng khinh công đưa về nên trên dưới cả vương phủ đều không biết chuyện này. Sáng nay, vừa nhìn thấy vương phi, Lý đại thẩm ở thiện phòng liền xúc động suýt làm rơi cả rổ rau trong tay :

- Vương phi, người thực sự đã trở lại?

Huỳnh Hiểu cười cười tiến đến bên Lý đại thẩm :

- Phải ta đã trở lại. Nhưng mà đừng có gọi ta một tiếng vương phi, hai tiếng vương phi. Mọi người cứ gọi Hiểu Hiểu như trước có phải tốt hơn không? Ta mới đi có hai năm, mọi người đã khách sáo với ta như người lạ rồi.

- Được rồi, Hiểu Hiểu thì Hiểu Hiểu. Miễn là người trở lại với chúng ta là vui rồi.

Lý đại thẩm, vương mục cùng mấy người làm trong bếp vô cùng hoan hỉ. Vương phi của họ cuối cùng cũng trở lại rồi. Nàng vẫn như thế, vô cùng hòa nhã, dễ gần.

Mộ Dung Phong để nàng nghỉ ngơi một ngày, sau đó mới đem nàng vào cung bái kiến hoàng thượng cùng thái hậu. Vừa nhìn thấy bóng dáng nhỏ xinh, thái hậu vội vàng chạy đến ôm lấy nàng, cất giọng run run :

- Hiểu Hiểu, nha đầu này rốt cuộc cũng trở về rồi. Hai năm nay con đã đi đâu? Có biết tất cả mọi người đều lo lắng tìm kiếm con không hả?

Huỳnh Hiểu sống mũi cay cay, nàng không nghĩ mọi người lại quan tâm đến nàng nhiều như vậy. Thế mà hai năm qua, nàng mất toàn bộ kí ức, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của họ.

Thái hậu dắt tay nàng vô trong, cẩn thận hỏi han mọi chuyện. Huỳnh Hiểu cúi đầu, thấp giọng kể lại.

Mộ Dung Phong nghe thấy nàng nói Dạ thần kia chính là kẻ đã chia cách nàng và hắn, trong lòng liền nổi lên một cỗ tức giận. Hắn ôm lấy nàng :

-Hiểu Hiểu, nàng an tâm, ta sẽ không để ai mang nàng rời khỏi ta lần nữa. Cho dù đó là cha ta, ta cũng không thể tha thứ.-Giọng nói của hắn đầy cương quyết.

Huỳnh Hiểu khẽ gật đầu, nở nụ cười nhẹ nhàng như nắng sớm. Nàng tin tưởng hắn làm được cũng tin tưởng ông trời ủng hộ tình yêu của nàng và hắn. Nếu không tại sao có thể một lần nữa trả lại kí ức cho nàng, một lần nữa đem nàng về bên hắn? Có hắn ở bên cạnh nàng không sợ gì hết, cho dù Dạ thần kia có một lần nữa xuất hiện, nàng cũng sẽ không để lão chia cắt nàng cùng Mộ Dung Phong.

Trong kinh thành vừa qua rộ lên một tin tức, vương phi của Tiêu Dao Vương đã trở lại. Ôi, thật đáng mừng. Vậy là Tiêu Dao Vương không còn cô đơn nữa rồi. Mọi người trước nay đều rất tò mò về vị vương phi này. Không biết nàng là người như thế nào mà có thể khiến Tiêu Dao Vương yêu say đắm đến vậy. Có kẻ nói rằng, nàng là người có nhan sắc đẹp như tiên nữ, chỉ cần nàng nở nụ cười, cả thiên hạ sẽ đảo điên. Lại có kẻ nói rằng, nàng là người dịu dàng, mềm mại như nước, vì thế mà có thể làm tan chảy Tiêu Dao Vương. Nhưng sự thật về nàng vẫn còn là ẩn số.

Huỳnh Hiếu nghe được mấy lời đồn ngoài phố mà cười không ra nước mắt. Cái gì mà đẹp như tiên nữ ? Cái gì mà mềm mại như nước? Huỳnh Hiếu nàng đây gương mặt chỉ gọi là thanh tú, cũng đâu phải người dịu dàng, ôn nhu gì. Xem ra thiên hạ tăng bốc nàng ghê quá.

Dạo này Tiêu Dao Vương nhà chúng ta tính tình đã ôn hòa đi rất nhiều. Vài vị quan còn thấy ngài cười. Vâng, cười đấy ạ, là nụ cười hạnh phúc đấy ạ. Tòa băng sơn nở nụ cười ngàn năm mới có thật làm thiên hạ vừa mừng vừa lo. Tiêu Dao Vương cũng không hay nổi giận như trước, và đặc biệt là...không có giết người. Ôi, mừng quá. Mấy lão quan già sung sướng ôm nhau hàn huyên. Xem ra cái mạng già của mấy lão còn giữ được dài dài. Mỗi ngày lên triều không còn phải lo sợ Tiêu Dao Vương hỉ nộ vô thường mà đem các lão làm thịt nữa.

Mộ Dung Triệt thấy đệ đệ mình hiền hòa trở lại liền vô cùng mừng rỡ. Haizz, hăn đỡ đau đầu đi bao nhiêu à. Hiếu Hiếu này thật là...sao không về sớm một chút, có phải hăn đỡ mệt hơn không? Đệ đệ hăn hiền đi một chút, quả thật là đáng yêu lên rất nhiều.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp
www.dtv-ebook.com

Chương 42

- Huỳnh Hiểu, người còn dám quay trở lại?

Một giọng nói uy nghiêm vang lên, thanh âm trầm thấp không nén nổi tức giận cùng kinh ngạc. Huỳnh Hiểu giật mình suýt đánh rơi chén trà trong tay. Nàng vội vã đặt ly trà xuống bàn xoay người đối mặt với nam nhân phía sau. Dạ thần này không ngờ lại tới nhanh như vậy, nàng chỉ mới quay về đây chưa tới ba ngày mà lão đã biết. Huỳnh Hiểu có chút khẩn trương, phải chăng lão ta lại muốn bắt nàng trở về thế kỉ XXI?

Thấy Huỳnh Hiểu không đáp lại mình, Dạ thần lại càng tức giận hơn. Hừ, nữ nhân chết tiết này làm thế nào quay lại chốn này? Không phải lão đã xóa trí nhớ của nàng sao? Hơn nữa, không có sự giúp đỡ của lão, nàng làm sao có thể trở lại?

- Nói, người làm cách nào để trở về đây?

- Ta không biết. Ta bị ngã xuống nước, sau đó bị đập đầu vào vách đá nên mới nhớ ra mọi chuyện. Lúc tỉnh dậy ta đã ở chỗ này rồi.

Huỳnh Hiểu nhỏ giọng đáp, thú thật nàng cũng không rõ mình trở về thế nào. Nàng có thể quay về Nhân quốc âu cũng là do may mắn.

- Hừ, ta không cần biết ai là kẻ gián tiếp giúp người, nhưng hôm nay ta nhất định bắt người trở về.

Huỳnh Hiểu lắc đầu, hai mắt lộ rõ hoảng sợ. Không, nàng không muốn rời khỏi Mộ Dung Phong, không muốn rời xa hắn thêm một lần nữa. Nàng cố gắng lùi lại phía sau tránh xa Dạ thần một chút.

- Ta cầu xin ông. Đừng làm vậy mà...-Thanh âm của Huỳnh Hiểu có chút run rẩy, lại nghẹn nghẹn như sắp khóc.

Dạ thần không để tâm đến lời cầu xin của nàng, lão vung tay phát ra một đạo quang màu vàng nhạt trời chập chờn lấp lánh.

Vù...Một thanh kiếm màu đỏ lao tới với tốc độ đáng kinh ngạc. Nó không cần ai điều khiển tự động tới chém một đường màu đỏ đầy uy lực. Đạo quang kia bị chặt đứt, lập tức biến mất. Huỳnh Hiểu ngã xuống sàn nhà, hai mắt mở lớn không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Hỏa kiếm cứ như vậy tiến tới tấn công Dạ thần. Lão nhíu mày rất sâu, Hỏa kiếm nay sao lại dám công kích lão?

Dạ thần nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng bình tĩnh như lúc ban đầu, lão không nhanh không chậm tránh từng đòn công kích của Hỏa kiếm, bàn tay không ngừng thiết lập ra trận pháp lại dùng nhiều đạo quang đa màu dẫn dụ Hỏa kiếm vào trong. Hỏa kiếm bị mắc kẹt trong trận pháp kia, không cách nào thoát ra tấn công lão nữa.

Nhưng không để Dạ thần đắc ý được lâu, Hỏa kiếm đã tìm được cách phá trận, nó xoay một vòng, ánh sáng màu đỏ như tầng lửa nóng phát ra tấn công vào một khe hở duy nhất trong trận pháp biến hóa càn khôn.

Đùng...Hỏa kiếm bay vút lên, kiêu ngạo ngẩng đầu nhìn Dạ thần. Cái bàn trà cũng tất cả đồ đạc trong phòng đều vỡ nát do sức công phá quá lớn của lực lượng vừa rồi.

Mộ Dung Phong từ ngoài bước vào, hắn phát tay, Hỏa kiếm tự động bay về phía hắn. Hắn bắt lấy thanh kiếm, bước nhanh về phía Huỳnh Hiểu, ân cần đỡ nàng đứng dậy :

- Nàng không sao chứ?

Huỳnh Hiểu lắc đầu, hai tay vòng qua hông hân ôm thật chặt. Gương mặt nhỏ bé vùi vào lồng ngực tinh trắng cố gắng tìm chút ấm áp bởi nàng sợ Dạ thần kia sẽ một lần nữa đem nàng rời đi khỏi hân vĩnh viễn. Mộ Dung Phong một tay giữ lấy eo nàng vỗ nhẹ, hân đưa mắt lạnh lùng nhìn Dạ thần :

- Cha, người muốn mang nàng đi sao?

Trước lời chất vấn của Mộ Dung Phong Dạ thần không hề lo lắng đáp lại :

- Phải. Ta không muốn nàng ở lại cản trở danh vọng của con.

- Cha.- Mộ Dung Phong quát lên.- Nàng lúc nào cản trở con chứ? Con không cần biết cha muốn làm gì nhưng nếu cha muốn mang nàng đi, con sẽ không nể tình mà ra tay đâu.

- U Linh, con dám ăn nói với ta thế sao? Ta làm tất cả cũng chỉ vì muốn tốt cho con. Có nàng ta bên cạnh con sẽ không thể làm nên nghiệp lớn, không thể trở thành kẻ đứng đầu thiên hạ.

- Con hỏi cha trở thành bá chủ thiên hạ có gì tốt? Quyền lực, danh vọng tột đỉnh có gì hay ho? Cho dù con đứng trên vạn người, được cả thiên hạ sùng kính nhưng trong lòng con vô cùng trống rỗng. Vì thế con mới lấy giết người làm vui. Nhưng khi con gặp nàng, trái tim con hoàn toàn được sưởi ấm, nàng cho con biết thế nào yêu, thế nào là hạnh phúc. Con không thiếu quyền cũng chẳng thiếu danh, cái con cần chỉ có nàng. Không có nàng bên cạnh, cuộc sống của con chỉ toàn là bóng tối. Cha, con không muốn cô độc như người. Con biết người hận nường nhưng cha đừng đánh đồng Hiểu Hiểu của con với nường.

- Đủ rồi, con đừng nói nữa.

Dạ thần vội lên tiếng ngắt lời Mộ Dung Phong. Lão không muốn nhắc đến nữ nhân đó, nhắc đến một vết nhơ trong cuộc đời mình. Lão hận nàng vì nàng đã bỏ lão cùng U Linh mà theo Yêu quân. Lão hận nàng vì nàng phản bội lão khiến lão từ một vị thần uy dũng bị Yêu quân hạ bệ suýt nữa mất mạng.

- Cha...

- Được rồi. Ta sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng và con. U Linh, ta hi vọng con không giống ta năm xưa.

Dạ thần thở dài nói, hai mắt lão nhuốm một sắc buồn cùng cô tịch. Lão phất tay bỏ đi, ánh sáng vàng bao phủ lấy thân mình cô độc của lão rồi từ từ biến mất.

- Sẽ không bao giờ có chuyện đó.

Mộ Dung Phong khẳng định chắc nịch. Hiếu Hiếu của hắn không giống nương, nàng một lòng một dạ với hắn cũng không có tâm địa ác độc như bà ta.

Huỳnh Hiếu này giờ vẫn ôm chặt lấy Mộ Dung Phong một tắc không rời. Nàng trầm mặc từ đầu đến cuối yên lặng nghe hai cha con họ nói chuyện, trong đầu cũng ngộ ra không ít chuyện.

-Tiểu Phong, cảm ơn chàng.- Huỳnh Hiếu nhỏ giọng nói.

Mộ Dung Phong cương chiều nâng hai má nàng lên để cho mặt nàng đối diện với hắn :

- Ngốc, cảm ơn cái gì chứ. Ta đã nói là sẽ không bao giờ để nàng rời xa ta lần nữa mà... Nhưng nếu nàng một mực muốn cảm ơn ta thì mau tới giúp ta đi.

Hắn nháy mắt cười xấu xa, bàn tay không an phận kia bắt đầu lần mò vào vạt áo nàng. Huỳnh Hiểu mặc dù có chút cảm động vì những lời nói khi nãy của hắn nhưng mà hành động lưu manh kia đã phá vỡ tất cả. Nàng đánh mạnh vào cái tay sói kia rồi đẩy hắn ra. Mộ Dung Phong cười tà cúi đầu cắn vào cổ Huỳnh Hiểu khiến nàng kinh hô lên một tiếng. Hắn thuận lợi bế nàng lên giường trực tiếp giải quyết. Huỳnh Hiểu không kịp phản ứng cũng không né được công kích của hắn, kết quả là bị hắn xơi tái. Huỳnh Hiểu đáng thương dùng ánh mắt ai oán nhìn con sói già kia sau đó thì ngoảnh mặt đi không thèm nói chuyện với hắn.

Trước hành động trẻ con của nương tử, Mộ Dung Phong lại cảm thấy nàng rất đáng yêu. Ý cười trong mắt hắn càng sâu, khóe miệng cũng cong lên một đường thỏa mãn. Hắn nhẹ nhàng xoay người nàng lại dễ dàng :

- Hiểu Hiểu, vừa rồi là ta không kìm lòng được nên hơi thô bạo một chút. Lần này ta sẽ nhẹ nhàng hơn.

Huỳnh Hiểu tròn tròn mắt nhìn hắn, khuôn mặt khả ái bỗng đỏ lựng lên. Nàng kéo chăn cuộn tròn lấy người mình nhất quyết không cho hắn chạm vào lần nữa. Đồ ngựa đực, cái gì mà nhẹ mới chả nhàng, nàng còn lâu mới nghe lời dụ dỗ của hắn.

Tiểu nhân nhi bực trong chăn như kén tằm làm hắn có chút buồn cười. Nàng tưởng làm vậy thì hắn sẽ buông tha cho nàng sao, ngây thơ quá. Mộ Dung Phong không tốn nhiều sức giật mạnh cái chăn ra ném xuống đất. Huỳnh Hiểu giật nảy người, hoảng hốt nhìn gương mặt xấu xa của hắn, tay chân hươ loạn xạ cố gắng che đi thân thể tuyệt đẹp. Mộ Dung Phong bắt lấy tay nàng kéo mạnh về phía mình :

- Nàng còn trốn được nữa không?

Sự tình sau đó thì ai cũng biết rồi đó. Bọn nhỏ Huỳnh Hiểu nhà chúng ta nước mắt lưng tròng bị hắn mạnh mẽ ăn sạch.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Ngoại Truyện 1

Mấy hôm nay, Tiêu Dao Vương nhà chúng ta rất cao hứng, đi đâu cũng nở nụ cười điên đảo chúng sinh làm người ta hoang mang lo sợ. Theo một vài tin tức nội bộ Tiêu Dao phủ thì là vương phi của ngài đã mang thai. Ài, nếu vậy thì vương gia cao hứng cũng đúng thôi.

Nhưng vài ngày sau, vương gia không còn vui vẻ hòa nhã nữa mà bắt đầu trở nên khó tính, rất hay cáu giận. Bá quan trong triều không khỏi thắc mắc trước thái độ xoay chuyển chóng mặt của Tiêu Dao Vương. Chẳng hay vương phi và tiểu bảo bảo trong bụng có chuyện gì? Nhưng mà thái hậu cùng hoàng thượng phải rất nhiều ngự y tới chăm sóc vương phi nha. Nghe đâu, vương phi cùng bảo bảo rất khỏe mạnh.

Vậy thì tại sao Tiêu Dao Vương lại có thái độ như thế? Ài, thật ra thì vương phi có thai là chuyện vô cùng tốt, chỉ có điều vương gia nhà chúng ta phải chịu uất ức một chút, cố gắng nhịn...chín tháng nữa. Phải nhẫn nhịn khổ sở như thế nên Mộ Dung Phong lúc nào cũng khó chịu, ngày ngày nhìn chăm chăm bụng Huỳnh Hiểu hỏi bao giờ bảo bảo chịu đi ra ngoài.

Ngày Huỳnh Hiểu lâm bồn, Mộ Dung Phong vô cùng lo lắng, hẩn ở bên ngoài phòng đi đi lại lại, lòng như lửa đốt, chỉ hận không thể lập tức xông vào trong thay nàng chịu mọi đau đớn. Huỳnh Hiểu thuận lợi sinh ra một tiểu oa nhi, toàn thân như bị rút hết sức lực, nàng mệt mỏi quá mà lịm đi.

Oa...oa...oa.

Vừa nghe thấy tiếng trẻ con khóc từ trong phòng vọng ra, Mộ Dung Phong liền đạp cửa xông vào trong. Bà đỡ cẩn thận bế đứa bé lại gần Mộ Dung Phong, nét mặt không giấu khỏi vẻ mừng rỡ :

- Vương, chúc mừng người, là một tiểu vương gia.

Mộ Dung Phong liếc mắt nhìn khuôn mặt nhỏ bé bọc trong chăn gấm hơi hơi nhúu mày một chút rồi chạy tới chỗ Huỳnh Hiểu. Bà đỡ sững người, vương gia người cũng thật là...

Mấy tháng sau, tiểu bảo bảo của Huỳnh Hiểu và Mộ Dung Phong đã lớn hơn rất nhiều. Đứa bé kế thừa dung mạo của Mộ Dung Phong nên tương lai nhất định trở thành một đại mỹ nam.

Mộ Dung Phong từ hoàng cung trở về thấy Huỳnh Hiểu đang cho bảo bảo bú sữa, sắc mặt hần lập tức trầm xuống, hai con mắt nổ lửa nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ xinh đang ngậm ** của nàng. Mộ Dung Phong vốn định để bảo bảo bú sữa của bà vú nhưng Hiểu Hiểu nhà chúng ta nhất quyết không đồng ý, nàng muốn con nàng được uống sữa mẹ. Mộ Dung Phong không lay chuyển được nàng đành phải nghiêng răng nghiêng lợi đồng ý. Ngày ngày nhìn nhóc con kia chiếm tiện nghi của nàng hần chỉ hận không thể xông tới đánh cho nó mấy phát.

Huỳnh Hiểu nhìn cái mặt đen như đất nồi của kẻ nào đó mà khóc không ra nước mắt. Nàng vỗ vỗ bảo bảo trong tay đã say ngủ rồi nhẹ nhàng đặt nó vào trong nôi. Mộ Dung Phong từ cửa bước vào kéo nàng ngồi vào lòng mình không vui nói :

- Nó ngủ rồi, nàng kệ nó đi.

Từ ngày có tên nhóc kia, nàng không còn quan tâm tới hần nữa, mở miệng ra là tiểu Hoảng, tiểu Hoảng làm phu quân như hần đây phát bực. Hừ, ranh con kia mau lớn rồi cai sữa, sau đó hần sẽ tổng nó vào hoàng cung ở với thái hậu, tránh làm phiền phu thê hần.

Mộ Dung Phong mới có một đứa con mà đã cảm thấy rất phiền rồi. Hẳn thật sự không hiểu, hoàng huynh hẳn có tận bốn đứa thì thế nào? Hay là con gái thì sẽ đỡ phiền hơn con trai nhỉ? (Bạn hoàng đế có tận bốn cô công chúa.)

Năm năm sau

- Mộ Dung Hoảng, mau đứng dậy.-Mộ Dung Phong nghiêm nghị quát.

Hài tử năm tuổi lồm cồm bò từ dưới đất đứng dậy, áo quần có chút xộc xệch nhếch nhác. Gương mặt non nớt bé nhỏ đã đỏ hồng lên, mồ hôi lấm tấm trên trán, cái miệng nhỏ xinh hơi chu ra, khóe mắt ươn ướt dường như đang chịu ủy khuất rất lớn. Mộ Dung Hoảng phủ bụi ở quần áo, hai mắt to tròn sợ hãi nhìn phụ vương đang trừng mắt với mình.

- Khóc cái gì? Nam nhân Mộ Dung gia không được phép yếu đuối rồi chưa? Ta dạy con bài quyền này đã là lần thứ hai rồi mà con vẫn không thuộc là sao? Có phải con lười biếng không chịu luyện tập không?

Mộ Dung Phong nhíu chặt mày nhìn hài tử trước mắt, giọng nói không nén nổi giận dữ. Sao hẳn lại sinh ra đứa con ngốc như vậy chứ? Trước kia, hẳn chỉ cần học một lần là thuộc vậy mà tên nhóc này dạy đến lần thứ hai vẫn quên.

Mộ Dung Hoảng lo sợ lắc đầu. Không phải là cậu lười tập đâu mà là bài quyền của phụ vương dạy rất khó, lần nào tập xong xương khớp đều nhức mỏi như muốn rụng hẳn ra. Mà phụ thân mới dạy có hai ngày thôi à, cậu đâu phải thần mà thuộc nhanh như thế.

- Ta dạy con lần cuối cùng. Nếu con còn quên ta sẽ cắt cơm của con.

Mộ Dung Hoảng đáng thương gật đầu, chăm chú quan sát và ghi nhớ thật kỹ từng động tác. Phụ vương là người rất nghiêm khắc nên sẽ không nói suông đâu.

VƯƠNG GIA NGỐC, TỈ TỈ ĐẾN ĐÂY

Gà siêu chíp

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ngoại Truyện 2

Chào mọi người, ta là Mộ Dung Hoảng, năm nay ta năm tuổi. Cha ta là Tiêu Dao Vương Mộ Dung Phong, mẹ ta là Huỳnh Hiểu. Cha ta là Chiến thần của Nhân quốc cũng là đệ nhất mỹ nam, có thể nói là người vừa có tướng mạo vừa có tài năng. Cha rất uy dũng, kiếm pháp rất cao cường đồng thời cũng thông tuệ nhiều sách sử. Nhưng cha ta rất nghiêm khắc, chỉ cần ta mắc lỗi nhỏ cha cũng sẽ hung ta, thậm chí phạt đòn.

Ta nghe vú nương nói cha vốn không thích ta. Khi ta sinh ra cha chỉ liếc mắt một cái rồi đến bên cạnh nương, cha cũng chưa từng bế ta lần nào. Sau khi ta cai sữa, cha thường đem ta vào cung chơi với hoàng bá bá và hoàng tổ mẫu, thậm chí để ta ở đó vài ngày rồi mới đón về. Mỗi lần ta về, cha sẽ không vui thường cau mày khó chịu. Nhất là lúc nương ôm ta, ánh mắt cha nhìn ta còn sắc hơn cả dao. Hoàng tổ mẫu nói ta rất ngoan, hoàng bá bá khen ta rất tuấn tú, nương thì bảo ta rất đáng yêu, riêng cha ta thì bảo ta rất phiền. Oa oa oa, ta cảm thấy thật tủi thân.

Ta lên hai tuổi thì bị bắt phải ngủ riêng, không cho nằm chung phòng với cha và nương nữa. Ta lúc đó còn nhỏ xíu à hơn nữa ta cũng thích ngủ với nương bởi nương rất thơm lại hay ôm ta nữa. Nhưng mà cha kiên quyết sắp phòng để bà vú ôm ta đi ngủ. Ta không chịu, khóc quấy mấy đêm liền thế là cha lập tức đem ta cho hoàng tổ mẫu chăm. Hu hu, cha thật quá đáng.

Không giống như cha lúc nào cũng lạnh lùng khó tính, nương của ta là người rất xinh đẹp, rất dịu dàng. Nương rất thương ta, đối với ta rất tốt.

Nường thường hay bế ta đi chơi và làm rất nhiều đồ ăn ngon cho ta nữa. Ta rất yêu nường, lúc nào cũng muốn ở cạnh nường hết à.

Nhưng mà cha ta rất xấu tính, mỗi lần thấy nường cùng ta chơi đùa là y rằng sẽ vào phá đám. Cha không thích nường ôm ta, hôn ta. Nếu để cha nhìn thấy cha nhất định sẽ tát mông ta mặc dù ta đâu có làm gì sai chứ?

Một lần ta nhìn thấy cha hôn nường nhưng nường tránh né, ha ha, đáng đời. Sau đó ta bị phát hiện là đang nhìn lén nên bị cha phạt quỳ, hu hu, không phải ta cố tình nhìn mà là hai người họ hôn nhau ở hoa viên, ta đi qua vô tình nhìn thấy thôi mà.

Một lần khác ta nhìn thấy trên cổ nường có mấy vết đỏ lớn liền thắc mắc hỏi nường :

- Nường a, cổ nường bị muỗi đốt sao?

Không hiểu sao khi ấy nường lại ngại ngùng, mặt đỏ như táo chín lấp ba lấp bấp trả lời :

- Ừ...thì...nường bị muỗi đốt.

- Không biết con muỗi nào húc thân đốt nường nhiều như thế? Mà trong phòng nường không phải có xịt nước hoa chống muỗi sao? Mà vết đỏ lớn như vậy thì phải là con muỗi to lắm. – Ta ngây thơ nói không biết rằng cha từ lâu đã đứng ngay đằng sau.

- Hay là nường sang phòng con ngủ cho đỡ muỗi.- Ta lên tiếng đề nghị.

Cha ta ho một tiếng :

- Mộ Dung Hoàng, con tốt nhất đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đó.

Ta giật mình quay lại phát hiện cha đang lườm ta nha. Hu hu, con chỉ muốn tốt cho nường thôi mà, cha đừng nhìn con đáng sợ như thế.

Cha không nói không rằng kéo nường ta về phòng, còn cấm ta không được gặp nường ba ngày vì tội nói năng lung tung. Oa, cha thật quá đáng, ức hiếp người quá đáng mà. Ta đâu có ăn nói lung tung gì đâu, rõ ràng là cha muốn độc chiếm nường nên mới tìm mọi cách bắt bẻ ta mà.

Nường có may cho ta một bộ y phục màu lam rất đẹp. Ta thích lắm liền mặc đem khoe cha. Khà khà, cho cha ta ghen tị chết đi. Quả nhiên sau khi nhìn thấy ta, sắc mặt cha ta liền giảm xuống, không nói không rằng xoay người bỏ đi. Lêu lêu, cho đáng đời cha, ai bảo cha hay cậy quyền bắt nạt ta chứ.

Nhưng mà mấy hôm sau cha ta liền đem một bộ y phục màu đen có hình thêu vô cùng đẹp mắt đến cho ta nhìn rồi bảo ta :

- Đây là nường con may cho ta. Con nhìn xem, so với y phục của con, của ta đẹp hơn nhiều.

Ta nhìn xuống y phục của mình có chút tủi thân. Nường quả nhiên là may cho cha y phục cầu kì tinh xảo hơn.

Cha ta vỗ vai ta cười cười nói :

- Mộ Dung Hoảng, muốn hơn thua với ta? Con vẫn còn non lắm.

HOÀN

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 44: Ngoại Truyện 2](#)